

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEATHER KACZYNSKI

YALNIZ CESURLAR KAZANIR

DE
X

**YALNIZ
CESURLAR
KAZANIR**

Yalnız Cesurlar Kazanır

Özgün adı: *Dare Mighty Things*

© 2017 Heather Kaczynski

Yazan: Heather Kaczynski

Çeviri: Kerem Sanatel

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak uygulama: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4711-3

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

YALNIZ CESURLAR KAZANIR

HEATHER KACZYNSKI

*“Galibiyetten de yenilgiden de mahrum o gri
alacakaranlıkta yaşadıkları için ne haz ne acı bilen
ödlelelerle aynı seviyeye inmektenle, hüsranelarla zedelense
bile, hiç yılmadan büyük zorluklara meydan okumak ve
muhteşem zaferler kazanmak çok daha iyidir.”*

Theodore Roosevelt

1. BÖLÜM

Biraz zeki bir robot da benim işimi yapabilirdi. Gerçi on altı yaşındaki bir stajyeri gerçek füzelere yaklaştırmak sorumsuzluk olurdu ama yine de NASA'nın yeteneklerimi tam değerlendirmedeği ortadaydı.

Şikâyet ettiğimden değil. NASA bu... lütfen yani. Kalmama izin verdikleri sürece yerlere paspas bile yaparım. İnsanları Ay'a götüren füzeleri yaptıkları yerdi demek istiyorum. Bu elli yıllık binadaki aydınlatma tertibatlarına birikmiş ölü böcekleri, su lekeli tavan karolarını ve boş ofisleri görseniz hiç öyle demezdiniz. İki kat yukarıda çalışan babamın dediğine göre NASA'nın parlak günleri geride kalmış. Belki bir gün fon sağlanır da gerçek tarih yeniden yazılır. Umudum bu yöndeydi.

Füze Şehri lakaplı Huntsville şehrinde büyüdüm. Geçmiş uçuşlarıyla iç içe geçtiğinden bu iki isim adeta etle tırnak gibiydi. Bizi Ay'a götüren füzenin manzarayı bir pusula gülü gibi mimlemiş gerçek ebatlı maketi, şehrin her yerinden görülebilen bir simgedir. İmkânsızın müm-

kün olduğuna inanarak yetiştirildim. Bana NASA'dan başka yol gözükmüyordu.

Buralara gelebilmek için çok çalıştım. Özgeçmişlerini ümitsizce şişkin göstermeye uğraşan liseli akranlarımı bile geride bıraktım. Ne var ki “buralara” gelmenin sonucu, Marshall Uzay Uçuşları Merkezi'nin hukuk departmanına ait kutu gibi bir ofise tıkılıp saatte sıfır dolara robot gibi veri girişiyle uğraşmak oldu. Doğru, binaya girmeyi başarmıştım ama iş sıkıcıydı. Ben de sıkılmaktan nefret ediyordum.

Beynim erimesin diye bir yandan Beethoven dinliyor, piyano sonatlarını ezberleyerek öbür sonbahara gençlik orkestrası seçmelerinin canına okumaya hazırlanıyordum.

“Hey, evlat!” Çalışma arkadaşım Andre, sırf bir lise stajyeri olduğum için beni ezmeyi seven bir yardımcı avukattı ve üstüme doğru geliyordu. Çürük bir şeyin kokusunu almış gibi tüm yüz hatları çarpılmıştı. Kendimi hazırladım. Andre bir personel toplantısında yaptığı işlemi düzelttiğimden beri beni pek sevmiyordu. Olay patronumuzun önünde olmuştu. Hem de tüm departmanın.

Baş parmağıyla omuzundan geriye gösterdi. “Büyük patron seni görmek istiyor. Şu şeyi de kulağından çıkar-san iyi olacak.”

Bunun Andrea'nın bir eşek şakası olabileceğinden şüphelenerek tereddütle sandalyemden kalktım. Öyle bile olsa, bacaklarımı esnetmeye bahane çıkmıştı.

Bay Finley'i ofisinin önünde buzdolabı kılıklı iri yarı bir adamla tokalaşırken buldum. Etraflarını takım elbisesi, ciddi suratlı birileri sarmıştı.

Adamda siyasetçi havası vardı ama tanıdığım biri değildi. Yanında, mükemmel şekle sahip jöleli saçıyla –tarak izleri hâlâ belirgindi– benim yaşlarımda sarışın bir delikanlı duruyordu ve herkes gibi yüzünden ciddiyet akıyordu. Acaba benim gibi stajyer miydi, merak ettim.

Şansıma, kenarda o kadar uzun süre dikilmemin abes kaçmasına fırsat kalmadan Bay Finley beni gördü. “Hah! Bayan Gupta! Seni Büyükelçi Otor Keresdelidze’yle tanıştırayım, Birleşmiş Milletlerin Gürcistan büyükelçisidir. Bu genç hanım bizim en umut vaat eden stajyerlerimizden Bayan Cassandra Gupta. Babası jet mühendisidir.”

Büyükelçi kulaklarına kadar gülümseyerek tokalaşmak üzere koskocaman elini uzattı. Elim adamın avucunda kaybolurken neşeyle gülümsedim ama bir yandan da Gürcistan’ın haritadaki yerini zihnimde canlandırmaya uğraşıyordum. Ulaşabildiğim en yakın sonuç, “Rusya ile Almanya arasında bir yerler,” idi.

“Güzel, güzel, pek güzel,” dedi büyükelçi, belli belirsiz Rus aksanı yoğun ama anlaşılırdı. Kim olduğumla zerre ilgilendiği yoktu; sırf kibarlıktan öyle konuşuyordu. Yanındaki delikanlının omuzuna elini koydu. “Bu benim oğlum Luka. Yaşıtsınız herhalde? Uzaıyla da ilgilisiniz.”

Jöleli saçlı sarışın oğlan beni soğuk bir edayla süzüp başıyla selamladı. Ben de aynısını yaptım. Konunun neye varacağını merak ediyordum.

“Büyükelçi Keresdelidze’ye tesisimizde kısa bir tur düzenledik,” diyerek Bay Finley bana açıklamada bulundu. “Sizinle tanışmaktan şeref duydum, Büyükelçi.”

“Rica ederim, o şeref bana ait. Oğlum uzaya çok düşkündür. Umarım bir gün yıldızlara geri dönüş çalışma-

larında ülkelerimiz işbirliği yapar.” Tam da fotoğraflara layık bir gülümsemeyle baktı.

Luka gülümsemedi. Bana diktiği bakışları hoşnutsuzdu, sanki orada oluşuma anlam veremiyordu.

Toplu halde kapıya yöneldiler. Herkes gidince Bay Finley bana döndü. “Onunla tanışma fırsatı bulduğuna sevindim. Gürcistan’ın uzay programı yok elbette ama siyasetçilerle iyi ilişkiler kurmak daima akıllıcadır, hele ki bugünlerde. Haydi gel, ofisime gidelim.”

Önüme düşüp de yılankavi ofis koridorlarında ilerlerken, ben onun benimle görüşmek isteyebileceği konuları zihnimden geçiriyordum. Ofisine vardığımızda kapıyı açarak beni önden buyur etti, sonra da oturacak yer gösterip ağır kapıyı tok bir sesle arkamızdan örttü. Aramızdaki ceviz masa tüm sülalemin yemek yiyebileceği genişlikteydi. Adamın tepesindeki duvarda çerçeveli diplomalar diziliydi.

Ellerimi kucağımda kenetledim.

Bay Finley kollarını masaya dayayıp öne eğilerek gözlerini bana dikti. Tavandaki floresan lambasının aksi gözlük camlarına bir ışık çubuğu halinde vurmuştu. “Seni işinden alıkoyduğum için kusura bakma,” dedi. “Kısa tutmaya çalışacağım.”

“Sorun değil,” dedim, kafamı biraz hızlı sallayarak. O anda masama geri dönmeyecek oluşuma ne kadar minnet duyduğumu tahmin edemezdi. “Kolayca telafi ederim.”

Bunun kulağa ne denli kibirli geldiğini çok geç fark ettim. Toparlamaya çalıştım ama Bay Finley gülüyordu. “Biliyorum, inan bana. Hukuk departmanında kendi becerilerinin altındaki tekdüze işlerle uğraşıyorsun. Ama

hepimiz bir yerden başlamak zorundayız.”

Heyecanla kafa sallayıp onayladım, yüzüme ateş bastı.

“Kayda değer işlere imza atacağından eminim,” dedi Bay Finley. “Seni bugün buraya çağırtmamın sebebi de kısmen bu.”

Bay Finley tereddüt edip parmağındaki yüzükle oynadı. “Sadede geleyim. JUM”daki arkadaşlarımızın yürüttüğü bir... deney programı var. Şimdilik gözlerden ırak tutuluyor, o yüzden ebeveynlerin haricinde bundan kimseye bahsetme.” Durakladı, gözlüğünün üzerinden beni süzdü. “Uzaya gitmen için bu bir fırsat Cassandra.”

Johnson Uzay Merkezi mi? Astronotları eğittikleri yer mi? Heyecandan göğsüm sıkışır gibi oldu.

“Ekibin çoğu çoktan seçildi, ancak bu özel keşif seferinde mevcut astronotlarımızdan daha genç birine ihtiyaç duyuluyor. Zekâsıyla sivrilmiş, son derece azimli ve fiziksel olarak zinde bir genç için tek kişilik yer açılmış. Adaylar yalnızca NASA personelinin bizzat önerdiği kişilerden oluşturulacak. Ben de senin adını vermek istiyorum.” Gözlüğü üzerinden beni biraz daha süzdü. “Ama önce, bunun ilginin çektiğinden emin olmam gerek.”

“Siz... şaka mı ediyorsunuz efendim?”

Bay Finley gülmemek için kendini zor tuttu. “Hayır, seni temin ederim ki gayet ciddiym. Yanılmanı istemem ama. Bu bir yarışma; zor geçecek. Tavsiye mektubum kabul edileceğinin garantisi değil. Diğer yarışmacılar da senin gibi genç çocuklar ama sen en gençleri olacaksın. 1 Ağustos’ta on sekizine basıyorsun, yanılmıyorum ya?” Bir dosyayı aldı ve gözlerini kısarak bilgileri yokladı.

* ABD Houston’daki Johnson Uzay Merkezi’nin kısaltması. (ç.n.)

Başımla onayladım. “Doğrudur efendim.”

“Demek ki ipi kıl payı göğüsleyeceksin. Yine de tavsiye mektubunu göndermemden önce velinin imzalı onayı gerekiyor.”

Gayet olgun ve oturaklı bir yüz ifadesi takındığımı umuyordum. “Elbette efendim. Ailemin itiraz edeceğini sanmıyorum.”

Yaşananlar gerçek olamazdı. Bay Finley’in arkasındaki duvar takvimine göz attım, sırf bunun 1 Nisan şakası olmadığından ve keklenmediğimden emin olmak için. “Nankörlük etmiş gibi olmayayım ama daha deneyimli kişiler yok mu? Hava Kuvvetleri pilotları? Mühendisler? Yetişkinler?”

“Elbette var, bir uzay aracını kullanmayı gerçekten bilen kişiler de arıyorlar,” dedi Bay Finley. “Ancak bu görev kendine has gereksinimler doğurmuş. Ne yazık ki daha fazla bilgim yok. Bu yarışmanın yalnızca on sekiz ve yirmi beş yaşları arasındaki yetenekli bireylere açık olduğunu biliyorum o kadar. Ağustos'a kadar on sekizine basmayacağının farkındayım, ancak gitmeyi seçersen bir ayrıcalık tanıyacaklar. Böyle bir fırsat hayatta bir kez gelir. Yalan yok ya, tasarımı genetik yapının bu seçimde payı var. Gerçi katılımcılar arasındaki tek gelişkin birey kesinlikle sen olmayacaksın, orası ayrı. Öte yandan çok da zekisin, çok kararlısın. Buradaki staj başvurusuna sunduğun özgeçmişin başlı başına çok etkileyiciydi.”

“Teşekkür ederim efendim.”

“Seni bırakmaya biraz gönülsüz olduğumu da belirttim, bu ofiste sürekli elemanımız olursun diye umuyordum. İşe başladığından beri veri giriş yüzümüz ciddi

oranda arttı. Bordrolardaki tutarsızlığı yakalamam sayesinde kurtardığımız paralar da cabası.” Bay Finley’in gözleri ışıldadı.

Ürperdim. Hukuk ofisinde *tam zamanlı* çalışmak mı? Hem de *veri girişi* yaparak? “Ne tür bir görev bu?”

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Tüm bildiğim benzersiz bir keşif görevi olduğu. Benzersiz tabirinin tehlikeyle aynı kapıya çıktığını anlayacak kadar zekisin.”

“Tehlikenin dik âlâsıdır efendim.” Hiçbir insanın görmediği bir şeyi görme şansı mı? İnsanın ayak basmadığı yerlere gitmek mi?

Kıkırdadı. “Ee, ne dersin? Yarın onlara haber vermem gerekiyor.”

Sandalyemden fırlayıp “Evet! Evet!” diye haykırmak ve onu gözlüğü düşene kadar sarsmak istedim ama böyle yapsaydım psikolojik açıdan uzaya uygun olmadığımı dair mimlenirdim herhalde. Bunun yerine sesimdeki sükuneti korumaya çalıştım. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Hemen karar vermek zorundaymışsın gibi düşünme. Sana biraz zaman tanıyacağım.”

“Olmaz!” dedim, biraz fazla abartılı. “Yani, eksik olmayın, düşünmeme gerek yok. Kabul ediyorum. Bana düşün nedir?”

Gülümseyerek masaya eğildi. “Atlet olduğunu biliyorum. İpi göğüslemeye gayret et. Seni kabul ederlerse lisedeki son sınıf derslerinden geri kalacaksın haliyle. Seçilmesen bile ilk birkaç ay kaybın olur en azından. Senin açısından sakıncası var mı?”

Yayvan bir sırtmanın suratıma yayıldığını hissedince hemen toparlanıp soğukkanlı ifademi korumaya uğraş-

tım. “Açıkkası bundan daha çok istediğim bir şey aklıma gelmiyor efendim.”

Ayağa kalktı. “Mükemmel. Evrak işlerine nereden başlayacağına dair gerekli bilgileri departmanına yollarım. Velinin imzaları gerekecek.” Elini uzattı, sıkıca tokalaştık. “Bayan Gupta, rekabet zorlu geçecek. Sana bol şans diliyorum.”

“Sağ olun. Çok teşekkür ederim.” Gitmek üzere tam dönmüşken aklıma bir soru takıldı. “Efendim, sormamın bir mahsuru yoksa, böyle şeyler için yeterli para yok sanıyordum. Mars’tan sonra uzaya insan göndermeyi bırakmıştık. NASA tarihinin en düşük bütçesiyle çalışıldığını biliyorum.”

Bay Finley’in hoşnut yüz ifadesi biraz değişir gibi oldu ama sebebini çözemedim. “Bununkisi tipik bütçe sağlayıcılarımızdan farklı kanallardan geliyor. Devlet işleri böyledir. Para hep vardır, asıl mesele doğru yere aktarmaktır o kadar.”

Gülümsedim. Babam da aynısını söylerdi. “Elbette.”

Çoğu çift gibi annem de hamile kalmakta zorlanmış. Yine de çoğu kişinin aksine, benimkilerin doğa kanunlarını atlatacak yöntemleri varmış. Genetikçi annem eldeki olanaklarla hamile kalamayınca bilime başvurmuş. Genetik mühendisliği bir zamanlar ahlaki açıdan gri bölgeydi, ancak kısırlılığın dünya çapında salgına dönüştüğü ve tüp bebek uygulamasının mecburi hale geldiği günümüzde kanunlara esneklik tanındı. Genetik müdahale güvenli ve etkindi. Bir bebek sahibi olmak için yüklü paralar ödemeyi göze almışsanız –hele ki başka çocuk ihtimali zayıfsa–

mümkün olan en iyi embriyoyu edinmeye bakardınız.

İlk dalga “tasarım ürünü bebekler”den biriydim. Standart uygulamayla genetik kusurlardan arındırılmış olmakla beraber, genlerimde atletizm becerileri ve zekilik gibi özellikler bilinçli tercih edilmiş. Kozmetik ayrıntılara müdahale edemeseniz de embriyonun sağlığıyla ilgili her şeye izin veriliyormuş. Yani mavi gözlü bir bebek seçmiyormuşsunuz ama bebeği aynı kulvardaki akranlarını geride bırakmasını sağlayacak özelliklerle donatmak neredeyse elzemmiş. DNA’mı ince dişli bir taraktan geçirip zayıf halkalardan ayıklamışlar. Sıfır genetik hastalık, sıfır yatkınlık ve sıfır yapısal anormallik. Bebeklerin en güzeli değilse de en güçlü, zeki ve sağlıklı.

Bazı avantajlar da eklenmiş; işitme, görme duyularım ve vücut direncim vasatın üzerinde. Muhtemelen ebeveynlerimin neslinden daha uzun yaşayacağım. Üstelik genlerim pahalıymış. Bir yatırımmışım. Orta okula başlarken her iki ebeveynimden daha fazla dil konuşuyordum, babamın ana dili Hintçe dahil. Hem orkestra hem koro eserlerinde, okuldaki tüm solo performansların baş piyano eşlikçisi ve birinci trompetçisiydim. Koşu takımında, satranç kulübünde, Ulusal Onur Derneği’nde idim. Ailem mükemmeli istemekle kalmamış, *masraftan* da kaçınmamıştı.

Onların beklenti düzeyi eskiden beni rahatsız ederdi. Artık etmiyor. Ben de aynı şeyin peşindeyim; yani en iyisi olmanın.

İçerdiği tüm tehlikelere rağmen uzaya giden en genç kişi olmak özel derslerle, okullarla ve öğretmenlerle geçirdiğim onca yıldan bekledikleri şeyin ta kendisiydi.

Ne yazık ki annemle aynı fikirde değildik. “Cassandra Harita Spiro-Gupta. Ehliyetini daha geçen yıl aldın. Kendini hemen usta bir uzay aracı pilotu mu sandın?”

Annem üşenmeden tam adımı mı söyledi? Kendimi hayatımın tartışmasına hazırladım.

Oturma odam bir mahkeme salonuna dönüştü. Babam benden yanaydı. Annemse bana karşıydı. Amcam elinde birasıyla kanepeye kurulmuş tarafsız bir seyirci olarak bunu bir kriket maçı gibi izliyordu.

Dadı asıl anahtardı. Küçük bir fındık gibi tostoparlak ama bir anıt kadar sunturlu büyükannem kanepenin ortasında istifini bozmadan oturuyordu. Kararsızdı. Dadı’nın onayı olmadan Houston’a gitmeme imkân yoktu.

“Arabam otomatik sürücülü,” diye mırıldandım, işitme düzeyi altında kalmaya özen göstererek.

“Kızının hayali bu.” Babam tepemden konuştu. Oda-
nın tam ortasıydım, dört bir yandan çekiştiriliyordum. “Eline müthiş bir fırsat geçmiş.”

Babama güveniyordum. Ailesinin beklentilerine sırt çevirip *hayallerinin* peşinden Amerika’da okumaya gelmişti. Annemle kolejdeyken böyle tanışmış. İkisi de önemli işler başarmaya odaklı büyük hayalleri olan inek öğrencilermiş.

Annem keşke aramızdaki bu benzerliği görebilse diye iç geçiriyordum.

“Tehlikeli bir fırsat demek istiyorsun.” Annem kafasını iki yana salladıkça gri kıvrıkcık perçemi alnında hopluyordu. Gözlerinde kaygı vardı.

“Aman, bırakın gitsin işte,” dedi amcam Guy. Gerçek adı Gauresh’ti ama altı yaşındaki bir çocuk için telaffuzu

zor olduğundan evimize ilk taşındığında ona Guy dedim ve ismi öyle kaldı. İş aramaktan çabucak pes etmişti. Onu üzerinde kot pantolon ve fanila tişörtle görmediğim tek gün büyükbabamın cenazesinde ilk kez karşılaştığımız gündü. “Bir yarışmamış. Bakarsınız elenir.”

Ona gücenerek baktım. “Eksik olma.”

Omuz silkti. “Yardımcı olmaya çalışıyorum, chica*.”

“Bu kadar yeter,” dedi Dadı Hintçe sinirlenip, ayağa kalkarken. “Yaşlıların uyuması lazım.”

Annem ellerini havaya kaldırdı. Bizim kadar Hintçe konuşmazdı ama ne zaman söz geçiremediğini anlardı.

Dadı şefkatle annemin koluna dokunup İngilizce’ye geçti. “Kızın çok çalıştı. Ona bir şans ver. Hak etti.”

Annem içini çekip odaya göz gezdirdi. “Azınlıkta kaldım.” Bana dönüp bir süre baktı. “Peki tamam. Karşı çıkarsam ömrün boyunca bana dış bileyeceğini biliyorum. Bir kalem ver bana.”

Sırıtarak boynuna sarıldım. Derin derin iç çektiğini hissettim. Evet demesinin ağır bedeliydi.

Sarılmama neredeyse gönülsüzce karşılık verdi. “Fikrimi değiştirmeden acele et.”

Terminal salonunun zeminini takırdatarak sürüdüğüm bavulumu dik pozisyona getirip durunca bir sessizlik oldu. Vedalaşmak üzere isteksizce yanımdaki iki kişiye döndüm. “Burada vedalaşmamız lazım. Biletiniz olmadan güvenlikten geçemezsiniz.”

Annemin yüzü kırış kırıştı, alnı, iki kaşının arası, bir de endişeyle ellerini ovuşturuyordu. Dadı vakur ve asil

* *İsp.* “kız” anlamında. (ç.n.)

görünümüyle sadece yirmi dakika önce uyanmış olduğu gerçeğinden hiç etkilenmemiş bir hali vardı. Guy güneş doğmadan yataktan çıkmaya tenezzül etmemişti. Babam da işe gitmek zorundaydı.

İkisi de bir şey demedi. Ayrılık faslı beni gerdiğinden yerimde kıpırdandım. Vaktinden çok önce geldiğimiz halde uçağa binmek için sabırsızdım. Bir yanımda fikirlerini değiştirip beni apar topar geri götürmelerinden korkuyordum. “Eh, madem öyle, hoşça kalın.”

Daha cümlemi tamamlamadan annem beni bağrına bastı. “Dikkatli ol,” dedi, sesi titriyordu, tek seferde iki kelimeden fazlasını sarf edemeyecek gibiydi. Duygusallasınca Yunan aksanı ağır basardı. Omuzlarımdan tutarak geri çekildi, gözlerinden yaşlar akıyordu. “Uslu dur. Gayret et. Dikkatli ol. Bir de... biraz arkadaş edin olur mu?”

Ağlayan benmişim gibi başparmağıyla yanağımı sildi. Yanağımdaki ıslaklığı hissedince şaşırdım. “Yaz kampı değil ki bu anne.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama hayat tek başına geçmez. Bir kişi de olsa dost edin. Senden tüm ricam bu. Tamam mı?” Gözyaşları dökerek gülümsedi. “Birkaç ay içinde görüşürüz.”

Ona bunun bir uzay yolculuğu olduğunu, hayallerimi gerçekleştireceğimi, dost edinmekle alakası olmadığını söyleyecektim. Ayrıca başarısız olmadığımı sürece yakın tarihte eve dönmeyeceğimi.

Ama söylemedim. Ona sıkıca sarıldım, gözlerimi yumdum ve üçe kadar saydım. İçimden bunun eski hayatımın son saniyeleri olduğunu söyledim. Tadına varmaya çalıştım. “Dert değil anne. Arkadaşa ihtiyacım yok. Hayatta

önemli bir şey yapmanın peşindeyim.”

“Yine de bir *erkek* arkadaşın zararı olmaz,” diye söylendi büyükannem.

Gözlerimi hafiften devirsem de ona gülümsemeyi başardım. “Ama Dadı, flörtü vakit kaybı olarak gördüğümü biliyorsun. Bana koca bulma işini sana bırakacaktım.”

“Pöh. Koca neyine gerek? Bir kız gençliğinde eğlenmeye bakmalı. Sense habire çalışıyorsun, iş, iş, iş.” Alaycılığımı bir el hareketiyle savuşturup beni mis kokan sinesine çekti. Azarlayıcı ses tonu ciddileşti. “Adım attığın her yerde muvaffak olasan,” dedi Hintçe.

Derin bir nefes alıp tuttum, bu anı zihnime kazıdım. Sözleri kehanet gibiydi. Evren sanki ardına kadar açılmış, beni bekliyordu. Bense onu kucaklamaya hazırdım.

2. BÖLÜM

Bir rötarlı uçuş, iki mola, üç Beethoven sonatı ve yorucu geçen beş günlük tıbbi yeterlilik testlerinden sonra kendimi Houston'daki buz gibi NASA konferans salonunda otururken buldum.

Ağustosun biriydi. On yedinci yaş günüm.

En ön sıradan yer kapıp belki biraz kulak misafirliği yaparım diye hotelden bir saat erken çıkmıştım. Gözüme çarpan ilk kişi sahnedeki adamdı. Ders kitaplarımdaki resminden daha yaşlı görünse de asaleti hâlâ üzerindeydi. Kısacık saçı artık epey grileşmişti ama ta kendisiydi, tüm gerçekliğiyle önümde duruyordu: Charles Pierce, Mars'taki ilk insan. Hayretle haykırıp sonra da utanıp ağzımı kapadım.

Üzerinde gri uçuş giysisi vardı ve kabarık saçlı, pembe takım pantolonlu sarışın bir kadının yanında duruyordu. Bir kez fısıldaşmaları haricinde ikisi tek kelime etmediğinden mükemmel işitme duyuma rağmen ilginç bir şey yakalayamadım.

Benim hemen arkamdan birkaç aday daha geldi ve aralarında boşluklar bırakarak koltuklara yerleştiler. Beraber oturan iki Desi* oğlan gözüme ilişti. Göz göze gelince karşılıklı baş selamı verdik. Aramızdaki rekabet kıvılcımını hissedince yüzlerini derhal zihnime kazıdım. Koyu mor eşarp takmış tesettürlü kızın göz kalemi hiç görmediğim kadar kusursuzca çekilmişti. Birkaç alelade kaslı tip de vardı. Ama en şaşırtıcısı, neredeyse eşit sayıda kız olmasıydı. İçerisi cin gibi bakan, bilgiye aç, hırslı yüzlerle ve güçlü bedenlerle doluydu.

Beyaz kot pantolon ve beyaz bluz giymiş kısa at kuyruklu sarışın bir kız adeta deneklerini gözler gibi alenen diğer adayları süzüyordu. Babasının yatından yeni inmiş gibi gözükten beyaz bir oğlan sarışın kızı tavlama çalışıyor ama kız oğlanın varlığını tamamen göz ardı ediyordu.

Yalnız kaldığıma memnundum. Buna rağmen coşkumu birisiyle paylaşma arzusuna kapılıp yüksek sesle haykırmama ramak kalmıştı: *Charles Pierce bu!*

Rakiplerim karşısında şimdilik etkilenmemiştim. Muhtemelen hepsi bölüm birincisiydi ve benimkilere denk yetenekler taşıyorlardı, yine de bu insanların çoğu bende ki itici güçten, NASA bağlantılarımdan yoksundu. Aksi mümkün değildi. Aralarından güçlü adaylar çıkmasını bekliyordum. Bir avuç kadarı zeki görünüyordu, benimle aşık atabilecek denklikteydiler belki. Fiziksel açıdan etkileyici birkaç numunelik de vardı. Gelgelelim geri kalanının hali vasattı. Okulda yaptıkları gibi cep telefonlarından video izliyor veya mesajlaşıyorlardı. Benim hazırlık okulundaki şımarık ve zengin sınıf arkadaşlarımdan

* Güney Hindistanlılara verilen ad. (ç.n.)

farkları yoktu. Bu tiplere aşınaydım. Egoları vardı ama yetenek hak getire.

Çocuğun teki aniden yanımdaki koltuğa çökerek beni irkiltti. Kıvrıkcık siyah saçlı bir İspanyol'du. Guy amcamın sevdiği türden ekose gömleğinin düğmeleri açtı ve çizgi film karakterli bir tişörtün üzerine giymişti. Yere attığı çantasının ıssız salonda çınlayan gürültüsü yüzünden ben yerin dibine geçtim.

"N'aber." Elini uzattı. "Emilio Esteban. Birinden biriy-le hitap edebilirsin, ikisini de severim."

Fısıldamadan konuşan başkası yoktu. Bir saniyelik te-reddütten sonra elini sıktım. Üç sıra geride oturan beyaz giysili soğuk sarışına benzemek istemezdim; öyleleri ça-buk düşman edinirlerdi. Anladığım kadarıyla yattan fır-lamış çocuğun hamlelerini savuşturmuş, oğlan da daha kolay bir ava yönelmişti.

Annemin sesi hafızamda çınladı. *Dost edin. Bir kişi de olsa.*

"Cassie," dedim.

"Cassie?.." diye üsteledi.

"Gupta."

"A-ha. Cassie Gupta. Bunun altından ilginç bir etnik kökenli isim çıkacağını tahmin etmiştim. Tanıştığımıza sevindim Cassie Gupta. Sen de bu manyak uzay teranele-ri için mi geldin?"

Sabırım taşmasın diye derin bir nefes alarak zaman kazandım. "Evet."

"Süper. Ben de."

Salonun en arka köşesindeki kapı açıldı ve içeri sikkın görünen birkaç çocuk daha girdi. Kolları dövmele sıska

bir beyaz oğlan, saç kısıcak Doğu Asyalı bir kız, bir de titrek cep telefonu ışığı gözlüğüne vuran uzun boylu bir zenci oğlan. İçeri esmer tenli birkaç kız daha girdi. İçlerinden biri bana gülümsedi; baş selamıyla yetindim.

Gelenleri hemen saydım. Sağımdaki koltuğa oturan son kızla beraber altmış iki. Göz ucuyla gördüğüm kadarıyla kız uzun boylu ve yapılıydı, uzun siyah saçlıydı ve baştan çıkarıcı bir güzelliği vardı. Muhtemelen Japon.

Yenmem gereken altmış iki kişi vardı.

Birden kapı son bir kez açıldı. Servi boylu bir oğlan. Kumral. Kiliseye gider gibi giyinmişti; bej pantolon, yakasına kadar ilikli jilet gibi gömlek ve kravat. Gerçekten *kravat*.

Hafızamda bir kıvılcım çaktı. Bu oğlanı *tanıyordum*. Luka bilmem kim. Marshall'ı ziyaret eden Gürcistan büyükelçisinin oğlu. O gün kendisine pek aldırış etmemiştim ama şimdi *buraya da* damlamıştı.

Birden dank etti. Büyükelçi ne demişti? Demek oğlu Amerika'nın yıldızlara dönüşüne böyle yardım edecekti. Marshall'daki merkezimi ziyaret etmelerinin gerekçesi bu olmalıydı.

Aman ya rabbi. Bir BM büyükelçisinin oğluyla rekabet edecektim.

Luka en sol köşedeki koltuğa geçti. Sahnedeki kadın gırtlaklarını temizledi. Mikrofona ihtiyacı yoktu; salon pür dikkat kesilmişti. Konuşurken bilezikleri ve küpeleri şingirdadı. "Hepimiz tamamız galiba, öyleyse kendimi tanıtarak başlayayım. Ben Madelyn Krieger, NASA'nın bu projedeki ortağı olan Güneş Dışı Keşifler Derneği'nin temsilcisiyim. Solumda duran Albay Pierce'i tanıyorsu-

nuzdur, kendisi Mars toprağına ayak basıp Yerküre'ye sağ salım dönen ilk ve tek insan. Seçici kurulumuza başkanlık edeceği için çok gururluyuz. Dönüşümlü olarak ikimizle muhatap olacaksınız. Kendi adıma sizin gibi özel insanlarla tek tek tanışmayı ipe çekiyorum.”

Zamanında dandik okul sunumlarından birkaçına katılmışıtm ama bu neredeyse utanç vericiydi. Kadın “Miss America”ninkiler gibi bembeyaz inci dişlerini gösterek yayvan sırttı. “Hepiniz buraya niçin geldiğinizi bir miktar biliyorsunuz. Seçilecek olursanız bazı tehlikelerle karşılaşacağınızı kavramışsınızdır. Yine de umuyorum ki hepimiz GDKD ve NASA’da gönülden paylaştığımız ortak inançla buraya geldiniz: Yurt gezegenimizin ötesini keşfetmenin insanlık başarılarımızın devamı için hayati gereklilik taşıdığı inancıyla.”

Duraklayıp hepimize göz gezdirdi. Sahiden gözleri mi dolmuştu yoksa bir ışık oyunu muydu? “Keza buradasınız çünkü özel bir yanınız olduğuna da inanıyoruz. Potansiyelinizden istifade etmek istiyoruz. Uzay programı emekleme evresindeyken kısıtlı bir havuzdan seçilen ilk astro-not adaylarımız daha çok aşırı stres altında çalışabilme yeteneklerine ve havaya uçma riskini seve seve göze alabilmelerine göre belirlenmişlerdi.”

Son sözleri birkaç kişiyi kıkırdattı ama bana sökmedi. Uzay yolculuğunun gelişimi uğruna insanlar can vermişti. Bence bunun komik bir yanı yoktu.

Belli ki Albay Pierce de aynı fikirdeydi. Bakışları sertti.

Ne var ki Bayan Krieger gülüşmeleri sırtarak destekledi. “Ancak bu yeni ekipte bir dizi farklı yeteneğe ihtiyaç duyuluyor. NASA Mars’a ilk kez ayak basılan 2033’ten

beri yeni astronotlara kapılarını açmamıştı. Fakat iş birliğimiz sayesinde yeni kapılar açıldı. Bu beklenmedik bir fırsattır. Eminim fedakârlık gerektirdiğinin ayırındasınızdır.”

Başımınla onaylayarak öne eğildim, Bay Krieger’ın duygusallığına biraz kendimi kaptırmış gibiydim. Öte yandan albay kılını bile kıpırdatmamıştı.

“Niçin burada olduğunuzu merak ediyorsunuz belki,” diyerek devam etti kadın.

“Pek sayılmaz,” diye mırıldandı yanımdaki Emilio.

“Ya da buradaki adayların ortalama yaşı neden yirmi bir diyorsunuz. Kendi kuşağınızın en iyi ve en parlak gençleri olduğunuzu belirtmeme gerek yok. Malum, uzay çok geniş, modern uzay yolculuğu da çok uzun sürüyor. Amacımız doğrultusunda bize lazım olanlar, gençliğiniz, zindeliğiniz, azminizdir. NASA ve uluslararası ortakları dünyanın dört bir yanından adaylar belirledi. Japonya’da JAXA, Hindistan’da ISRO, İsrail’de ISA, Kanada’da CSA ve yirmi iki Avrupa ülkesini kapsayan ESA bu ortaklardan sadece birkaçı. Aralarında Japonya ve Katar gibi uzak yerlerin de bulunduğu on beşten fazla ülkenin temsilcilerini ağırlıyoruz. Gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki şu an karşımda Yerküre’nin en iyileri oturuyor. Sizleri astronot adayları olarak ilan etmekten gurur duyuyorum.

Teknik açıdan astronot unvanını almak iki yıl sürer. Ama burada özel koşullar geçerli. Sanırım biraz esneklik tanınacaktır.” Bu lafın üzerine Albay Pierce’in tek kaşı havaya kalktı ama Bayan Krieger tınmadan devam etti. “Bu salonda altmıştan fazla aday olduğunu fark etmişsinizdir. Elemanın sonunda sadece en iyi iki aday uçuş

mürettebatıyla aynı gemiye binecek. Biri ana ekip üyesi, diğeri yedek olacak. Eleme süreci kısa ve yoğun geçecek. Maalesef çoğunuz hafta sonuna kalmadan eve geri döneceksiniz. Eğitiminiz iki aşamadan oluşacak. 2. aşamanın sonunda en iyi iki aday, göreve hazırlanan diğeri mürettebat üyeleriyle beraber eğitim görecekları 3. aşamaya geçecek. Albay Pierce?”

Pierce kalın kollarını arkasında kenetleyerek bir adım öne çıktı. “İlk aşamayı geçerseniz doğrudan benimle muhatap olacaksınız. Bana Albay diye hitap edeceksiniz, arkamdan da Hıyar diyeceğinizi umuyorum. Sakın bu ikisinin sırasını birbirine karıştırmayın.” Birkaç gülüşme oldu. Ben cesaret edemedim.

Albay Pierce hışımla bakınca gülüşmeler kesildi. “Önümüzdeki birkaç haftanın ödölüyüm, yani buna razı değilseniz kendinizi hiç zahmete sokmayın ve hemen eve dönün. Buraya gelirken kırmızı bir kapı görmüş olmanız lazım. Herhangi bir noktada pes ederseniz o kırmızı kapıdan çıkıp gitmek kolaydır. Sizi suçlamam. Tekiniz bile yirmi beş yaşından büyük değilken şu an burada oturuyor olmanız bile başlı başına bir mucize zaten. Güneşin bu yakasında NASA’nın bulabileceği en güçlü, en zeki gençlersiniz ama sakın havalara girmeyin. Aradığımız türdeki kişiye dönüşmek için bundan çok daha güçlü ve cesur olmanız gerekecek. Anlaşıldı mı?”

“Evet efendim,” diye mırıldanan birkaç kişi oldu. Emilio öyle yüksek sesle bağırdı ki kulağım çınladı.

Albayın kızgın bakışları kora dönüştü. “Şunu önemle belirtiyim. Şu andan itibaren göreceğiniz, duyacağınız ve yapacağınız her şey gizlidir. Sizden daha fazla bilgi sahi-

bi olanlara çok-gizli erişim yetkisi verilmiştir. Bu kapıların ardındaki hiç kimse bu yarışmaya dair kahvaltıda ne yediğiniz dışında hiçbir şey duymamalı. Yerinizde olsam seçtiğiniz reçelin ayrıntılarına bile girmezdim. Bunun üstesinden gelebilecekseniz odalarınıza elektronik zama-zingolarınızı götürebilirsiniz. Kayıt özelliği olan hiçbir cihaza kesinlikle izin verilmeyecek.

“Sizlere yurt danışmanı olarak da hizmet verecek dört eğitmeniniz bulunuyor: Dominic Bolshakov, Michele Jeong, Logan Shaw ve Dr. Harper Copeland. Size mutlaka uymanız gereken kuralları anlatacaklar. Sınavlar yarın sabah erkenden açık hava koşu parkurunda başlayacak.”

İsimleri tanıdığıma şaşırdım. Hepsi astronottu. Parlak yılları biraz geride kalmış ama deneyimli *astronotlar*.

Kalbim küt küt, tırnaklarım koltuğumun pütürlü kumaşına saplanmış halde başımı sallayarak onayladım. *Yapabilirim*.

Adamın ses tonu azıcık değişti. Daha yavaş konuştu. “Bu bir oyun değil çocuklar. Bazılarınızı kopma noktasına dek zorlayacağız. Gırgırına olsun diye değil. Burada yaptığımız her şeyin bir amacı var. Nihai görevimiz muazzam önem taşımaktadır. Bunu aklınızdan çıkarmayın.”

Bitişimdeki Emilio densizce el kaldırdı.

“Evet?” Albay Pierce’ın ses tonu soru talep etmediğini belirtir gibi mesafeliydi.

Emilio aniden toparlanarak dimdik ayağa kalktı. “Ak-lıma takılan bir şey kalmasın diye soruyorum, bu görevin amacı nedir?”

Yana kaykılarak ondan uzaklaştım. İlk sepetledikleri çocukla ilişğim varmış gibi görünsün istemedim.

“Yani, bilmeyen tek kişi benim belki, haksızlık olsun istemem. Mars’a geri mi dönüyoruz?”

Hiç kimse bu çocuğa “çok gizli”nin anlamını öğretmemiş miydi? Onca evrakı sırf eğlencesine mi doldurduğunu sanıyordun?

Albay Pierce’ın dudakları gerildi, bembeyaz kesildi ama Emilio devam etti. “Yoksa daha uzağa, güneş sisteminin ötesine mi? Bu yüzden mi genç birini arıyorsunuz?”

“Kalkıştan önce görevin ayrıntıları verilecektir,” dedi Bayan Krieger, ödüllü zoraki gülümsemesiyle. “O aşamaya gelebilirseniz tabii. Başka sorusu olan?”

Şükür ki başka kimse el kaldırmadı.

Albay Pierce’ın Emilio’ya bakışından oğlanın geleceğini saptadığı belliydi. “Güzel. Öyleyse odalarınıza geçip yerleşmenizi öneririm. Bazılarınız keyfini çıkarmaya vakit bulamayabilir.”

Kapılara isim listelerinin asılı olduğu salona akın eden diğer altmış iki çocuğun peşinden aheste gittim. Hiç kimse birbirini tanıımıyordu, hangi odada olduğunu kimin umurundaydı ki? Bay Krieger’in dediğı gibi, oda arkadaşlarıyla çok fazla uğraşmam gerekeceğini sanmıyordum.

Dirsek darbeleriyle dürtülmeden okuyabilecek kadar yaklaşmayı başardığımda adım 4 numaralı odanın listesinde buldum, diğer isimler şunlardı:

Hanna Schulz

Mitsuko Pinuelas

Giselle Ojeda

Kalabalığın peşinden yatakhane koridoruna girdim. 4 numaralı oda siyah plastik tabelayla gösterilmişti ve birisi çoktan yerleşmişti. Bembeyaz giysili sarışın kız bavulundaki katlı elbiseleri yatağının üzerine dizmekle meşguldü. Karşılıklı kibarca selamlaştık.

Bavulumu sarışının en uzağındaki yatağa koyduğum sırada kapı tekrar açıldı. Konferans salonunda yanıma oturan uzun boylu Japon kızdı. Üzerinde kolsuz siyah bluz ve şortu, upuzun bronz bacaklarıyla gülücükler saçarak içeri girdi.

Kapı kapanırken koridordan gülüşmeler ve bağrışmalar işittim. Herkes sömestr tatilindeymiş gibi davranıyordu. En genç adaylardan biri olsam da kesinlikle en olgun adaylardandım.

Yeni gelen kız kaşlarını kaldırdı. Bizden birkaç yaş büyük olmalıydı, hatta genetik ürünü olamayacak yaşta. Ondaki makyaj yapma becerisine hayatta ulaşamazdım herhalde. “Ne bu suratınızın hali? Heyecanlı değil misiniz? Etrafınıza baksanıza! JUM’dayız! Uzaya gideceğiz!”

“Aramızdan *bir kişi* uzaya gidecek,” diye düzeltti sarışın kız. Sesinde bir oynaklık vardı, öyle belli belirsizdi ki Alman aksanı olduğunu anlamam biraz zaman aldı. “Bir. Kutlamaya değer bir şey olmadıkça kutlayacak değilim.”

Bu lafı kızı caydırmadı. Karşısında çocuk varmış gibi gözlerini devirip gülümsedi. “Ben Mitsuko. Yoksa bu oda da tanışmak da mı yasak?”

“Adım Hanna,” dedi sarışın. Aksanı varla yok arasındı, İngilizcesi kusursuzdu.

Bana döndüler.

“Cassie,” dedim.

“O kadar da zor değilmış, gördünüz mü?” dedi Mitsuko. “Öyleyse bir tek Giselle eksik.”

“Mitsuko... Pinuelas?” Hanna kuşkuyla sordu.

Kız güldü, nağmeli ve yüksek sesle. “Herkes soruyor. Meksikalı bir adamla evliyim.”

Parlak siyah bir saç lülesi yüzüne düştü. Kulağının arkasına kıştırırken sol elindeki malum yüzüğü gördüm.

Vay vay. Şaka etmiyordu.

“Sahi mi? Evli misin? Kaç yaşındasın?” Hanna biraz surat ekşiterek sordu.

“Yirmi üç. Neden?”

Hanna omuz silkti ama neyi ima ettiği bence ortadaydı. Çok yaşlısın.

Mitsuko kibirli bir bakış fırlattı. “Tatlım. Orta yaşlı bile değilim. Çokdilliyim, pilot ehliyetim var ve dalgıç sertifikalıyım. En az sizin kadar nitelikliyimdir.”

Yüreğim hopladı. Bavulumu açma işine döndüm ama iyice ağırdan aldım. Bu meseleye bulaşmak istemiyordum. Daha ilk gün beş saniye geçmeden ego çatışması başlamıştı.

“Onu kast etmedim. Mensa’dan* çoğu kişinin öyle olduğuna eminim,” Hanna terslendi, Alman aksanı biraz belirginleşmişti. “Ama çoğumuzun evde bekleyen bir kocası yok. Eşini *yalnız* mı bırakıp geldin?”

“San Antonio’da bıraktım,” dedi Mitsuko kinayeli, eşyalarını Hanna’nın bitişliğindeki yatağa koyarken. “Neden sordun, buraya tek başıma gelmem seni şaşırttı mı?”

“Eh, bizden yaşça büyüksün. Bir aile kurmuşsun. Bu tür şeyler aleyhine işleyebilir diye tahmin ediyorum.”

* Üstün zekâlıları destekleme derneği. (ç.n.)

Mitsuko kusursuz beyaz dişlerini sergileyerek gülümsemiş ve karşısında bebek varmış gibi Hanna'nın çenesinden makas aldı. Hanna irkilip geri çekildi. "Benim adıma endişelenmen çok şeker ama ben şansıma güveniyorum."

Bu kadarı biraz fazlaydı. Mitsuko'nun dikkatini dağıtmaya çalıştım. "Demek San Antonio'da yaşıyorsun?"

Mitsuko beni ilk kez görüyormuş gibi dönüp gülümsemişti. Sanki az önce hiçbir nahoşluk yaşanmamıştı. "Şimdilik. Kocam oralıdır. Tokyo Üniversitesi'nden yeni mezun oldum, iş arıyordum. Aslında burada, Johnson'da iş bulmaya çalışıyordum." Güldü. "İşler umduğumdan biraz farklı gitti."

Islık öttürdüm, etkilenmişim. "Seni kim önerdi?"

"Burada bağlantıları olan eski hocalarımdan biri tavsiye etti." Açmadığı bavulunun yanına oturup Hanna'nın uğraşmasını seyretti. "Almanya'dan mı geldin? Sömestr tatilini Berlin'de geçirmiştin."

Hanna yorum yapmadan kafa salladı, dönüp bakmadı bile.

O anda kapı açıldı ve içeri uzun kestane rengi saçlı, sarı röfleli, bronz tenli bir kız girdi. Gözüm şortuna takıldı, çok ama çok kısıydı.

Giselle.

Benimle yaşıt görünüyordu ama taktığı kocaman güneş gözlüğü ile kolundaki leopar desenli pembe çanta yüzünden de bana öyle gelmiş olabilirdi. Bir jimnastikçinin veya dansçının narin ama adaleli fiziğine sahipti. Oda sakinlerini bariz bir hoşnutsuzlukla süzüp hiçbir şey demedi.

Önerilen kişisel eşya listemi yerleştirmeyi sürdürdüm: 4-5 tane günlük giysi, bir tane resmi giysi, egzersiz kı-

yafetleri, bir çift günlük ayakkabı ve koşu ayakkabısı. Yerleşmek uzun sürmedi. Bavulumdaki her şeyi dolaba koyarken zihnimde oda arkadaşlarımdan üzerine birer çarpı attım. *Giselle hemen elenir. Peşinden Mitsuko gider. Hanna belki bir süre dayanır.*

Kapı bir türlü kapanmak bilmiyordu. Giselle'in hemen peşinden uzun boylu, mavi JUM tişörtlü sıırım gibi bir zenci kadın içeri girdi. Kısacık saçlıydı ve kemik yapısı tıpkı Nefertiti'ydi. Hemen hazır duruşa geçtiğimi hissettim. Selam çakmış bile olabilirim.

"Pekâlâ hanımlar," dedi kadın. "Ben Dr. Copeland, danışmanınız ve tıbbi eğitmeninizim. Unvanıma bakıp da bunu bir kolej yurdu sanmayın, yani oda arkadaşınız tırnaklarını çok gürültülü mü kesiyormuş, yok kirli iç çamaşırlarını ortalık yerde mi bırakıyormuş, işitmek istemiyorum. Muhtemelen odada tek başına kalmanız uzun sürmeyecek, o yüzden sineye çekip oturun."

Bir doktorun böyle konuştuğunu hayatta duymamıştım.

Bir torbayı açıp benden başlayarak birer tablet dağıtmaya koyuldu. Gri alet ağır ve kabaydı, biraz da çizik, muhtemelen benden daha fazla gün görmüştü. Kadının sözleri net, etkin, gerçekçiydi, sanki zihnindeki yapılabilecekler listesinin üzerinden geçiyordu. "Eğitimin ders sınıflarında ihtiyaç duyacağınız çalışma kitaplarının hepsi bu tabletlere yüklendi. Burada kablosuz internet yok, o yüzden hiç uğraşmayın. Kirli çamaşırlarınızı üzerlerinde adlarınızın yazılı olduğu çamaşır torbalarıyla kapınızın önüne bırakın. Yıkandıktan sonra ertesi gün iade edilir. Danışmanlık ofisi koridorun sonunda. Dört danışmanı-

mız mesai saatleri içinde dönüşümlü çalışır. Dokuz otuzdan sonra tek başınıza kalacaksınız, dolayısıyla diğer adayları uykularında öldürmeye kalkışmayın.”

Hanna daha önce niye akıl edemediğine şaşmış gibi tek kaşını kaldırdı.

Copeland o bakışı yakalayınca başına ağırlar sokmuş gibi bir an gözlerini yumdu. “Sevdiklerinize e-posta gönderecek boş vaktiniz olacak. Dışarıyla iletişim takip altındadır. Telefon görüşmesi yok. Cep telefonu veya herhangi bir kayıt cihazı bulundurmanın cezası programdan derhal ihraç edilmektir. Anlaşıldı mı?”

Kafa salladık.

“Sürekli tesis içerisinde kalın. Diğer deyişle, eve dönmek istemediğiniz müddetçe kırmızı kapı yasak bölgedir. Buna karşın pistte koşuya çıkmak istersiniz diye kafeteryanın kapısı açık tutulacak. Bunun dışında, devlet sırlarını satmadığınız sürece odanıza adam mı atmışsınız, yemek mi getirmişsiniz ya da bazuka mı sokmuşsunuz umurumda olmaz. Derste görüşürüz.” Kısacık bir baş selamıyla hepimizle tek tek göz teması kurduktan sonra kapıyı arkasından çarparak gitti.

“Fıstık gibi kadın,” dedi Mitsuko neşeyle sessizliği bozarak, bacak bacak üstüne attı.

Giselle çantasını yerin ortasına bırakıp gerisin geri yatağına çöktü. Benimkine bitişik olanı seçmişti. Şansına yataklarımızı bir komodin ayırıyordu da fazla dip dibe değildik.

Birden 12 yaşındayken aynı odayı kızlı erkekli bir düzine çocukla paylaştığım Uzay Kampı’nı anımsadım. Oda arkadaşlarım neredeyse anında kaynaşmış ve koca bir

hafta boyunca bana yokmuşum gibi davranmanın komik olacağına karar vermişlerdi.

Bu kez hiç aldırmayacağıma dair kendime söz verdim. Arkadaş edinmeye gelmemiştim.

Kusura bakma anne.

İç i sadece giysi dolu bir el valizi ve çok az gerekli eşya getirdiğ imden yerleşmek uzun sürmedi. Hiçbir elektronik eşya getirmememiz söylendiğ i için yanıma *başka* neler alabileceğ ime karar vermekte epey zorlanmış tım. Gıda ve barınma haricinde cep telefonum her şeyimdi ama o da belirsiz bir süre boyunca bir emanet dolabına kilitliydi şimdi.

Elektronik eşyasızlıktan beynim uğulduyordu.

Evdeyken annemin dolabında eski bir kitap bulmuş tım. Tuhaf kokuyordu, sayfaları sararıp kırıış mış tı ama son dakikada çantama tıkıvermiş tım. Harfleri gözüme tuhaf, yamyass ı ve antika görünüyordu ama hiçbir şey okumamaktan iyiydi. Kitab ı daha sonrası için komodinin üzerine koydum.

“Ay şu banyoya bakın,” dedi Mitsuko. Yatağ ımın karşı sındaki bir kapıyı iterek açmış tı.

Hanna ve Giselle bakmak üzere yaklaşt ı.

“Dolabımdan küçük,” dedi Hanna, her şeye kusur bulmak huyuymuş gibi ama yanlarına yaklaşıp da bakınca onlara hak verdim, evet, benim evdeki dolabım da bundan büyüktü.

Bir duş. Bir lavabo. Bir tuvalet. Dört kıza, iki ay boyunca ya da ne kadar dayanacaksak o kadarlığ ına.

3. BÖLÜM

Beş otuzda uyumaya uğraşmaktan vazgeçtim ve yataktan çıkıp banyoya girdim. Duşumu alıp tazelenmiş bir halde koşu kıyafetlerimle çıktığımda odanın ışıkları açıktı ve Mitsuko dışında herkes uyanmıştı.

Giselle elinde havlusuyla beni iterek banyoya girdi. Kapıyı kapamasıyla duşun açılması bir oldu. Hanna eşofmanını çoktan giymiş, saçını at kuyruğu yapmıştı.

“Sen duş almayacak mısın?” diye sordum, sesimi alçaltmaya pek tenezzül etmeden. Mitsuko kıpırdamadı bile.

Odanın öbür ucundaki aynanın karşısında güneş kremi süren Hanna bana baktı. “İlk iş olarak koşacakmısınız. Şimdi duş almanın anlamı yok, zaten sıcak su bitmiş olur. Buradakilere nasıl görüldüğüm umurumda değil.”

Haklıydı. Omuz silktim ve duvar aynasının önünde ıslak saçımı burup kabaca topladım, sonra da yüzüme güneş kremi sürdüm.

Hanna beni seyrediyordu. “Ciddi misin?”

“Esmer ten cilt kanseri olmayacağım anlamına gelmez,” dedim.

Birkaç dakika sonra Giselle bir buhar bulutu eşliğinde banyodan çıktı. Çıplak omuzlarına dökülen saçından sular damlıyordu. Hanna hemen peşinden içeri daldı ve beş dakika geçmeden çıktı. Eli çabukmuş.

Üçümüz tam kapıdan çıkmak üzereyken Mitsuko tamamen giyinik halde yataktan kalktı. Banyoda taş patlasın otuz saniye geçirdikten sonra tenis ayakkabılarını giydi ve arkamızdan ışıkları söndürdü.

“Güzel sabahlar hanımlar,” dedi koridorda bize yetişince. Uzun siyah saçını tepeden at kuyruğu toplamıştı.

“Ağız kokun çok hoş,” dedi Giselle, ağzından çıkan ilk kelimelerdi. Hafif bir İspanyol aksanı vardı. “Diş fırçası denen şeyi hiç duymadın mı?”

Mitsuko sadece sırtıttı.

Tabletlerimize yüklenmiş bir günlük program vardı. Kahvaltı her gün yedideydi. O günkü ilk ders on birdeydi. Öğle yemeği birde. Günün geri kalanı dört öğretmenimizle derslerde geçecekti.

Kahvaltıyla ilk ders arasında çok bol vakit oluşundan işkillenip kafamda senaryolar yazdım. O süreyi *bir şeyle* dolduracaklardı. Onun da büyük bir şey olacağından kuşkulanıyordum; değersizleri ayıklayacak bir şey.

Erkenciydik ama diğer çocuklar iki yandan koridora akın ederek kahvaltı kalabalığına katılmaya başlamışlardı. İlk gün girdiğimiz çift kanatlı kapının yanından geçtik, dev bir yasak tabelası gibi kırmızıya boyalı olanı. Ona bakmak neredeyse ürperticiydi, sanki varlığını fark ederek bir kuralı çiğniyordum.

Çıkış kapımız.

Diğer altmış üç kişinin büyük kısmıyla beraber kafeteryaya girdik. Açık büfede bir kuyruk oluştu. Akla gelebilecek her tür kahvaltılık vardı. Hatta bazılarını hiçbir şeye benzetemedim.

İki parça domuz pastırması, bir gözleme, bir elma ve bir şişe su aldım. Bizim evdeki kahvaltıda hiç domuz pastırması yemezdim, ayrıca yumurta da sevmezdim ama proteine ihtiyacım vardı. Babamın haberi olmadıkça zarar gelmeyeceğine hükmettim. Dünyadaki en dindar Hintliler olduğumuz için söylemiyorum.

Her nedense, galiba ön tanımlı olduğundan, gidip Giselle, Hanna ve Mitsuko'yla oturdum.

“Güzel, tüm tayfa burada,” dedi Mitsuko, yumurta ve kavun yediği tepsisinden kafasını uzatarak. “Stratejimizi tartışmamız gerek.”

“Bu bir takım çalışması değil,” dedi Hanna.

“Henüz değil. Ama iş birliği yaparsak bu hödüklerden bazılarından daha uzun dayanabiliriz belki.”

Kimsenin cevap vermesine kalmadan benimle Giselle'in arasındaki boş koltuğa biri çöktü. “Günaydın güzel hanımlar,” dedi bir erkek sesi.

Göz ucuyla bakıp da oğlanı görünce içimden eyvah dedim. Dün Hanna'yı rahatsız eden ilgi budalası kıl tipti.

“Ee sizce bugün bize neler yaptıracaklar?” diye sordu, yerine kurulup. Karnını doyurmuş olsa gerek ki tepsisi yoktu.

“Kusura bakma da sen kimsin?” Mitsuko'ydu soran, sesi aniden hırçınlaşmıştı.

O anda kızın hemen elenmesini istemediğime karar verdim.

Oğlanın bakışları tanıştırmayı bekler gibi Mitsuko'dan Hanna'ya kaydı ama Hanna tostundan kafasını kaldırıp da bakmadı.

Taktik değişikliğine giden çocuk hiçbir şey olmamış gibi şirinlik tasladı. "Landon Blake," dedi. "Adımı duymuşsunuzdur diye tahmin ediyordum."

"Hayır," dedim çabucak. "Burada tanıdığım tek kişi Luka Kereselidze. Babası BM büyükelçisidir. Onu tanırmısın? Tam şurada oturuyor." Luka'nın tek başına oturduğu yeri işaret ettim. Üzgün bir hali vardı ama buna alışık gibiydi. Ona birazcık acıdım aslında. Esasen benim dört kişiyle oturmam da şans eseri sayılırdı. Normalde yemekhanelerin yalnız kurdu ben olurum.

Landon'un kibirli suratının biraz asıldığını görünce utanmadan keyiflendim. Oğlan hoş karşılanmadığını veya tanınmadığını anlayınca somurtarak sandalyesinden kalktı ve rahatsız edecek başka bir grup bulmaya gitti.

"Şu acayip beyin tarama şeyinden siz de yaptırdınız mı?" diye sordu Giselle. "Hani şu tıbbi testlerden geçerken?"

"EEG mi? He, göz muayenesi, kan tahlili ve idrar tahlili sırasında bir ara onu da yaptırdım galiba," dedi Mitsuko.

"Acayipti," dedim usulca.

"Aynen, o kadar çok elektrot beklemiyordum." Giselle koca bir bisküviyi ağzına attı. "Meraktan sordum."

"Sizce koşu yarışı olacak mı?" Mitsuko sordu.

"Evet," dedi Giselle, kendinden emin. "Tahminimce ilk ona giremeyen herkesi eleyecekler. Belki ilk beş bile olur. Havuzu çabuk boşaltacaklar."

“O kadar hızlı elemezler,” dedi Mitsuko, çok daha makul gelen bir yorumla. “Burada çok farklı yeteneklere sahip kişiler var. Ne aradıklarına bağlı. Olimpiyatlarda değiliz.”

İçerideki hafif uğultuyu yaran bir düdük sesiyle irkil-dim. Albay Pierce, yanında kronometre tutan iki kadınla beraber salona girdi.

“Pekâlâ miskinler! Eğitiminizin ilk gününe hoş geldiniz.” Albay Pierce’ın sesi duvarlarda çınliyordu. “Kahvaltı faslı bitti. Herkes dışarı, hemen!”

Kapılarda usturuplu bir izdiham yaşandı. Herkes tep-sisini masalarda bıraktı. Görünmeyen temizlikçi kadın-ların arkamızdan toplayacakları varsayılmıştı.

Albayın peşinden dört yüz metrelik bir piste çıktık. Etrafı yaklaşık beş metre yüksekliğinde dikenli telle çev-riliydi. Metrelerce uzanan çayırdaki çimenler sararmış, boy boy kaktüsler türemişti.

Ağustos ortasıydı, sabahın yedisiydi ve sıcaklık şim-diden 30'lara dayanmıştı. Kulaklarımda, gözlerimde ve ayak bileklerimde sivrisinek öbekleri uçuşuyordu. İğrenç ama tanıdık. Alabama'da yazları çok koşmuşluğum var-dı, bunun da bana avantaj sağlayacağını umuyordum. Nem öyle yoğundu ki yüzüyor gibiydik. Saçımın birkaç teli alnıma, enseme yapışmıştı. Üstelik daha koşmaya başlamamıştık bile.

Albay Pierce düdüğünü tekrar öttürdü. Fısıltılı konuş-malar kesilince geriye bir tek böceklerin vızıltısı kaldı. Suratımdan kovmak için sürekli elimi sallamak zorun-daydım. Tanrım, amma da erkencilerdi.

“Asistanım numaraları dağıtacak. Rastgeledir, o yüz-

den numara kapmak için didişmeyin.”

Pierce ve asistanı kalabalığın arasında dolaşarak numaraları dağıttı. Benimki on sekizdi.

“Numaranız okunduğunda pistten çıkıp çimene oturun. Geri kalan herkes biz durun diyene dek devam edecek. Uygun gördükçe eleyeceğiz. Şikâyet politikamız yoktur. Elendiniz dediyseniz elenmişsinizdir.”

Birisi önlerden el kaldırdı. “Ama yemekten yeni kalktık bayım.”

Albayın suratında sırtıma ile yüz ekşitmenin karışımı olan bir ifade belirdi. “Gözümden kaçmadı 53 Numara. Umarım hepiniz öngörülü davranıp bu sabah hafif yemişsinizdir. İnanın bana, uzay kıyafetinin içine kusmak ne komiktir ne de hoş. Şanslısınız, Yeryüzü’nde aynısı başınıza gelecek olursa bedavadan eve yollanacaksınız.”

Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. Yemeyi başardığım iki parça domuz pastırması ile bir tanecik gözlemeyi midemde hissediyordum. Tokluk duygusu hafif ama belirgindi. İçtiğim su en berbat kısmıydı. Midemde hâlâ çalkalanıyordu. Koşu uzun sürerse kusmama yol açabilirdi.

“Isınmak için beş dakikanız var. Hazır ol,” Albay Pierce kronometresini tıklattı. “Başla!”

Grup dağıldı, herkes kendine ayrı bir alan oluşturmaya çalıştı. Çimenlerde kendime rahat bir yer bulup birkaç sıçrama hareketi yaptım. Yüreğim saf adrenaline şimdiden küt küt atıyordu. Ortamın havası çorba solumaya denkti. Diyaframdan nefes alarak ciğerlerimi yapacakları işe hazırlamaya çalıştım. Sıcaklığın tek iyi yanı bacak kaslarımın hayli ısınmış olmasıydı.

“Beş dakika doldu. Herkes pistte sıralansın. Biraz esneyip gerinin.”

Piste koştum, midemdeki sıvının sabit durması üzerine rahatladım. Sürünün en arkasına yakın bir yer seçtim. Önümdekiler rüzgâr direncine karşı bana avantaj sağlayacaktı. Çemberin iç kenarı da dışına kıyasla pisti daha kısa yoldan katederdi.

Diğer herkes numaraları kolayca görünsün diye önlerde durma çabasındaydı. Halbuki önemli olan yarışın başlangıcı değildi; yalnızca *bitişi* önemliydi.

Etrafıma bakınca Hanna’nın da aynı düşüncede olduğunu gördüm. Yanı başımdaydı. Mitsuko sağ çaprazımda, biraz öndeydi. Giselle ortalıkta görünmüyordu.

“Hey, chica!”

Bir anlığına Guy amcamın konuştuğunu sanarak sesin sahibine kafamı çevirdim. Elbette ki Guy amca değildi.

“Emilio Esteban,” dedim. “Çift isimli çocuk.”

Sırıttı. “Hatırladın!”

Biraz yana sekerek ağırlığımı topuklarıma verdim. “İyi şanslar.” Muhabbeti noktalamak için iyi bir yöntem sayılırdı bu. Bir nevi “hadi sana iyi günler,” demek gibi.

“Şansa ihtiyacım yok, chica. Sana da.”

Yeni bir düdük sesiyle sus pus olduk. Albay Pierce’ın sesi yankılandı.

“Bu bir yarış değildir,” diye seslendi. “Bir sonraki düdük sesiyle koşmaya başlayacaksınız. İkinci düdüğü duyana dek koşmaya devam. Vaktinden önce durmak serbest. Bugün kalp krizi vakası yaşamak istemeyiz. Keza ekibimizde kolay pes edenler de istemeyiz, aklınızda bulunsun. Hazır!”

Derin nefes aldım, tetikteydim.

Düdük öttü. Başlayabilmem için önümdeki grubun ilerlemesi birkaç saniyeyi bulduysa da o an geldiğinde çoktan hazırdım. İlk etapta hepimiz, yavaşça daireler çizen bir balık sürüsü misali, tek bir vücut halinde, aynı aheste adımlarla koştuk. Doğru dürüst efor sarfetmediğimiz tempolu bir yürüyüşten biraz halliceydi. İlk üç kilometre sonra sapla saman birbirinden ayrılmaya başladı.

Yavaşlayanları geride bırakarak ortalarda kaldım ama öne geçmeye çalışmadım. Bu oyunun adı dayanıklılıktı.

Sekiz kilometre geride kaldığında durumum iyiydi. Hanna hemen yanı başımda sayılırdı. Biraz geriden gelse de bunun yetersizlikten kaynaklandığını sanmıyordum. Artık ilk üç sıradaydık. Yumuşak zeminde belli bir ritim tutturmuş, rahat gidiyorduk.

İnsanlar sahiden sürü hayvanları. Ben hep tek koşardım, oysa etrafınız pisti arşınlayan başka insanlarla çevrili olunca koşmayı sürdürmek çok daha kolaydı.

Alnımdan ve sırtımdan ter akıyordu. Sanki soludukça ciğerlerime su çekiyordum, hava o denli ağır ve kıttı. Gelgelelim kalabalık adım seslerinin pat pat ritmi adeta hiç durmadan atan dev bir kalbi andırıyordu. Bu da bana itici güç sağlıyordu.

Arkamdan öksürükler duydum ama dönüp bakmadım. Gözlerime akan teri silip düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım, bıraktım bedenim bilinçten sıyrılınsın. Yürek gibi atan bu kas yumağının minicik bir kesitiydi bilinç.

Otuz ikinci etabı alırken insanlar bayılmaya başladı. Kaçınılmazdı. Son birkaç turda pistte kusmuklar görmüştüm.

Halsizlik hissetmeye başlıyordum. Çimenlerin üzerinde sudan çıkmış balık gibi güçlkle nefes alanlara bakmamaya çalışıyordum. Beceriksizlerin iflası. Tökezlenip pes etmek çok kolaydı. Onlardan biri olmak çok kolaydı.

Akabinde etap sayısını takip edemez oldum. Döndükçe dönyorduk. Yanaklarım alevdi, uyluk kaslarım yangın yeri, ayaklarımda kızgın betondan birer ayakkabı. Grup seyrelmiş, bense yürek atışı ritmini kaçırmıştım. Sura-tımdan oluk gibi akan ter aşırı nemden ne buharlaşabiliyor ne de vücudumu bir nebze serinletebiliyordu. Bir yün parçası gibi kuruyup pelteleşen dilim damağıma yapışmıştı. Yanından geçtiğim herkes yalpalıyordu.

Köşeyi her döndüğümde, gözlerini kronometrelerine dikmiş albaya ve iki kadına kaçamak bakışlar atarak bunun son tur olmasını, durun demeyi unuttuklarını herhangi birinin fark etmesini umuyordum.

Ciğerlerim yanıyordu.

Daha ne kadar devam etmemiz bekleniyordu? Bunu ebediyen sürdüremezdim. Ne kadar süre geçmişti? Vücut saatime o anda güven olmazdı. Güneş koşunun başlama-sından bu yana yükselmiş, kurak toprağı iyice kavuruyordu. Güneş kremine rağmen cildim kızgın tavadaki çiğ yumurtaya dönüşmüş, sanki sıcaktan kömürleşmişti.

Şimdiye dek herkes kendi isteğıyle gruptan kopmuştu. Artık sayıca o kadar azalmıştık ki rakamlarımız görünür haldeydi. Sonra da seslenmeye başladılar.

“Beş numara!”

Beş numarayı şimdiye kadar üç kez geçmiştim. Artık koşmuyordu bile, birkaç adımda bir sekerek yürüyordu.

Demek ki oyunda kalmak yetmiyordu. Tempoyu korumamız da şarttı.

Mideme keskin bir ağrı saplandı, arada bir buruyorlarmış gibi gidip geliyordu. İç organlarım allak bullaktı.

Bu sadece bedensel bir sınav değildi; aynı zamanda psikolojik sınavdı. Uzaydaki zaman kavramının belirsizliğine, tekdüzeliğine ve insan zihnini nasıl zedeleyeceğine dair bir ders.

Daha önce kilometrelerce koştum. Ama ne zaman duracağımı hep bilirdim. Kontrolü bendeydi. Ne zaman biteceğini bilmemek zulümdü.

Amaç bu olsa gerekti.

Soluk alışım aksamaya başladı. Adımlarım kısaldı. Hayır, hayır, hayır olamaz.

Bana neler oluyordu böyle? Bu mesafeleri daha önce düzinelerce kez koştum. Yoksa koşmadım mı?

“Otuz yedi numara! On dört numara! Yirmi iki numara!” Neredeyse arkamdaki herkes gitmişti.

Sırada ben vardım.

Birisi yanımdan geçti. Akan ter yüzünden gözlerimi kırpıştırarak baktım. Solumalarım ayak seslerim kadar gürültülüydü.

Hanna’ydı geçen. Göz göze geldik.

Açık tenli yanakları al al olmuştu. Sarı at kuyruğu ensesine yapışmıştı. Bir de sol tarafına doğru hafifçe topallıyordu. En az benim kadar bocalıyordu. Yine de beni geçmişti.

Gözleri kısıldı. Normalden bir saniye kadar daha uzun süre baktı. O anda ne demeye çalıştığını anladım. *Sıkıysa ayak uydur.*

Daha geniş adımlar atmaya başladım. En sonunda aynı hizaya geldik. Ciğerlerim isyan ediyordu ama *ikimiz* de sonuncu olursak paçayı kurtarırdık.

Öyle umuyordum.

Birbirimize sessizce gaz vererek öndeki koşuculara yetiştik. Gruptan geriye küçük bir kesit kalmıştı. Emilio önümdeydi. Siyah lüleleri alnına yapışmıştı ama oflaya pufloya da olsa kendinden emin, güçlü bir tempo tutturmuştu. Sanki doğuştan koşucuydu.

Halbuki koşucu doğan bendim.

Luka en öndeydi. Hepimiz gibi kan ter içindeydi ama ritmi sağlam, solukları düzgün, hâlâ tam formundaydı. Suratında hiçbir stres belirtisi yoktu. Neyin nesiydi bu herif, robot mu?

Birlikte o kadar uzun süre koştuk ki ömrümün geri kalanının bundan ibaret olacağını sanmaya başladım. Ortak bedenimizden ısı yayarak ter lekeli kızıl pistte habire koşacaktık. Ta ki bir asteroid yeryüzünü yok edene dek. Ancak o zaman atomlara ayrışacaktık.

Az önce bir düdük sesi mi işittim?

“Bu kadar! Soluklanın,” diye seslendi Albay Pierce.

İlk işim beni hayatta tutan tüm merhametli Hint Tanrılarına bölük pörçük cümlelerle şükranlarımı sunmak oldu. Hemen akabindeyse öleceğimi sandım.

Tüm vücudum çığlık çığlıyordu ve kasılıyordu. Ciğerlerim ötüyor, bacaklarım titriyordu. Uyluklarıma bıçaklar saplandı. Beynim bulandı. Yine de durmadım, zorla yürüdüm. Kalbim öyle deli gibi atıyordu ki sanki durursam göğsümden dört nala dışarı fırlayıp önümden koşmayı sürdürecekti.

Dört bir yanımdan rahatlama sesleri yükseliyordu. Gözlerimdeki pus kalkınca geriye kimlerin kaldığını nihayet görebildim. Hanna dizlerine dayanmış halde iki büklümdü, yüzünü buruşturmuştu ve terden sıırıslıklamdı. Mitsuko bir ceylan zarafetiyle pistte geriniyordu. Emilio'nun suratında koca bir sırıtma vardı ve kalabalıkta kolunu kaldırabilen herkese beşlik çakıyordu. Emilio uzattığı eline şaplak atınca Luka gülümsedi.

Başörtülü kız da dayanmıştı. Baş ve kolları örtülü olduğu halde ayak uydurmayı başarmıştı. Vay canına. İşte buna saygı duyardım.

Onunla göz göze gelince konuşmaya nefesim yetmediğinden hayranlık dolu bir baş selamıyla takdir ettim. Zafer dolu bir sırıtmayla karşılık verdi. Küçümsenmeyi beklermiş gibi bir hali vardı. Beklentilerimizi aşması beklenemezmiş gibi.

Emilio yanıma geldi. "Seni kim tutar be!"

Konuşamadım. Tüm yapabildiğim nefes nefese kafa sallamak oldu, boğulur gibi soluyordum.

Mitsuko bileğime iki eliyle birden yapıştı ve sırtarak alnını omuzuma dayadı. Elimde olmadan ben de gülümsedim.

Başarmıştık.

Birlikte yürüyerek zafer turu attıktan sonra bitiş çizgisine aynı anda yağıldık. Kesik kesik soluyor, öğürüyor, baldırlarımızı ovuyorduk ama yine de sırtımayı bırakmıyorduk. Bizimle beraber piste çöken Hanna'ya bakındım. İki büklüm haldeydi ve kahvaltısının sıvı halini kusuyordu. Eh, düdük sesine kadar dayanmayı başarmıştı en azından.

Buz kutuları içinde hepimize su konulmuştu. Nefesim normale döner dönmez şişemdeki tüm suyu kafaya diktim ve sırt üstü kuru çimenlere uzandım. Küt küt atan kalbim kaburgalarımı daha az döver olmuştu.

Albay Pierce iki yardımcısıyla konuşarak notlar alıyordu. En sonunda yerde külçe gibi yatan biz zavallılara döndü. “Hâlâ pistte duran herkese tebrikler, geçtiniz. Hazır olduğunuzda yirmi beşiniz içeri girip biraz daha su içebilirsiniz. Diğerlerine gelince, eşyalarınızı toplamak üzere odalarınıza kadar eşlik edeceğiz.”

Temkinli bir şekilde ayağa kalktım –bacaklarımdaki her kas ve tendona aynı anda ağırlı saplandı– ve bir anda gözlerime beyaz bir pus çöktü. Dünya gözlerimin önünde buharlaştı. Bilinçaltımda küçücük bir bölüm *Nasıl ayakta durulduğuna dair hiçbir fikrim yok artık* diye sayıkladı.

Birtakım eller uzanıp beni dirseğimden yakaladı da öyle ayakta durdum. Pusların arasından dünya kademeli olarak renklenip şekillendi. Sendeledim, dengem yoktu ama baş dönmesi gittikçe azalıyordu.

“Bir fena oldum,” diye mırıldandım, şaşkın. Zaman adeta donmuştu. Bakışlarımı yavaşça beni ayakta tutan koldan yukarı kaydırdım.

Luka bana tepeden bakıyordu –yakından epey uzun boyluydu– şaşkın bakışları biraz da endişeliydi.

Dirseğimden yukarısını iki eliyle kavramıştı. Beni yakalayan oydu. Aslında oğlanın kucığına devrilmişim.

Emilio öbür yanımda bitiverdi. Diğer dirseğime iki eliyle yapıştı. “Aman yavaş Lola, iyi misin? Haydi gel, seni klimalı bir yere alalım.”

Beynim yavaş çalışıyordu. Az önce Emilio’nun bana Lola

diye hitap ettiğine yemin edebilirdim. Tekrar Luka'dan yana baktım ama çoktan gitmişti.

İçeri girerlerken elenenler bize hınçlı bakıyordu. Topallayarak binaya girdiğimde tüm bedenim ısırap içindeydi. Her yerime iğneler batıyordu. Cildimi sanki sıcak zımparayla ovalayıp tahriş etmişim. Ne kadar su içsem de gırtlığım talaş yutmuş gibi kuruydu. Bir sandalyeye yığılıp alnımı masanın serin yüzeyine dayadım ve gözlerimi yumdum. Baş dönmesi hâlâ vardı. Nazik ama inatçı dalgalar halinde sarsıyordu.

Bir süre sonra Giselle'in de kusup erkenden sepetlenenler arasında olduğunu fark ettim. Gidişini görmedim. İlgi çekme meraklısı Landon da gitmişti.

Dosdoğru odalarımıza döneriz sanıyordum ama Albay Pierce ile Bayan Krieger hemen tepemizde bitti. Kadın bu kez günlük kıyafetle gelmişti, bej pantolon ve beyaz polo yaka ama saçları hâlâ Teksas tarzında fönlenip kabartılmıştı.

"Tebrikler," dedi Bayan Krieger. "İlk barajı geçtiniz. Sizin için hazırladığımız en zor bedensel sınavı geçtiğinizi söylersem çok rahatlayacağınıza eminim. Bundan sonra akademik ve psikolojik sınavlar uygulanacak. Bunlar da bazıları için çok daha zor sınavlardır. Haftanın geri kalanı için iyi şanslar."

Albay söz aldı. "Pistteki sürelerinize göre size dereceler verdik. Bugünkü sıralamalar kafeteryaya asılacak ve eleme sürecinin geri kalanı boyunca performansınıza göre değişiklik gösterecek."

Hepimiz dağıldık. Çoğumuz odasına çekildi, ancak birkaç kişi kafeteryada kalıp biraz daha tıkindı. Şahsen

bir hafta boyunca yemek görmek istemiyordum. Duş alıp biraz kestirmek istiyordum, mümkünse aynı anda.

Emilio ile birkaç arkadaşı terden sıırıslıklam tişörtlerini zafer bayrağı gibi havada sallayarak bağıra çağıra koridorda tepiniyordu. Adaleli bronz vücutlarından ter damlıyordu ama hayranlıkla bakamayacak kadar yorgundum.

“Bunu nasıl beceriyorlar?” diye sızlandım. Kaslarım zar zor tutuyordu.

“Of Tanrım,” Mitsuko inledi, elime yapışırken diğer eliyle Hanna’nın omuzundan destek aldı. “Sanki tüm kemiklerime şarapnel saplanmış.”

Hanna Mitsuko’nun elini tutup omuzundan çekince kızarık derisinde beyaz bir el izi kaldı. “Yapma ya? Benim derim de fırından çıkmış gibi, o yüzden elimize hâkim olalım.”

Giselle ve bavulu olmayınca oda sanki biraz ferahlamıştı. Tam yatağıma yüz üstü kapaklanmak üzereydim ki Mitsuko “Sakın!” diye bağırdı.

Kaşlarımı kaldıracak enerjiyi kendimde bulabildim.

“İğrençsin. Alınmaca yok. Kirli çarşaplarda uyumayı kim ister?” Giselle’in yatağına tok bir ses çıkararak sırt üstü devrildi. Tek kaşı soru işareti gibi havaya kalktı. “Nasıl olsa tekrar kullanmayacak.”

4. BÖLÜM

Toparlanmamız için bize yarım saat verdiler, onun da çoğunu banyo sıramı bekleyerek harcadım. İlk dersimiz on birdeydi, demek ki pistte en az üç saat daire çizmiştik.

Duşumu almış, perişan ve topallar halde oda arkadaşlarımla beraber ilk derse giderken kafam kazan gibiydi ama üzerime boca edecekleri her şeye hazırdım.

Elemeden geriye sadece yirmi beş kişi kalmıştı ve hepimiz sınıftaydık. İçeri girer girmez kalan adaylara göz gezdirdim. Koşudan önce kızların sayısı tüm katılımcıların yarısından biraz azdı ve bu oran eleme sonrasında değişmemiş görünüyordu.

Emilio çoktan gelmişti ve bir grup oğlanla sohbete dalmıştı –bu çocuk ılık hızından daha süratli arkadaş ediniyordu– ben de Mitsuko ve Hanna’yla beraber kapıya yakın bir koltuğa geçtim. Suskunduk, konuşamayacak kadar yorgun, benim için hava hoştu.

Tuğla duvarlarda hiç pencere yoktu, dekorasyon sıfırdı, odanın en başında bir masa ve akıllı tahta vardı sadece.

Emilio gülerek dönünce beni gördü. “Hey, Lola! O köşede ne işin var?” Yanındaki boş sıraya pat pat vurdu. “Gel yanıma otur da laflayalım.” Etrafındaki oğlanlar da gülümsüyordu. Herkes hâlâ ilk barajı aşmanın sevinç sarhoşluğu içindeydi.

Sosyal etkileşimin doğurduğu tipik rahatsızlık yerine alışılmadık bir samimiyet duygusuna kapılarak çekingen gülümsedim. Daha önce birisi yanına oturayım diye beni hiç çağırmamıştı, bu yüzden oturduğum yerden kalkıp oğlanın yanına geçtim. Mitsuko bana tek kaşını kaldırarak baktı, ilgisini çekmişti. Ama Hanna hiç oralı olmadı.

“Adımı bile bilmiyorsun değil mi?”

“Elbette biliyorum, adın Cassandra Gupta. Ben her şeyi hatırlarım.” Şakağını gösterdi. “Hafızam mükemmeldir. Ama Lola isminin sana daha çok yakıştığına karar verdim. Gücenmedin ya?”

“Lakap takmak Esteban’ın *huyudur*,” dedi güleç yüzlü bir çocuk, Emilio’nun arkasından.

Emilio’ya kanım ısınıyordu. Eskisi kadar sinir bozucu değildi. O işkence gibi koşunun üstesinden gelmek için çok uğraş verdiği belliydi ama onca şeyin ardından yüzü yine de gülüyordu. Ayrıca özel okulda geçirdiğim son on bir yılda onun son yirmi dört saatte davrandığı kadar iyi davranan birine hiç rastlamamıştım. “Yok, sevdim.”

“Harika.” Göz kırptı. “Antony’le tanıştın mı?”

Kıvırcık kumral saçlı diğer çocuğun açık yürekliliği ve içtenliği yüzünden belliydi. Tokalaşmak üzere elini uzattı. “Aslında Antonio, herkes bana Anton der, şu anki arkadaşlar hariç. Talih yüzüme güldü de Esteban’la aynı odaya düştüm.”

Kibarca gülümsedim. “Şanslıymışsın.” Güldü.

“Antony Brezilyalı,” dedi Emilio gururla. “Yani benden daha iyi İspanyolca konuşuyor. Açıkçası benden daha iyi konuşmak zor değil, çünkü İspanyolcam hazırlık sınıfı düzeyinde sayılır.”

“Brezilya’da Portekizce konuşuyoruz,” dedi Anton alaycı bir sırıtmayla. “*Hombre*.”*

Emilio güldü, egosuna yediği darbeden hiç tınmadı. “Biliyorum.”

Tam o sırada Emilio’nun önünde oturan oğlan arkasına döndü. Luka olduğunu irkilerek fark ettim. Duştan sonra hâlâ biraz ıslak kalmış sarı saçını tıpkı ilk tanıştığımız günkü gibi düzgünce geriye taramıştı.

Daha önce tanıştığımız için benden selam vermemi mi bekliyordu? Hiç ses çıkarmadan abes bir şekilde ağzımı açıp kapadım. Luka başını hafifçe bana doğru uzattı. Yüz ifadesi meraklı bir kuşu andırıyordu.

Şimdi de ondan hoşlandığımı ve ahmağın teki olduğunu mu sanacak.

Mavi polo yakalı bir adam tam zamanında içeri girdi. “Tünaydın adaylar,” dedi sahici bir gülümsemeyle. Gülünce göz kenarları daha da kırıştı, bakışları cin gibiydi. Pas kıızıl saç alnına düşmüştü. Genç görünmesine rağmen cildi güneş yüzünden erken yaşlanmıştı. Tahminimce kırklı yaşların ortasındaydı. “İlk dersinize hoş geldiniz. Ben Logan Shaw, eski NASA astronotuyum. Gençlik günlerimde sefer uzmanı olarak uzayda on gün geçirdim. Uzay ve makine mühendisliği mezunuyum, ayrıca astrofizik uzmanıyım, dolayısıyla en çok bu konuları işleyeceğiz. Bu ilk der-

* *İsp.* “ahbap” anlamında. (ç.n.)

siniz olduğuna göre, birlikte çokça vakit de geçireceğinizden, neden birbirimizin adlarını öğrenerek başlamıyoruz?”

Sınıftaki herkes sırayla kendini tanıttı. Daha önce dikkatimi çeken çocuklar Deepak ile Samir’miş. Başörtülü kız Nesrin’miş; saçlı erkek gibi kısacık olan kız da Katrina’yımış. Boris, Mahdi, Pratima, Kendra ve Giorgia adlarında kişiler de vardı. Dünyanın dört bir yanına ait isimler ve insanlar.

“Güneşe en yakın yıldız hangisi bilen var mı?” Shaw sordu.

Herkes el kaldırdı. Shaw bana bakarak işaret edince gülümsedim. “Proxima Centauri,” diye yanıtladım. *Buradan* mı başlıyorduk sahiden? Temel konulardan?

“Elbette,” dedi Shaw. “Peki Yerküre’ye uzaklığı nedir?”

“Yaklaşık dört ışık yılı,” dedi Anton.

“Doğru. Buyurun size bir beyin egzersizi. Diyelim ki Alpha Centauri sistemine ulaşmak istiyoruz. Bunu nasıl başarırız?”

“Nükleer atımlı roketlerle,” dedi Deepak. “Ay’a ilk ayak basıldığından beri geçerli kuramdır.”

Shaw düşünceli bir edayla kafa salladı. “Eğim uygunsa yapılabilir. Ama dört ışık yılından bahsediyoruz. Halen tasarım halindeki nükleer iticileri kullansak bile ulaşmamız...”

“Üç yüz yıldan fazla sürerdi,” dedi Katrina.

“Sorunlu,” dedi Shaw gülümseyerek. “Başka fikri olan?”

“İyon motorları,” dedim. “Düşük seviyede itici güç üretir ama yüzlerce yıl dayanabilir ve neredeyse sonsuz ivme sağlar.”

“Güzel,” dedi Shaw, başıyla onaylayıp. “Yüzyıl başındaki Derin Uzay görevinde ilkel sürümü işe yaramıştı. Başka?”

Sınıfta çıt yoktu, birden Emilio konuştu. “Başka ne kaldı ki? Geriye sadece evreni birarada tutan kanunları çiğnemek kalıyor.”

“Karşıt madde katalizasyonu var,” dedi Mitsuko.

“Geliştirme aşamasından öteye geçmedi o,” diye itiraz etti Emilio. “Bugünlerde hiç kimse onun araştırılmasına ödenek ayırmak istemiyor.”

Hanna tartışmaya katıldı. “Öyle bir teknolojimiz olsaydı bile ışığın kendisinin dört yılda ulaşabildiği bir yıldızdan bahsediyorsunuz. Ne anlamı var ki? Işıktan hızlı yolculuk olmadıkça, insan ömrü dahilinde başka bir güneş sistemi ne ulaşmak imkânsız. İHY olsa *dahi*, bilinen fizik kanunlarının üstesinden de geldik diyelim, Yerküre’den ayrılan bir astronot onu bir daha sonsuza dek göremeyebilir.”

İyi bir noktaya parmak basmıştı. Ayrıca iç karartıcıydı.

Shaw’un tartışmayı izleme şekli, masaya yaslanarak kollarını kavuşturmuştu ve eğlenir gibi bir hali vardı, bende şüphe uyandırdı. Lafa atladım. “Sırf yöntemini henüz bilmiyoruz diye hiç ulaşılamayacağı anlamına gelmez.”

Shaw gülümsedi. “Çok haklısın. Alcubierre sürücüsü diye bir şey duyanınız var mı?”

Yüreğim pır pır etti. Elimi kaldırdım. Diğer çocukların belki yarısı aynısını yaptı, Hanna dahil. “Gerçek değil,” dedi Hanna.

“Kuramsaldır, doğru. Bilmeyenler için söylüyorum, Alcubierre sürücüsü temel görelilik kuramını ihlal etmeden

alışan spekulatif bir aygıttır. Fizik kurallarını çiğnemek yerine, o kuralları... bükerek. Bu teknoloji sayesinde, küçük bir baloncuğun içine yerleştirilmiş uzay gemisinin etrafındaki zaman-uzam daralıp genişler, böylece geleneksel ışıktan-hızlı-yolculuk kuramlarındaki zaman kaybına uğramadan insanların görece ışık hızına ulaşmaları sağlanır. Kesin olumlu sonuçlar veren tam ölçekli bir maket hiç yapılmamıştı. Bugüne dek.”

Sınıf öyle sessizleşti ki işitme yetimi yitirdiğimi sandım.

“Bayım... insanlar ışıktan hızlı yolculuk yöntemi geliştirdi mi diyorsunuz?” Anton hayret dolu bir sesle sordu.

Shaw hiç renk vermedi. “Hayır, öyle demedim. Yine de geliştirdiğimiz varsayımı üzerinden giderek bu teknolojinin muhtemel sonuçlarını tartışalım. Nasıl çalışırdı? Ne kadar hızlı yolculuk edilebilirdi? Riskleri nedir?”

Tartışma iki saat daha sürdü, hatta okulda gördüğüm veya kendi okuduğum kavramsal uzay mühendisliği ve astrofizik konularını derinlemesine irdeleyerek beni aştı. Oturduğum yerde tetikteydim. Uçuşan kelimeleri pinpon topu gibi seyrederek elimden geldikçe vole vuruyor, zihnimin alabildiği kadarıyla bilgiyi soğuruyordum.

En sonunda serseme döndüm. Shaw insanların tarihin en önemli uzay yolculuğu gelişmesine imza attıklarını etkin bir dille anlatmıştı, ancak bu gelişme kamuoyuna açıklanmamıştı. Neden? Test edilmedi diye mi? Tehlikeli diye mi?

Öğle paydosunda toplu halde kafeteryaya gittik. Kendime usulca avokadolu ve humuslu sandviç yapıp boş bir masaya oturdum. Derste kafam şiştiğinden biraz yalnız kalıp düşünmek istiyordum.

“Hey.”

Sıçradım. Hanna yanımdaki sandalyenin üzerinden eğildi. “Hey,” diye yanıtladım, bitkince.

“Ders hakkında ne düşünüyorsun?” Suratı bilimsel bir numuneye bakar gibi çok ciddiye. Anlayamadığı yeni bir canı türüymüşüm gibi yüzümü inceleyerek ipucu arıyordu.

Hanna’yı gözüm tutmuş değildi henüz. Neyin peşinde olduğunu kestiremediğimden yanıtlarımı kısa tuttum. “Sanki var gibi değil mi? Şu Alcubierre zamazingosu?”

“Evet, acayıptı.” Tartışmaya çok meraklı değil gibiydi.

“Hiç öyle ders görmemiştim. En azından not vermiyorlar.”

Hanna yavaşça kafa salladı. Sonra, “Farkındaysan bizi sürekli seyrediyorlar,” dedi.

Çiğnemeyi bıraktım. “Ne?”

“Not vermiyorlar çünkü kitaba uygun yanıtlar vermene aldırıyorlar. Kontrollü bir ortamda deneğiz biz. Koridorlarda ve sınıflarda kameralar var. Belki burada bile vardır.” Böyle paranoyakça şeyler sarf eden birinden bekleneceği üzere çaktırmadan omuzu üzerinden geriye baktı. “Dikkatini çekmedi mi? Hiç pencere yok, doğal gün ışığı yok. Takvim olmayınca gün mefhumu da yok. Saat niyetine bir tek odalarımızdaki dijital alarmlar var. Dışarıdaki bilgiye erişimimiz yok, bize söylenenlerle yetiniyoruz. Kendi imkânlarımızla bir eğlence bulursak ne âlâ. Dışarıya çıkmamıza izin veriliyor ama şimdilik. Sahiden anlamadın mı? Bu bir uzay gemisi ortamı simülasyonu.”

Gerçekler ortadaydı, yine de tüm bunların bir komplo olduğuna aklım yatmamıştı. “Belki öyledir. Banyoda gözetlenmediğim müddetçe beni ırgalamaz.”

Hanna nihayet oturmaya karar verdi. Tepsisinde bir tane elma ve hindili sandviç vardı. “İstersen şuradaki sıralama listesine bir bak da ondan sonra konuşalım.”

Maraton sonrası yorgunluktan unutmuştum. Sıralamalarımız açık büfe tezgâhının üzerindeki duvara asılıydı. Basketbol skor tabelası kadar da büyüktü.

Luka Kereselidze birinciydi. Emilio 7 numarayla zirveye yakındı. İsimleri taraya taraya en dibe geldim. Hanna yanımdaydı.

Yirmi iki. Yirmi beş kişi arasından yirmi ikinci sıradaydım ve Hanna’nın adı benimkinin üstündeydi.

Yer yarılrsa da içine girseydim keşke.

Hanna tepkimi ölçerek beni gözlüyordu. “Birbirimize yardımcı olabiliriz.”

Aynı şeyi Mitsuko bu sabah söylediğinde Hanna onu terslemişti. Dönüp ona baktım. “Neden?”

“Çünkü onlardan daha iyiyiz.”

Sıralama öyle demiyor. Burnumdan derin bir nefes aldım. Bakışlarımı kaçırdım. Ya kafadan çatlak ya da gizli dâhiydi, belki ikisinden de birazcık.

Üsteledi. “Daha ilk günümüz. Şimdilik sadece koşudaki performansımıza bakılarak sınandık. Birbirimize yardım edersek ilk iki sıraya yükselebiliriz.”

Ona güvenebileceğimden emin değildim ama merakım ağır bastı. “Nasıl olacak?”

Sandalyesini iyice yanıma çekti. “Yakında mengeneyi sıkmaya başlayacaklar. Rahatsızlık artacak. Gerginlik artacak. Mantıklı düşünme ve iş birliği becerilerimizi baltalayacak ne varsa yapacaklar. Hoşlanmadığımız insanlarla iç içeyken, denetleyemediğimiz durumlarda ne

tepkiler vereceğimizi bilmek isteyecekler. Hazırlıklı olursak, uyuşmazlık çözümüne dair sağlıklı yöntemlerimiz olduğunu gösterirsek yırtarız.” Sesini alçalttı. “Aynısını sen de yaparsan sırtını kollarım.”

Dürüst olmak gerekirse, Hanna’nın aşırı baskının üstesinden gelebileceğinden kuşkuluydum. Başına gelecekleri tahmin etmesi onlarla başa çıkabileceği anlamına gelmiyordu. Kız zaten keman teli gibi *gergindi*.

Arkadan bir el omuzuma yapıştı. Hanna’yla aramızda Mitsuko’nun suratı belirdi. Işıltılı mercan pembesine boyalı dudaklarını kulağıma biraz fazla yaklaştırıp tüyo verir gibi fısıldadı. “İyi fikir. Ben varım. Üç silahşörler! Yi-huu!”

Programımız ilk günkünden farklıydı. Daha az mola, daha uzun dersler.

Kırkklı yaşlarındaki Kore kökenli Amerikalı Michele Jeong, kısa kesimli siyah saçına aklar düşmüş, siyah gözlüklü, keskin zekâlı bir donanma pilotu emeklisiydi. Yaşam destek sistemlerindeki çeşitli arızalara yönelik sorun giderme senaryoları işleyerek iki saatimizi harcadı.

Yarım saatlik aradan sonra Dominic Bolshakov adlı bir profesörle iki saat geçirdik. İncecik kolları, ağarmış saç ve nasırlı ellerindeki yaşlılık lekelerine rağmen, ellerin sonundaki birine göre formundaydı. Rus adı taşısa da neredeyse hiç aksanı yoktu. İşlediği uzay seyri dersinde yörüngeyi sadece yıldızlardan faydalananarak akıldan hesaplamayı öğretti, sonra da tabletlerimizden bir uçuş simülasyonu yaptırdı.

Akşam dersine Copeland girdi. Üzerinde diğer eğitmenlerinki gibi mavi polo yaka ve hakileri vardı ama der-

se özel makyaj yapıp iri gümüş küpelerden takmıştı.

Mitsuko sınıfa girer girmez beni gördü ve yanındaki sıraya pat pat vurarak buyur etti. Bitkince oraya geçtim. Gülümseyerek hatırlımı sorunca belki de ilk kez yalnız olmadığımı hissettim. Belki de nihayet ait olduğumu yeri bulmuştum.

Ne var ki böyle düşüncelere yer yoktu. Bu insanlar rakibimdi, dostum değil.

Copeland'in açılış cümlesi hainceydi. "Demek uzaya gitmek istiyorsunuz çocuklar?"

Ardından ölümcül sonuçlanan eski uzay görevlerini ayrıntılarıyla açıklamaya koyuldu. Hepsini biliyordum –bilmesem ayıptı– buna rağmen kontrolden çıkıp fır dönmeye başlamış hasarlı mekiğin içinde savrulan talihsiz *Columbia* mürettebatının korkunç ölümünü tüm ayrıntısıyla dinlemek beni ayılttı. Yeryüzüne çok yakın oldukları halde sağ çıkamamışlardı. "Mekikteki hasar yalnızca bir yemek tabağı büyüklüğündeydi ve kalkışta fark edilmedi. Gelgelelim mekiğe zararı ölümcül oldu. En azından bir kişi hâlâ sağdı ve ilk alarm çaldıktan otuz saniye içerisinde gerekli düğmelere basmıştı, ancak o noktada hiç kimsenin yapabileceği bir şey kalmamıştı."

Akabinde ikinci Mars'a iniş girişiminin ayrıntılarını dinledik. Üç kişilik Çinli ekip iki yıllık bir göreve çıkmış ve kalkıştan sonraki ilk üç ay içinde irtibat kesilmişti. "Başlarına ne geldiğini hâlâ bilmiyoruz," dedi Copeland. "Çinliler soruşturmalarında bir şey öğrenmişlerse bile bizimle paylaşmadılar."

Kimsenin tek kelime etmediği anlatısı bitince, bizi ölmekten kurtaracak yöntemleri ana hatlarıyla nihayet

işlemeye koyuldu. Uzay giysilerinin mekanizmalarını açıkladı. Giysinin hareketlilikten ödün vermeksizin çok ince malzemeden yapılabilmesini sağlayan, ayrıca kendi kendini onararak hem radyasyondan hem de en ufak yırtıktan bile koruyan yeni bir yarı jel yalıtım maddesini anlattı. Mevcut yaşam destek sistemlerinin şemalarını çizip ezberlememizi istedi. Temel kalp masajı kurallarını ve hipoksinin ilk belirtilerini tanımayı öğrendik. Dersin sonuna doğru da hepsinden sözlü sınav yapıldı.

On iki yaşındayken, Uzay Kampı'ndan eve dönüşümün hemen ertesinde, astronotlar gibi uyuyabilecek miyim diye kendimi bir ağaca bağlamaya uğraşmışım. Babam en iyi kemerlerinden birkaçıyla beni tepe takla asılı halde bulmuş, bu yöntemlerin ağırlıksız ortamda daha iyi işe yaradığını söylemişti. İnsanların uzayda öldüğünü yakın geçmişten biliyordum. Çaba göstermeden hiçbir yere varamayacağımızın da ayırdındaydım. Riski göze almaya dünden razıydım.

Sınıftan çıkarken çoğunun benzi atmıştı. Bense sıkıntıya hazırlıklıydım. Riske. Mahremiyet yoksunluğuna. Klostrofobiye. Beni maruz bırakacakları her tür tehlikeyi veya sınavı önceden okumuşluğum, belki alıştırtmasını bile yapmışlığım vardı.

“Vay canına,” dedi Mitsuko çıkışta, koridorda yürüyerek öbür derse geçiyorduk. “Yuh yani. Kabuslarıma girecek.”

“Her yıl ABD'deki otomobil kazalarında kaç bin kişi ölüyor biliyor musun?” dedim. “Sıkıcı bir iş gününün sonunda eve dönerken aptal bir sarhoşun teki yüzünden mi ölmeyi yeğlerdin yoksa uzak gezegenlerin birinden yeryüzüne dönerken mi?”

Mitsuko kapkara gözleriyle beni takdir eder gibi süzdü. Kaşlarını kaldırıp kafa salladı. “Mesaj alınmıştır.”

Hiçbir şey beni korkutup caydıramayacaktı.

Oda arkadaşlarım haricinde müttefik bulma gayretiyle akşam yemeğimi diğer Desi adaylarla yedim. Hemen özgeçmişleri ve ders notlarını kıyaslamamın derdine düştüler. İkisinin de hem annesi hem babası Hintliydi ve benim yaşadıklarımın tamamen farklı tecrübeler edinmişlerdi. Etnik kimliğimi kısmen taşıdığım için yanlarında biraz yabancılık çektim. Çabucak yiyip erken ayrıldım.

Çizelgemdeki son programda “Psikolojik Mülakat” yazıyordu. Gerçi öğle yemeğinden beri saate bakmamıştım ama gece on bire yaklaşıyor olmalıydı. Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Beynim dinlediğim dersleri tüm ayrıntısıyla anımsamakta zorlanıyor, varlığından bile haberdar olmadığımı kaslarım sızlıyordu.

Böyle olması amaçlanmıştı.

Sınıfların paralelindeki koridorda tek başıma gidiyordum. Bir sürü tabelasız kapı vardı. Çizelgemde yazan oda numarasını koridorun sonuna varana dek bulamadım. Burayı sınıflardan ve yataktan bu kadar uzağa kasıtlı olarak mı yerleştirmişlerdi? Hiçbir ses duymuyordum, ortalıkta kimsecikler yoktu. Yanından geçtiğim odaların bomboş olduğundan şüphelendim.

Kapı ardına kadar açıldı, içeride de ışık yanıyordu. Çekinerek içeri girince yataktan daha küçük bir odayla karşılaştım. Birbirine bakan iki sandalye vardı. Birine yirmili yaşların sonunda, kara tenli, siyah saçlı bir adam oturmuştu. Siyah ipek yelek, siyah kare gözlük,

beş günlük sakal. Düşüncelerinizi okumaya çalışır gibi bakan kişilerden hoşlanıyorsanız çekiciydi de.

Bir psikologtu. Konuştuğumuz her şey didiklenip irdelenecekti. Temkinli davranmak zorundaydım.

“Merhaba Cassandra,” dedi psikolog, Guy amcamınkini andıran bir aksanla, yalnız bununkisi biraz İngiliz tınlıyordu. “Ben Ravi. Lütfen otur.”

Sandalye metal ve soğuktu, popoma battı. “Ravi. Hintçe güneş demek.”

Gülümsedi. “Öyledir. Nereden öğrendin?”

Garipseyerek baktım. “Zekiyimdir. Hintçe de biliyorum. Pek belli etmem ama.”

Güldü, umduğumun aksine pek tınmamıştı. “Tam üstüne bastın. Dosyanı okudum elbette ama çok aday var.”

“Hintli kız çok yok.”

Yüzü ciddileşti. “Evet, haklısın. Elemeden geçen iki kişiden birisin. Neler hissediyorsun?”

Omuz silktim. “Üzerinde durmaya değmez.”

“Soyutlanmış hissetmiyor musun?”

“Diğer herkesten daha fazla değil. Hepimiz yeni tanıştık, farklı ülkelerdeniz, farklı diller ve kültürlerle men-subuz. Buna rağmen herkes medeni davranıyor. Böylece yuvarlanıp gidiyoruz.”

“İyi tespit.” Dosyasına küçücük notlar aldıktan sonra gözlüğünün üzerinden baktı. “Ee, *soyutlanmış* mı hissediyorsun?”

“Beni rahatsız etmiyor. Bu sabahki koşuyu saymazsak halimden memnunum şimdilik.”

“Duyduğuma sevindim.” Doğruyu dile getirmişt看m. Defterini biraz daha karalayıp düşünceli bir edayla bana

döndü. “Şu aşamada kökenin hayatında çok az rol oynuyor gibi gelebilir, ancak farklılıklarımızın önem taşıdığını unutmamak elzemdir, özellikle birçok farklı geçmişe sahip insanlarla küçücük bir yere tıklıman gerektiği zamanlarda. Seçilirsen birçok bakımdan öncü olacaksın. Hint kökenli Amerikan astronotların en genci de olacaksın. Uzaya giden ilk Hintli kadın kimdi biliyor musun?”

Elbette biliyordum. “Kalpana Chawla. Küçükken odamda posteri vardı.”

Bakışları iyice sertleşti. Bir meydan okuma. “Uzaya giden ilk Hintli kadının 1997’deki Columbia felaketinde ölmesi sana neler hissettiriyor?”

“Babam Hintli. *Ben* Amerikalıyım.”

“Olsun,” Ravi üsteledi. Gülümsemesi, *sabrımı sınıyor-sun ama tınmamış gibi yapacağım* diyen bir gülümsemeydi. “Seni mutlaka etkilemiştir.”

“Kalpana Chawla, Sally Ride, Christa McAuliffe, Sunita WilliaBayan Tabii ki hepsi etkiledi. Burada bulunuyorsam onlar sayesinde. Ciddiye alınmanın mücadelesini verdiler ve eşit muamele gördüler. Yoksa asıl sorduğunuz, Chawla ve McAufflie görevdeyken öldüler diye korkup korkmadığımı mı?” Çok hızlı konuşuyordum, fazla duygusallaşmışım ama duramıyordum. “Korkmuyorum. Onlar başardıysa ben de başarabilirim. Sorunuzu yanıtlıyor mu bu?”

“O kadar basit mi yani?”

“Bana göre öyle.”

Ravi’nin gülümsemesi kaybolunca kendime çeki düzen verdim. Bu adama zekâmla üstünlük taslamam gerekmiyordu. Nasıl tepki vereceğimi görmek için bam tellerime kasten basıyordu.

Gelgelelim, yüz ifadesini saklayan sakalına ve gözlüğüne rağmen, Ravi'nin nispeten memnun kaldığını söyleyebilirdim. Birden beni ters köşeye yatırdı. "Buraya geldiğinden beri ırksal durumun seni nasıl etkiledi Cassie?"

"Etkilemedi."

"Bak bu doğru değil işte. İkimiz de bu durumları yaşadık. Doğduğun topraklarda göze batmak, bir yabancı gibi hissetmek kolay değildir."

"Burada öyle şeyler yaşamadım ama. Aday yelpazesini geniş tutmuşsunuz. Burada yama gibi durmuyorum." Kollarımı kavuşturup arkama yaslandım. Ravi'nin vücut dilime bakarak rahatlık ve özgüven düzeyimi belirlemeye çalıştığını bal gibi biliyordum. Üstelik söylediğim doğrudu; hayatımda ilk kez rahatça koridorlarda dolaşıp kafeteryaya inebilir, *farklıyım* diye meraklı bakışlara maruz kalmazdım. "Erdemlerim ve başarılarımla öne çıkmayı yeğlerim. Burada verdiğim tek mücadele bu."

Buna gülümsedi. Tekrar önündeki çizelgeyi incelerken ben de engeli aştığım için kendimi tebrik ettim. "Cassandra Harita Spiro-Gupta. Epey uzun bir isim. Anne tarafından gelen ismini kullanmadığını fark ettim. Sebep?"

"Rahatlık olsun diye. Dediğiniz gibi çok fazla hece var."

"Sanki belli bir kalıba sokulmayı kolaylaştırmaya çalışıyorsun. Senin yaptığın gibi iki ayrı dünya ve kültür arasında sırf âdet yerini bulsun diye denge tutturmaya çalışmak zordur. Bilhassa ne o dünyaya ne de öbürüne aitsen." Bir an susup beklentiyle baktı.

"Özür dilerim, soru mu sordunuz?"

"Basite indirgeyeyim, aynı fikirde misin?"

Kasten mi zorluk çıkarıyordu? "Tüm bunların adaylık

durumumla ne alakası olduğunu anlamadım. Elimden gelenin en iyisini ortaya koymak için buradayım. Nasıl tanımlandığım bir etken değil. Yine de kayda geçsin, önemsedğimden söylemiyorum ama hayır, size katılmıyorum. Başkalarını memnun etmek için kendimi bir kalıba sokmuyorum. Neysem oyum.”

Damarıma basmıştı, tam da planladığı gibi. Hassas noktalarımı dürtmüştü. Yine de beklentilere uygun bir şekilde üstesinden geldiğimi sanıyordum.

Nihayet gitmeme izin verdiğinde aşırı yüklenmiş bir pilden farksızdım. Bastırılmış duygular çökeltisinin karıştırılması zihnimi bulandırmıştı.

Odamıza döndüğümde Hanna yatakta tabletini okuyordu.

“Mitsuko nerede?” Günlük kıyafetlerimden soyunurken sordum. Utangaçlığım hiç yoktu, Hanna benden yana bakmıyordu zaten. Bir an önce uyumak dışında hiçbir şey umurumda değildi.

“Kocasına mesaj atmaya gitti.”

Geceliğimin üstünü kafamdan geçirip dişlerimi fırçalamak üzere banyoya yöneldim. “Onun evli oluşuna inanmıyorum.”

Hanna kitabını bıraktı. “Aptalca bir şey yapmış.”

“Ne, evlenerek mi?” Kafamı dışarı uzatıp ağzımda fırça varken sordum.

“Uzaya gitmek isteyen biri olarak evet.”

“Neden ki?”

Hanna diklenir gibi baktı. “Ne çok soru soruyorsun. Kafan hiç mi basmıyor, her şeyi illa dile getirmek mi lazım?”

Küçük lavaboya tükürdüm, yatağa girip baş ucu lambasını söndürdüm. Odada bir tek Hanna'nın kafasını hare gibi saran ışık kalmıştı. "Ben bir bilim insanıyım; doğuştan meraklıyım."

Hanna'nın suratındaki gülümseme miydi? Tüh, geçti bile. "Ne kadar zeki ya da nitelikli olurlarsa olsunlar, aynı özelliklere sahip iki kişi arasından yeryüzüyle en az bağı olan adayı seçme eğilimi göstereceklerdir. Halbuki senle ben öyle miyiz? Bizi burada tutan hiçbir şey yok. Seninle ortak yanımız bu bence."

Ona tek gözümü açarak baktım. Aramızdaki buzlar erir gibiydi. Belki de bu yüzden sormadan edemedim. "Ailen burada olmana aldırıyor mu?"

Yanıtsız bırakmayışına şaşırdım. "Aldırmaz olurlar mı? Annelerimden biri başından beri destekliyordu. Diğerleri beni sevse de teşvik etmezdi. Buraya katılmamı istemiyordu." Hanna tekrar kitabına döndü. "Şansıma karar veren o değildi."

Benim annem de razı gelmemişti. Hanna'yla aramdaki tek fark Hanna'nın ebeveyn iznine gerek duymamasıydı.

"İki anne," dedim, esnememi bastırarak. "Ben *birini* bile ikna edeyim derken çok uğraştım."

"Yüzde yüz senden yana olmayan herkes sana karşıdır," dedi Hanna, gözünü kitaptan ayırmaksızın. "Bunu anlamam epey zaman aldı."

Hanna belli ki benimle muhabbeti noktalamıştı. Rahatladım. Bir işe odaklanmış Hanna'nın ilgisini ancak bu kadar çekebilirdiniz.

5. BÖLÜM

Ertesi sabah kahvaltıdan sonraki boş vaktimi ebeveynlerime yazmaya ayırdım. Jeong'un gösterdiği eski bilgisayar büyükanneminkinden yavaştı ve görünüşe bakılırsa basit bir e-posta programından başka bir şey çalıştıramıyordu. Mesajlarımızın NASA bağlantılı herkesçe okunacağını bildiğimden kısa ve olumlu yazdım. İmzaladığımız evrakların hiçbirinde özel hayatın gizliliğine dair bir taahhüt yoktu.

Bir sonraki derse girerken, dünkü elemelerden sonra doğan yoldaşlık hissinin uzun sürmeyeceği netlik kazanmıştı. Sıralamaların açıkça ilan edilmesini takiben insanlar bunun bir yarışma olduğunu anımsamışlardı. Copeland herkese yerlerine oturmasını söylediği sırada bağrış çağrış gırla gidiyordu. İsim takarak alay etme furyasına kapılmadan derse girmeyi başarmıştım ama ben azınlıktaydım.

Öğle yemeği saati tekrar gelip çattığında ismim üç sıra yukarı fırlamıştı. Hanna'yla hâlâ kafa kafayaydık ama ikimiz birden Mitsuko'yu geçmiştik. Pek üzgün görünmü-

yordu yine de. Daha erkendi, hâlâ oyundan çıkan yoktu.

Yemekten sonra oturduğum yerde bir sonraki dersin başlamasını bekliyor, bir yandan da dijital tahtaya çizili sıra dışı bir şemaya kafa yoruyordum ki içeri Mitsuko girdi. O gün gri ipekten bir başörtü takmış Nesrin'le gülüşüyordu. Katrina da yanlarındaydı. Üç silahşörlerini yesinler! Galiba kendine daha iyi bir grup bulmuştu.

Buna karşın beni görünce onlardan ayrılıp yanıma oturdu. Bana doğru eğilince kuzguni saç omuzlarından aşağı döküldü. Çiçeksi parfümü çarptı burnuma. “Bu kızlarda müthiş dedikodular var. Burada bir nevi yabancılar politikası güdüldüğünden haberin var mıydı? Herifin ön sırayı *bu yüzden* kimseciklere kaptırmadığından?”

“Farkındayım,” dedim. “Onunla birkaç ay önce tanıştım sayılır.”

Gözleri yuvalarından uğradı. “*Tanışıklısınız* demek. Yani bizi sınamak üzere tasarlanmış bir NASA dalaveresi değil miymiş? *Sıçtık!*” Güldüm ama o hızını alamamıştı. “Doğru kızın yanına oturduğumu biliyordum. Cidden, dünden beri iki sıra geriledim ama şu çocuğun adı bir numaradan gıdım kımıldamadı mı yani? Yok artık. Bunun neresi adil? İnsan mı bu çocuk?”

Luka'nın henüz gelmediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra omuz silktim. “Belki de onu öldürmeliyiz.”

“Rakiplerinizi öldürmek konusunda size ne demiştim ben?” Eşikte beliren Copeland çınlayan sesiyle geldiğini böyle ilan etti.

“Size çaktırmadan hallederiz,” diye şakıdı Mitsuko, hiç altta kalmadan.

Copeland başını iki yana salladı, komiğine gitmişti. Odanın baş köşesindeki yerini alırken diğer adaylar, cinayet komplosuna konu olan arkadaş da dahil, gruplar halinde sınıfa girdiler. Mitsuko eliyle ağzını örterek kıs kıs güldü. Hiçbir şeyden habersiz Luka kızın tam karşısına oturdu.

Dr. Copeland tahtayı gösterdi. “Herkes bu şemayı incelesin, daha önce yapmadıysanız tabii. Bu imge neyi betimliyor dersiniz?”

Bu şemayı daha önce görmüştüm. Tabletindeki dosyaların birindeydi. Yatmadan önce uykulu gözlerle ezberlemeye uğraşmıştım ama şemanın amacına dair bir açıklama var mıydı hatırlamıyordum.

“Son teknoloji ürünü aygıtları taşımaya yönelik konteynır gibi bir şey mi?” Anton’du soran.

“Enerji yedekleme ünitesi,” dedi bir başkası.

“Motor soğutucu!”

“Uzay buzdolabı,” dedi Katrina. Arkadaşları güldü.

Copeland kıza pür dikkat kesildi. “Adın ne demiştin?”

“Katrina. Herkes bana Trina der.”

“Trina. Peki. Bu şemanın nesine bakarak bu fikre kapıldığını bana açıkla.”

O korkunç bakışların yarattığı baskıyla kızcağızın süklüm püklüm olacağını sanmıştım ama hiç istifini bozmadan yanıtlamak üzere ayağa kalktı. O yüz ifadesini çok iyi tanıyordum. Neden bahsettiğini kesinlikle bilen birinin yüzüydü bu. “1-4 numaralı borular gaz veya akışkan sıvı taşıyacak şekilde tasarlanmış. Kalın yalıtımlı ve en az beş santimetre çapında oluşuna bakılırsa büyük ihtimalle sıvıya uygun. Haznesi kabaca dikdörtgen, uzun

kenarı en az iki metre, bir metreyi bulan en dar kenarındaysa birkaç santim kalınlığında yalıtım var. Genelde bu tür yalıtımlar sıcak tutmaktan çok soğutmaya yöneliktir ama bunu şemaya bakarak anlayamayacağınız için o kısmında biraz abartmış olabilirim. Occam'ın Usturası ilkesinden hareket edersek, en basit çözüm genellikle en doğru olanıdır. Bu nedenle uzay buzdolabı diyorum.”

Oturdu. Oğlanlardan biri hafif bir ısıklık öttürdü, etkilendi.

Copeland tek kaşını kaldırdı. “Uzayda buzdolabına niye gerek duyulsun? Hele ki ortam Antarktika'dan daha soğukken.”

Trina tüm malzemesi tükenmiş gibi başını iki yana salladı. Sınıf sessizce Copeland'in bir yanıt vermesini bekledi, oysa kadının bizden yanıt bekler gibi bir hali vardı.

“Gereksizdir,” diye yumurtladım sonunda. “Astronot gıdaları dondurularak kurutulmuştur ve dayanıklıdır. Bir soğutma sistemine ihtiyaç yoktur. Eğer bu görevde ayrıca soğutma gerektiren özel bir yük taşınmayacaksa, şemaya bakarak beşerî amaçlı olduğunu söyleyebilirim.”

Trina'nın beni bakışlarıyla hançerlediğini hissediyordum. Oysa Copeland'in bakışları düşünceli ve teşvik ediciydi. Kalkıp şemaya yaklaştım. “Kapıya benzer şurası var ya? Sadece bir kareden ibaret, yani küçük bir pencere de olabilir. Bir de şurası var. Konteynırın içindeki şu kabloların uçları açıkta duruyor. Bir konteynır içindeyse kabloların uçları niye açıkta bırakılır? Yaşamsal belirtileri ölçme amaçlı olabilir mi?”

Copeland'e şaşkın baktım. “Yaklaştım mı bari?”

“Otur.”

Sandalyeme yüreğim ağzımda geri döndüm, kendimi aptal durumuna düşürdüğümünden korkuyordum.

“Bu gördüğünüz,” dedi Copeland, kompartımanı kalemiyle gösterip. “Deneyssel teknolojidir. Burada bulunmanızın ana sebeplerinden biri. Cassandra’nın doğru bir şekilde kuram yürüttüğü gibi beşerî amaçlıdır. Uzun mesafe yıldızlararası görevlerde, insan hayatı için elzem nitelik taşıyan su, oksijen, gıda ve atık miktarları füzelerin ağırlığına ve dünyanın yer çekimi kuvvetine karşı koyma gücüne ciddi etki eder. Seyahat süresi uzadıkça oksijen, gıda ve yakıt ihtiyacı daha da artar. Konuyu nereye bağlayacağımı anladınız mı?”

Kendra adındaki zenci kız, aklımdan geçtiği halde dile getirmeye korktuğum şeyi söyledi. “Kriyojenik taşıyıcı.”

Copeland başıyla onayladı. “Bunun sayesinde yıldızlararası yolculuk bir bilim kurgu yazarının hayalindeki süs olmaktan çıkıyor. Bilim insanlarımızın yıllardır üzerinde çalıştıkları bu yöntem artık çok yakınız. İnsanlı uzay uçuşlarında hiç görülmemiş hızlara, hafifliğe ve mesafelere ulaşılacaktır.”

“Çalışacağı var sayılırsa,” diye fısıldadı Mitsuko.

Hepimizin yüzünde aynı ifade vardı. Sanki birisi şüphecilik dışında başka duygulara kapılma yetimizi soğurup götürmüştü.

“Yani... bu göreve giden kişi dondurmaya dönüşecek,” dedi Oliver.

“İnsanlı Hibernasyon Modülü’nün güvenli ve işlevsel olduğu çok sayıda testle belgelendi. Uzay seyahatlerinin Lexus’una bakıyorsunuz.”

“Madem yolu uykuda geçireceğiz, bize ne diye maraton koşturuyorlar?” diye sordu bir çocuk, o kadar yakışıklıydı ki muhtemelen kanunları çiğniyordu.

“Çünkü, mankafa, sıfır yerçekimi insan bünyesine hiç iyi gelmez. Vücudunuz dünyadaki yerçekiminde yaşamaya alışkın, yerçekimi olmayınca tüm dolaşım sisteminiz sapıtır. Dünyadan ayrılmadan önce ne kadar formda olursanız o kadar hayrınızdır.” Oliver’a ağzının payı verilmişti.

Copeland bir el hareketiyle geçiştirip tekrar dijital tahtaya döndü. “Kuramsal soruları şimdilik bırakalım. Çalışma şeklini ezberleyin. Çünkü Yerküre atmosferinin dışındayken arızalanırsa mürettebatınızdan birisi su kaybindan ölebilir veya kriyojelden boğulabilir. Ben de bu mürettebatın bir üyesi olacağım için bunu onarabilmeniz kişisel menfaatimedir. Sınavda merhamet beklemeyin.”

“Öğretmenim? Mürettebata girmeyi başaramayan %99’umuz ne olacak? Çok gizli veya imtiyazlı olduğunu varsaydığım bir teknolojinin ayrıntılarını ezberlememiz bekleniyor, yani bu bilgiyle öylece çekip gidebilecek miyiz?” Kendra’ydı bunu soran. Halis İngiliz aksanı onu hepimizden en az %25 daha zeki kılıyordu.

Dr. Copeland buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. “GDKD patentlerini bu kadar önemsemeyen gözlerimi yaşarttı. Merak etme. Bu aygıtın görev kapsamı haricindeki kullanım alanları kısıtlıdır ve düzgün çalışabilmesi için kilit öneme sahip bir bileşen gerektirir. O kısmını da bilmeniz *gerekmedikçe* öğrenmeyeceksiniz. İçin rahatladı mı?”

Sınıftan çıkmak üzereyken Copeland bir şey konuşmak için kısa süreliğine beni alıkoydu. “Hibernasyon ünitesinin içindeki kişi kullanmayacağı için pencere koy-

malarının gereksiz olduğunu söylemiştim ama bir biyomühendis in teki önemli olduğuna karar verdi. Diğer sınıflarda fark eden çıkmamıştı.” Gülümsedi ve kafasıyla beni kışkırladı.

Koridorda Mitsuko kulağıma eğilip fısıldadı, “Gryffindor’a on puan.”

“Kaç yaşındasın sen?” dedim. “Harry Potter’ı *büyükanem* okurdu.”

“Ee?”

Akşam yemeği saatinde ismim 11. sıraya fırlamıştı.

Emilio kalan iki oda arkadaşıyla beraber –Anton ve deney tüpü temizleme fırçası gibi kaşları olan Hector adlı sıırım gibi bir çocuk– masama geldi ve listedeki sıçrayışımı cümleten tebrik ettiler. Üç gün içinde neredeyse on sıra birden. Emilio artık en yakın rakibimdi. Nasıl bu kadar cana yakın davranabiliyor, nasıl olup da hiç haset duymuyor anlamıyordum. Sıralamada onun da üstüne çıktığımda aniden çark edip beni uykumda mı katledecekti? Öyle bir tipe benzemiyordu ama temkinli olmalıydım.

On birinci sıra birincilikten hâlâ çok uzaktı ve Luka en üst sıraya sağlam yerleşmişti. Sıralamada zerre kıvılcıdamamıştı. Daha iyisini yapmak zorundaydım.

Emilio tıpkı kendisi gibi arkadaşlar edinmişti; güleç yüzlüydüler ve şimdiden sırf kendilerinin anlayacağı espriler biriktirmişlerdi, sanki yıllardır dosttular. Emilio kız arkadaşından nasıl ayrıldığını kollarını sallayarak anlatıyordu. Daha buraya katılmadan önce “Aramızda mesafe olsun dediysek uzaya git demedik” diyerek kız onu terk etmiş.

Şirin Çocuklara Aldırmazlık’ta altın madalya sahibi

Hanna iyi bir performans sergilese de o bile arada sırada kahkahayı basıyordu. Mitsuko evli yüreğini Hector'a açarak flört ettikçe oğlan tepeden tırnağa kızarıyordu.

Bunların hiçbirini ciddiye almıyordum. Okul günlerinden bazı insanların sırf eğlencesine flört ettiğini bilecek kadar deneyimliydim.

Şakağıma bir şey şap diye çarpınca irkildim. Kafamdan seken patates kızartması masaya düştü.

Yanımızdaki masadan üç kişi pis pis sırtıyordu. "Hey, Hintli kız. Hemen havalara girme. Uzayda sizden bir kişi bile yoksa boşuna değil."

Kafamı derhal öbür tarafa çevirdim, yüzüm alev alevdi.

Yüzleşmeyerek zayıflık göstermek hataydı. Buna hazırlıklı değildim. Hele ki böyle bir yerde.

Masanın kenarına yapışıp kendimi yavaşça derin nefes almaya zorladım. Kahkahalara aldırmadan. Boynumdan yukarı tırmanarak yanaklarımı zonklatan hararete aldırmadan.

"Pes ya. Seviyeniz bu kadarmış demek," dedi Emilio, sesi aşırı ciddiydi.

Mitsuko sandalyesini gıcırdatarak ayağa fırladı. "İrkçî mısınız nesiniz?"

"Değmez Suko," dedi Anton usulca.

"Bırakın da azıcık bakışlarımla döveyim bari." Mitsuko geri çöktü. "Aldırma Cass."

Tavsiyeye ihtiyacım varmış gibi.

Bunun gibi bir yerde aynı cehalete rastlamayacağımı sanmam ahmaklıktı. Uzay programının hiçbir ayrıcalığı yoktu. En zeki kişilerin arasından bile korkunç insanlar çıkabiliyordu.

Sesimdeki sükuneti korumakta zorlanıyordum. “Elbet birinin başına gelecekti.”

“Kafaya takma,” dedi Anton. “Bunlarınkı sırf laftadır.”

Zoraki gülümsedim ama nabzım hâlâ kulaklarımda davul çalıyordu. “Mitsuko oğlanı benzetecek sandım.”

“Benzetecektim,” dedi Mitsuko. “Geri zekâlılar. Sıralamada geriledilerse kabahat kendilerindedir, sende değil Cass.”

“Evet, mesela sırf sıralamadaki yerim yüzünden beni öldürmek ister miydiniz?” diye sordu Emilio. “Kime diyorum, hu?”

Attığım kahkahalarla içim rahatladı. Gevşemeye başlamıştım ki birden birkaç masa ötedeki Luka’yla göz göze geldim. Olayın en başından beri, bizi seyrettiğini irkilererek fark ettim. Nereye varacağını merak ederek kılını kıpırdatmamış, olayı engellemek için hiçbir şey yapmamıştı. Adeta kasıtlı bir şekilde yavaşça bakışlarını önündeki kitaba indirdi.

6. BÖLÜM

Ertesi sabah kafeteryada kahvaltı yoktu.

Hava serinken birkaç kilometre koşmak için gün doğumunun biraz öncesinde uyanmıştım ve ortalık yeterince aydınlıktı. Dünkü hıyarı tenis ayakkabılarımın altında mecazi anlamıyla çiğniyordum. Biraz yalnız kalmak istemişim ama Luka çoktan pistteydi. Koşunun büyük bölümünde beni görmezden geldi. İkimiz de parkurun zıt uçlarında koşuyor, birbirimizin yanından geçmemeye özen gösteriyorduk. Ayrı yörüngelerin insanıydık, kendi alemine ve ritmine dalmış münzevilerdik. O suskun haliyle küp gibi kafasının içinde neler dönüyordu da şafak koşusundan medet umuyordu, merak ettim. Belki de Mucize Çocuk'un kimseciklerin bilmediği sorunları vardı.

Laciverte çalan tan yeri, yüzümdeki teri tişörtümün eteğiyle silerek içeri girdiğim sırada kasvetli, donuk bir eflatuna dönmüştü.

Yirmi beş aday uykulu gözlerle, üstlerinde pijamayla kafeteryaya doluşup da tamtakır büfeyle karşılaşınca

zombileri aratmayan bomboş gözlerle bakakaldılar.

“Uyuya mı kaldık?” Topluca daldığımız şaşkınlık der-yasını çalkantıya uğratmak istemediğinden Mitsuko’ya fısıldadım.

“Hayır,” dedi, afallamış halde. “Öğle yemeğinden önce ortalığı toplamalarına bile daha iki saat var.”

Hiçbir şey yoktu. Açık büfe rafları kapalıydı. Genelde içecek, salata ve meyvelerin bulunduğu soğutuculu böl-meler boştu.

Klima havası terli tenime üfördükçe ürperiyordum.

“Başlıyor,” dedi Hanna, çok sakince. “Mengeneyi sıkı-yorlar. Ne tepki vereceğimizi merak ediyorlar.”

“İyi de,” dedi Mitsuko, pijamalı kollarını kavuşturarak. “Ne tepki vereceğiz?”

Hiçbirimiz kımıldamadık. Birkaç kişi sallanarak ka-feteryadan çıktı, söylene söylene.

Mitsuko gidenlerden birini durdurup sordu, “Nereye gidiyorsun?”

“Danışmanlık bürosuna. Bunu yapan yandı.”

Emilio bir ninja gibi sessizce yanımızda bitiverdi. “Az önce oradaydım,” dedi. Suratında her zamanki şakacılı-ğından eser yoktu. “Kapı kilitli. İçeride kimse yok.”

“Harika,” dedi Mitsuko. “Ben açlıktan ölüyorum, onlar oyun derdinde.” Ellerini birkaç kez çırpınca bir avuç aday dönüp ona baktı. “Hanımlar, en çok da beyler, dinleyin. Anlaşılan bugün bize kahvaltı yok. Bugünkü ilk derse hangi eğitmen girecekse durumu çözecektir. Kendimizi kaybetmeyelim.”

Birkaç oğlan pek etkilenmemişti. İçlerinden biri, Cliff adındaki bir çam yarması, göz devirdi. “Koğuş arkadaşı

değiliz. Ben açım ve yiyecek bir şey bulacağım.” Büfenin üzerinden atlayıp mutfığa daldı. Birkaç arkadaşı ona uydu. Çekmeceleri karıştırmaya başladılar.

“Hey!” Mitsuko mutfığa birkaç adım yaklaşarak bağırdı. “Siz ahmaklar programdan sepetlenmek mi istiyorsunuz?”

Aldırmadılar. Kalan adaylar Cliff’e uymak ile Mitsuko’yu dinlemek arasında bocalıyorlardı sanki. Birkaç kişi daha, eski sınıftan Trina da dahil, tezgâhın üzerinden atlayıp mutfaktaki talana katıldı.

“Çok yanlış,” dedim, kapının bitişiğindeki duvara gerileyerek.

“Sepetlenmek istiyorlarsa hava hoş,” dedi Hanna, burundan gülüp. “Biraz daha rahatlarız.”

“NASA’nın istediği buysa işin rengi değişir,” dedi Emilio, gizemli bir şekilde. “İnisiyatifi ele alıp sorunlarımızı kendi başımıza çözmemiz bekleniyorsa, ayrı.”

Bu lafın üzerine bakakaldık.

“Çocuk iyi bir noktaya değindi,” dedi Mitsuko, tereddütlü.

“Hayır,” dedi Hanna, dümdüz bir sesle. “Böyle olmaz.”

“Evet, sorunu bu şekilde çözmemizi istediklerini sanmıyorum,” dedim. Aynı anda yere düşen koca bir teneke kâsenin tangırtısını işittik. Cliff’in açlıktan gözü dönmüş takipçileri mideye indirecek bir şey bulamadıkça belli ki hoyratlaşıyorlardı. Hazır isyan bayrağı çekmişken iyice azıya almışlardı. “Öf. Bunu daha fazla seyredemem.”

“Aynen,” dedi Hanna. “Birbirlerini gırtlaklamaya başlamadan gidelim.”

Emilio ve Mitsuko da peşimizden koridora çıktı.

“Hepsinin zekâsı deha düzeyinde, tamam anladık da bu kadar aptalca davranmak zorundalar mı yani?” Mitsuko söyleniyordu. “Hayvan gibiler, daha doğrusu.”

“Bazı insanlar sıkıntıya gelemmez,” dedi Emilio. “Birkaç dakikalığına bile.”

“Öyleyse uzaya gitmesinler,” dedim.

Hanna kesin bir tavırla başını salladı. “Katılıyorum.”

Midem guruldayarak odama attım kendimi. Hanna dos-doğru banyoya gitti, birkaç dakika sonra da duşun açıldığını işittim. *Aman ne hoş, diye düşündüm. Ter içinde olan benim ama önce duş almak ister miyim, diye sormadı bile.*

Mitsuko ayak ucu dolabının önüne çömeldi. Ayakkabılarımı çıkarmak üzere yatağımın ucuna iliştim.

Emilio sırt üstü Giselle’in eski yatağına uzandı. “Demek kızların odası böyle oluyormuş. Fena değil.” Ellerini başının arkasında kenetleyip odaya beğeniyle göz gezdirdi.

“Daha önce bir kızın odasına hiç girmedin mi?” Burnumdan alaylı güldüm.

En masum kuçucuk bakışını takınıp işaret parmağını göğsüne götürdü. “Yemin ederim.”

“Hayatta inanmam. Dün gece bahsedip durduğun kız arkadaşlar neyin nesiydi?”

İçini çekti. “Beni enseledin Lola. Yüksek vasıflı bir inek öğrenciyim. Denver’dayken buradaki gibi zampara sayılmıyordum dersem seni şaşırtmış ve üzmüş olurum herhalde.”

Göz devirsem de kakhahayı basmadan edemedim. “Kusura bakma, koptum. Sahiden Denver’dan mısınız? Öyle karlı dağlık yerlerin adamına benzemiyorsun bence.”

Emilio doğrulup oturduğu yerde döndü, yanaklarına al bastı. “Neden, Meksikalıyım falan diye mi? Beni kar sörfünde görmeyiz lazım. Size soyadımı söylememiştim. Belki de Polonyalıyım, ne malum.”

“Soyadın Esteban sanıyordum,” dedi Mitsuko, yatağının dibinden.

Oğlan hınzır bir bakışla kafasını iki yana salladı.

“Ne yani? Adın Emilio Esteban Kowalski mi?”

Sırıttı. “Yok, aslında Campbell. Üvey babamın soyadını aldım. Dış görünüş yanıltıcıdır Lola, bu kadarını söyleyeyim.” Çenesini eline dayadı. “Mesela seni ele alalım. Sen kimlerdensin?”

Başımı iki yana sallayarak ayakkabılarımı yatağın altına tıktım. “Zekisin. Tahmin edersin.”

Emilio homurdanarak geri yattı. “Ben burada açlıktan ölüyorum, sense bana zalim davranıyorsun.” İki eliyle midesini tuttu. “Ölecekmiş gibiyim. Öyle alelade bir ölüm değil yani. Sönen bir yıldız gibi, içe çökerek patlamışım da zaman uzamda bir delik açılmış ve ışığı yutmaya başlamışım gibi. *O kadar* açım işte.”

Mitsuko saçını omuzundan geriye atarak kalktı. “Dün gece peynir soslu üç biftek falan yedin. Nasıl için kıyılıyor?”

“Büyüme çağındayım ben!”

Mitsuko yatağa yaklaştı ve Emilio’nun karnına ufak bir şey bıraktı. Oğlan homurdanarak yerinden fırladı.

“Bu nedir?” diye sordu, parlak dörtgen bir nesneyi havaya kaldırarak. Mitsuko gülümseyerek bana da bir tane verdi. Folyoya sarılmış fıstık ezmeli, tahıllı bir atıştırma- lıktı. “Kahvaltı canlarım. Afiyet olsun.”

O anda Mitsuko'ya karşı derin bir sevgi duygusu kapladı içimi. Yüreğime doğru yükselen şey ya sevgiydi ya da mide asidi. "Sağ ol annecim."

"Suko sen var ya, harikası. Muchos gracias*." Emilio folyoyu dişleyerek açarken bir yandan da laf yetiştirdi. "Sizinle takılmakla en doğrusunu yaptığımı biliyordum."

Mitsuko yanıma oturdu. Kahvaltımızın folyosunu beraber açtık. "Hep tedarikliyimdir," dedi. "Bu durumun geçici olduğuna eminim. Açlıktan ölmemiz NASA'nın hiçbir menfaatine yaramaz."

"O kadar emin konuşmazdım," dedi Emilio. "Bu insanlar tam bir kapalı kutu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, aceleyle. "Bildığın bir şey mi var?"

"Yok," dedi. "Mesele de bu zaten. Devletin bu şeye nasıl bütçe bulduğunu hiç merak etmediniz mi? Hem Tanrı aşkına neden liselerden aday bakıyorlar? Lola senin yaştın kaç mesela? On sekiz mi?"

İçim cız etti. "Sayılır, evet."

Pes der gibi kollarını havaya kaldırdı. Tahıl taneleri uçtu. "Gördün mü? Kim yapar bunu? Bir sebebi olmalı, o kadarını söylüyorum. Verdikleri fırsata nankörlük ettiğimden değil elbette." Cümlesinin son kısmını biraz yüksek sesle tavandaki boş bir köşeye hitaben söyledi. "Belki dinliyorsunuzdur diye söylüyorum. NASA'YA ÇOK MİNNETTARIM."

Mitsuko gülerek oğlanın kafasına bir yastık fırlattı ama ben gülmedim. Tenimdeki ürperti klimadan değişti artık. "Hayır, haklısın. Her şey çok muğlak. Başından

* *Isp.* "Çok teşekkürler" anlamında. (ç.n.)

beri. Bu görevi hiç duymamıştım. Patronum damdan düşer gibi gitmek ister miyim diye sordu. Hiçbir yere başvurmadım.”

Aniden pür dikkat kesilmeleri karşısında şaşırdım.

“Ben de,” dedi Emilio usulca. “Davet aldığımda Denver’daki bir laboratuvar da çalışıyordum.”

“NASA bünyesinde mi çalışıyordun?” diye sordum.

“Dolaylı yoldan, evet.”

“Benim için de aynısı geçerli,” dedi Mitsuko. “Austin’deki robotbilim sınaama tesislerindeydim. Üç yıldır çalışıyordum.”

“Acayip,” dedim. “Ben stajyerdim. Önemli hiçbir şey yapmadım. Üstelik daha birkaç ay önce başlamıştım.”

“Asıl *bu* acayipmiş,” dedi Mitsuko, alını endişeyle kırıştı. Ama çabucak toparlandı, endişeye hiç yer vermek istemezmiş gibi. “Aman n’apalım, Tanrının işine akıl sır ermez.”

“Sorumlusu Tanrı mı sence?” Emilio başını iki yana salladı. “Tanrının işi değil Suko, hükümet işi bu. Hepimiz bir şekilde seçildik. Harika falan ama neden biz?”

Birden bu muhabbet bana göre fazla ciddileşti. Ne var ki zihnimde adeta bir düğmeye basılmıştı ve duramıyordum. “Acaba... siz de mi tasarımı ürünü bebeklerdensiniz?”

Mitsuko başıyla onayladı. “Ben öyleyim. Siz?”

Emilio kafasını iki yana salladı. “Ben değilim. Doğal yöntemlerle doğmuşum, bebeğim.”

“Kuramım buraya kadarmış.” İçimi çekerek duvara yaslandım.”

“Ne yani, sence gelişkin DNA taşıyan çocukları mı top-

luyorlar? Peki, herkesin yirmi beş yaş altında olmasını bu açıklıyor diyelim. Ama bu günlerde bir sürü bebek tasarımlarını. Yani bir tesadüf olabilir,” dedi Mitsuko.

“Evet. Dedim ya, sadece bir kuram.”

Emilio aramızdaki yatak boşluğuna uzanıp sırtını sıvazladı. “İyi fikir ama.”

Banyodaki su sesi kesildi.

“Emilio, hâlâ içerideysen dışarı çık!” Hanna’nın banyo kapısından yükselen sesi boğuk ama yine de cazgırdı.

Emilio her zamanki haylaz sırtımasını takındı. “Aa, sorun değil, havluna sarınıp çıkabilirsin. Gücenmem.”

“YAYLAN!”

Emilio kaşlarını kaldırarak bize baktı. Mitsuko baş parmağıyla kapıyı gösterdi, ben de omuz silktim.

Oğlan dışarı çıkıp kapıyı arkasından çekti. Neredeyse aynı anda kafasını tekrar içeri uzatıp cırlak bir kız sesini taklit etti. “Tamam, gitti, artık çıkabilirsin.”

Kafasına fırlatılan yastık kapıya çarptı. Banyodan havluya sarınarak çıkan Hanna işi sağlama almak için kapıyı sürgüledi.

Kahvaltıda yaşanan karışıklıktan dolayı özür dileyen Shaw aynısının tekrarlanmayacağına dair söz verdi ve ışıktan hızlı yolculuğun bildik mantık kurallarını esneten yöntemlerden bahsetmeye koyuldu. Epey geleneksel akıl yürütmelerle tartışmaya başladık, ancak bizi kalıpların dışına çıkmaya teşvik ettikçe saçma sapan fikirler gırla gitti. Zaman-uzamı bükecek nükleer patlamalara ve karşıt maddeye başvuruldu. Bir reaktörün içinde mikro kara delikler oluşturularak motorlara güç sağlandı. Deli-

cesine eğlenceliydi, o denli oyalayıcıydı ki iki saatin nasıl geçtiği anlaşılmadı.

Artık içim kıyılıyordu. Temkinli adımlarla kafeteryanın yolunu tuttum. Sabahki aksaklık sanki hiç yaşanmamıştı. Yiyecekler sihirli değnek değmişcesine tekrar belirmişti ve her zamankinden bol miktardaydı. Sıraya girip tabağımı nohutlu piyaz ve tropikal meyveyle doldurdum.

Emilio deli gibi el sallayarak masasına çağırıyordu. Hector, Anton ve Hanna da aynı masadaydı. Gözüm başka yere kaydı.

Kalabalığın üzerinden başımı uzatıp skor tahtasına baktım. Gözlerimi kırıştırdım.

Artık yirmi beş aday yoktu.

Cliff ve bu sabahki kafeterya yağmacıları, Trina ve şu ırkçı herif de dahil olmak üzere, elenmişlerdi.

Öylece gidivermişlerdi. Hiç var olmamışlar gibi.

İsmim onuncu sıraya yükselmişti.

Yerime oturduğumda yüreğime çöreklenmiş akkor ateşle mutluluktan eriyordum. İçten içe böbürlendim. Galibiyet. *Zafer*.

Emilio tabağına tam üç tane ıslak hamburger, bir avuç patates kızartması ve ızgara Akdeniz sebzeleri sığdırmıştı. “Hey ola,” dedi, sandviçinden koca bir lokmayı çiğnerken. “Oh be, yemeğin lezzetine nasıl da hasret kalmışım.”

İlk ona yükselmiştim. Mitsuko’nun adı hemen üstümdeydi. Hanna’nınki ise yedi numarayla ikimizden yukarıdaydı. Emilio sekiz numaraydı.

Mucizevi Luka hâlâ 1 numaraydı. 2 ile 5 numaralar arasında manzara biraz karıştıktı: Zenci mühendislik öğrencisi ve triatloncu Kendra; aşağı yukarı benle yaşıt

okul birincisi ve voleybol oyuncusu Rachel ve öküz gibi yapılı Rus oğlan Boris. Geriye kalan diğer tek Hintli kız Pratima beş, Nesrin ise altı numaradaydı.

Tekrar bizimkilere döndüm. “Galiba kural çiğneyenlere hiç acınmamış.”

Herkes son turu sağ salim atlattıkları için rahatlamıştı ve gülücükler saçıyordu. Oysa ben içten içe köpürüyordum. *Arkadaşlarımın* hepsi benden üst sıradaydı. Hanna, Emilio, Mitsuko, ben.

Adımın daha üst sıralarındaki her isim tenimi adeta yakıp gıdıkliyordu, sanki yetersizliğimi herkes biliyordu. Neden sonuncuydum? Benim yapmadığım neyi yapmışlardı? Performansımızı ölçerlerken kırmızı kalemleriyle hangi kıstasların üzerine çiziyorlardı?

“Bu gece spor salonuna gideceğim,” diye duyurdum.

Emilio’nun kaşları havaya kalktı. “Hey, ben de gelirim. Önce psikoloğuma görünmem lazım ama orada buluşuruz.”

Kimseyi davet etmemiştim ama diğerlerinininkine kıyasla Emilio’nun varlığı beni çok az rahatsız ederdi. Bana gözcülük etmesi faydalı bile olabilirdi.

Hanna başını iki yana salladı. “Ağırlık kaldırmam ben. Orada sırf erkekler var.”

“N’olmuş yani?” dedim. “Uzayda kas esnekliği ve kemik yoğunluğu azalır. Özellikle de kadınlarda. Olabildiğince iyi hazırlanmalıyız.”

Omuz silkti ve benden yana bakmadı.

“Öyleyse ikimiz baş başayız, Lola,” dedi Emilio, çenesine bulaşan ıslak hamburger sosunu koluyla silmeye yeltenirken. Yüzümü ekşiterek göğsüne bir peçete fırlattım.

* * *

Kriyojenik kapsül projesinden bizi sözlüye çeken ve tüm arıza ihtimallerine –ve muhtemelen arızaların oluşmadan giderecek taslak planlarına– dair hepimize beyin fırtınası yaptıran Copeland’ın dersinden sonra üstümü değişmek üzere odama uğradım. Emilio dokuz otuz civarında Ravi’yle işinin biteceğini söylemişti, o yüzden biraz boş vaktim vardı.

Odaya girdiğimde Mitsuko yatağına kurulmuş NASA tabletinden bir şey okuyordu. “Mektubun var.” Yastığımın üzerinde duran ince zarfı kafasıyla işaret etti.

Tek sayfadan ibaretti, ikiye katlanıp mühürlenmişti. Yırtarak açtım ve anında hayal kırıklığına uğradım. Sadece iki satır yazı vardı. Sayfanın bomboş hali yüreğimi burktu.

Annemin yolladığı bir e-posta mesajıydı. Çıktısı alınıp odama gönderilmişti. E-posta hesaplarımızdan sadece mesaj yollayabiliyorduk. Gelen mesajlar ise sansür kurulu gibi bir şeyin onayından geçtikten sonra bize kâğıt üzerinde ulaştırılıyordu.

O iki satırı tam dört kez okudum ve yatağımın kenarına külçe gibi çöktüm.

“Ne yazıyor?” Mitsuko meraklandı. Tabletini yastığa bırakıp dirsekleri üzerinde doğruldu.

Çoktan ezberlemiştim. “Biricik kızımız Cassie. Babanla ikimiz seninle çok gurur duyuyoruz. Umarım yemek yemeği ihmal etmiyorsundur ve arkadaş edinmişsindir. Bol şanslar. Sevgiler, annen, baban, Gauresh amcan ve Dadı.”

Mitsuko burnundan güldü. “Ailen robot mu?”

“Konuşmaları böyledir. İkisi de bilim insanı.” Oysa içimden şunu diyordum: *Bu kadarcık mı? Babam zahmet*

edip de kendi yazamadı mı? Demek istediğim, babam yüz yüze muhabette çok iyi değildi ama bilgisayar yazışmalarında ağzı iyi laf yapardı. Annemin göndermiş olması haricinde mektupta tek bir kişisel dokunuş yoktu.

“Büyütme. Muhtemelen bir sürü şeyi sansürlemişlerdir. Kim bilir hangi gerekçeyle.”

“Evet. Olabilir.”

Kâğıdı yastığımın altına tıkıp ayakkabılarımı çözme-ye koyuldum. “Sana hiç mektup geldi mi?”

“Elbette. Michael arada sırada birkaç satır gönderiyor. Çok değil ama. *Seni seviyorum bebeğim, benim yapmaya-çağım şeyler yapma* gibi şeyler yazıyor daha çok. Ama sırf kendisiyle ilgili. Dışarıdan haber verdiği yok.”

“Cidden ya.” Telefon yok, internet yok. Karanlık çağlarda bir mağarada yaşamak gibiydi. “Dışarıda neler olup bittiğini bilmemekten delirmek üzereyim.”

Mitsuko’nun gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Başını çılgin gibi iki yana sallıyordu. Elimle ağzımı kapadım.

Bir numaralı kural: Milyarlarca dolarlık teknoloji ürünü küçük bir metal tüpün içinde bir grup insanla uzaya açılmak için izin koparmaya çalışıyorsan d’yle başlayan o kelimeyi *asla* sarf etmeyeceksin.

Ya sahiden dinliyorlarsa... Bu ihtimali şansa bırakmayacak kadar paranoyaktım.

“Ama diğer taraftan, burada kendime bir sürü meşgale yaratıyorum,” dedim çabucak. “Dikkatimi dağıtan onca teknolojik aygıt olmayınca odaklanmak daha kolay.”

“Evet, seni kesinlikle anlıyorum,” dedi Mitsuko, normalden daha yüksek sesle konuşarak. Gülümseyerek göz kırptı.

“Sen onu boş ver,” diye lafa girdi normal sesiyle, gelip karşımdaki yatağa oturdu. “Duyduğuma göre bu gece Emilio’yla spora gidiyormuşsun.”

“Evet, birazdan. Gelmek ister misin?”

Başını iki yana sallayınca pırıl pırıl saçları omuzlarından aşağı döküldü. “Yo. Biraz bu konuda kaynatırız demiştim.”

Göz devirip spor kıyafetlerimi giymeye koyuldum. “Nesini kaynatacağız?”

“Seni. Cilveleşmeye meraklı şirin bir oğlan söz konusu. Baş başa kalacaksınız. Terleyeceksiniz. Ahlamalar ohlamalar. Konuyu nereye bağlayacağımı anladın mı?”

“Baş başa kalmayacağız Suko. Orası ortak kullanım alanı.” Üzerime temiz bir tişört geçirip saçımı lastikle topladım. “Hem bazı kişilerin aksine burası benim için dev bir flört havuzu değil. Kes saçmalamayı.”

Biraz daha sokuldu. “Saçmalamıyorum. Bak, bizi uzun bir süreliğine uzaya yollayacaklar. Belki de sırf ikimizi. Uzay istasyonunda yaşayan astronotlarla ilgili araştırmaları, ilk birkaç denemede tansiyonun nasıl yükseldiğini mutlaka okumuşsundur. Kızlı erkekli gruplar çok ama çok uzun süre birbirlerine mahkûm bırakılacak. NASA arası şöyle iyi olan kimseleri arıyor olabilir pekâlâ, anlarsın ya, karşı cinsin yanında rahat olan kişileri yani.”

Ağzım açık kaldı. “Sen ciddisin.”

“Aşırı. Bak, araştırmalara göre kızlı erkekli gruplar en verimli olanlarmış. Duygusal bağı olan gruplar daha da iyiymiş. Daha geçen gün Copeland’in dersinde tartıştık, hatırlasana. İnsan doğasının gereği bu.”

“Yani Emilio’yla yatman lazım diyorsun.” Sesimdeki alaycılığı saklamadım.

“*Hemen* değil belki. Ama önümüzdeki beş sene içinde sırf ikiniz kalırsanız...”

Kulaklarımı tıkamamak için kendimi zor tuttum. “Bunları *hiç* duymadım say. Emilio bir çocuk. Küçük kardeşim falan gibi.”

“Cassie, oğlan on dokuzunda,” dedi Mitsuko nazikçe.

Terslenerek baktım. “Yaşına göre davranmıyor ama.”

Kaşlarını çatarak iyice sokuldu. “Cass, daha önce hiç erkek arkadaşın oldu mu?”

Mitsuko’dan öyle bir abla sıcaklığı yayılıyordu ki, tüm bu içtenliğine ve ilgili haline kapılıp içimi dökesim geliyordu. Oğlanla ilgilenmemiştim çünkü ben *hiç kimseyle* ilgilenmezdim. Bu durumumun değişeceğini de öngörmüyordum.

Bu bir yarışma. Seninle oynuyor.

Kaçışı ayakkabılarımı bağlamakta buldum, bir yandan da ateş basan yanaklarıma aldırmamaya uğraşıyordum. “Okulumdaki tüm oğlanlar şapşaldı.”

Elini sabırsızca sallayarak geçiştirdi, sinek kovar gibi. “Orası aşikâr. Yalnız artık bir yetişkinsin, bunlar da yetişkinlik konuları. Sadece seni hazırlamak istemiştin.”

Söyle gitsin. Şu muhabbeti temelli kapat. Ama kendimi eğlence malzemesine dönüştürmek istemiyordum. Asıl mesele başkaydı. Bu da onu ilgilendirmezdi.

Tekrar doğrulup ona kızgın baktım. “Sağ ol ama böyle iyiyim. Sen asıl Emilio’yla veya yemekte flört ettiğin diğer çocuklarla aynı ortamda mahsur kalırsan neler olur onu düşünsene. Kocan ne der?”

“Michael’la bu konuları önceden konuştuk.” Bir dakika kadar gözlerini kaçırdı, sonra bakışları tekrar sertleşti. “Uzaya gidersem durumumu anlayışla karşılar, yani... mecburiyetten yapabileceklerimi.”

“Yörüngede yaşananlar yörüngede kalır mı?” Burumdan gülüp kapıya yöneldim.

“Aşağı yukarı. Cass, bekle.” Ayağa kalkıp dirseğimden tuttu. “Utandırmak istemezdim, düşündüm ki... hani çok gençsin ya, yardımcı olmak istedim.”

Biraz yumuşadım. Sahiden samimi gibiydi. “Eksik olma.”

Uzanıp sarıldı. Geri çekildiğinde suratına muzip bir gülümseme yerleşmişti. “Biliyorsun burada Hintli oğlanlar da var.”

“Hıhı, fark ettim,” dedim. “İlgilenmiyorum. Kusura bakma, hazırlanmam gereken bir yarışma var.”

Başını yana eğdi. Büzdüğü dudaklarına manikürlü bir parmağını götürüp düşünür gibi yavaşça vurdu. “Cass, acaba asexual olabileceğin hiç aklına geldi mi?”

Ona bakmadım. Elim kapının kolunda dondu; nefesi mi tutarak öylece kalakalmıştım. “Evet,” dedim, yapmacık bir umursamazlıkla, biraz panik içinde biraz rahatlayarak alelacele geveledim. “Aslına bakarsan, sanırım öyleyim.”

“Aa,” dedi Suko. Hemen dönüp baktım. Bir an duraklar gibi olduysa da akabinde hemen neşelendi. “Harika! Ben de bi’yim.”

“Harika mı?” Esrarengiz biçimde dizlerimin bağı çözülünce yatağın kenarına iliştim.

“Ya.” Heyecanla gülümsüyordu, sanki az önce aynı ki-

tabı sevdiğimizi keşfetmiştik. Coşkusu paylaştığını görünce toparlandı. “Özür dilerim, ben... bazı insanların aseksüellikten haberi bile yok. Sandım ki... şeysin sandım da... Açıkçası, hiç aklıma gelmezdi senin...”

“Sorun değil,” dedim. Mitsuko hiç böyle bocalamazdı. “Daha önce hiç dile getirmemiştim.”

“Canımsın ya.” Gelip yanıma oturdu. “Yavru kedicik gibisin. Seni kanatlarımın altına alalım var.”

“Yani oğlanlar konusunda artık kafamı ütölemeyeceksin, doğru mu?”

Gülümsedi. “*Galiba.*” Durakladı, ezilip büzüldü. “Kızdın mı?”

Gülümseyerek karşılık verdim. İçime sular serpilince kalan korkularım da söndü gitti. “Yok. Sadece... bu konuyu konuşmam. İnsanlar öğrendikleri zaman her nedense seni aksine ikna etmeye çalışıyorlar. Ama öyle bir şey değil ki bu, aslında...” *Ben de tam emin değilim*, dedim içimden. “Mahrem bir konu.”

“Ay *inaan* ki anlıyorum. Benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Gerçi ağzından kerpetenle almış gibi oldum ama. Kimseye yaymam, söz.” Omuzunu benimkine vurdu. “Ben saklamıyorum gerçi. Emilio biliyor. Yalnız bazı herifler var, bi olmayı iğrenç bir şeymiş gibi algılıyorlar.”

“Orası öyle.” Eklemlerim bembeyaz kesilircesine ke-netlediğim ellerimi gevşettim. Sohbetin akışı çarpıcı bir şekilde değişmişti. Buna karşın biraz umut kırıcıydı çünkü kendime sakladığımı sırrım gün gibi ortadaydı artık. “Yani... hem bi hem evli misin?”

Sesi biraz ciddileşti. Tek kaşını kaldırarak baktı. “Aynı anda ikisi birden olabilirim, biliyorsun.”

“Elbette, yani. Tahmin edemedim. Etrafımda hiç tanıdık biseksüel yok.”

Yüzü tekrar güldü. “Artık var.”

“Gerçi amcamın gey olduğundan adım gibi eminim.”

Şaşkınlıktan kahkahayı bastı. “Şimdi de hetero olmadıklarını bildiğimiz kişilerin adlarını mı sıralayacağız?”

“Çaktırmadığını zannediyor. Öyle sansın. Büyükanem seksenlerinde falan ama bal gibi biliyor. Yine de amcam hiç sebep yokken gizli saklı davranıyor. Halbuki hiç gerek yok.”

Gülmesi geçti, gözleri hâlâ ıslıl ıslıldı ama yüzü ağırbaşlı bir ifadeye bürünmüştü. “Gayet doğal, biliyorsun değil mi?”

Artık amcamdan bahsetmiyorduk.

“Hım.” Daha çok bir iç çekiş gibiydi.

“Tamamen normal. Hatta avantaj bile sayılır. Burada herkes yırtık. Çok dikkat dağıtıcı.”

“Kazanmak için her yol mubah,” dedim, yine kahkahayı bastı.

Emilio’dan gözümü alamıyordum. Tişörtünü çıkarmış, bana en iyi nasıl mekik çekeceğimi gösteriyor, ben de onun çırılçıplak halini merak ediyordum. Çok teşekkürler, Suko.

Onu çıplak görmek *istediğimden* değil. Tamamen bilimsel merakımdan. Dünyada, daha doğrusu uzayda tek erkek o kalsa...

İmgeyi retinamdan zorla silercesine gözlerimi yumdum. Suko bana bunu kasıtlı yapmıştı. Başkaları da mı hep böyle hissediyordu? Daha önce hiç farkında değildim.

Başkaları *beni de* kafalarında böyle mi canlandırıyorlardı?

“Haydi, üç kez daha yap,” dedi Emilio. Kaslı kollarını dizlerine dayadı. Alnından ter damlayan yüzü benimkine yakındı. Onu ilk günkü koşudan sonra da tişörsüz görmüşüm ama şimdi gözlerim kaslı gövdesinden başka şey görmüyordu. Mitsuko adeta algıyı etkilemiş, daha önce hep fonda gördüğüm bulanıklığı keskinleştirmişti.

“Odaklan,” dedi.

Emilio’dan başka bir şeye yoğunlaşmaya uğraştım. Aynada Luka’yı gördüm. Arkamdaki alette göğüs presi çalışıyordu. Harcadığı efordan yüzü kıpkırmızıydı ama hiçbir bitkinlik belirtisi yoktu. Pazuları şişkindi. Tişörtünün karın kısmı yukarı sıyrılmıştı.

Sırf meraktan bakıyordum.

Gözlerimi yere eğip çalışan kaslarıma odaklandım. Birkaç mekik sonra ter içindeydim ve zihnim tekrar berber hale gelmişti. “Molaya ihtiyacım var. Biraz da ben seni izleyeyim,” dedim.

Aslında göğüs presi çalışırken Emilio’nun tavsiyeye ihtiyacı yoktu, bu yüzden duvara yaslanıp seyretmekle yetindim. O gece spor salonunda yalnız değildik. Geldiğimizde beş kişi daha vardı ama bu sayı şimdi üçe inmişti. Biri tişörtünü çıkarmıştı. Hepsi tahmin ettiğim gibi fiziksel açıdan tam formundaydı. Bir uzay gemisinde yaşıtım olan sadece bir kişiyle baş başa kalsam ne olurdu? Erkeklerle hiç kafa yormaz, yalnızca kavramsal bakımdan düşünürdüm. En iyi tabiriyle dikkat dağıtırlar, en kötü tabiriyle de gıcık ederlerdi. Şöyle derdim: *Tamam, evet, gey olmadığımıdan eminim.* Ama bundan öteye geçmezdi.

Mesele şu ki, Emilio’yu seyrederken onu çekici kılan,

estetik açıdan haz veren her ayrıntının farkındaydım, ancak farkındalığım verdiği hafif ürperti hariç, bende başka bir *his* uyandırmıyordu.

Flört etmezdim. Evlilik işlerini sırf üşengeçlikten büyükanne yıktığıma dair şakalar yapsam da tercihim bu yöneydi. Beni çalışmalarımın alıkoyacak kadar hiç kimseye ilgi duymamıştım. Hedeflerim diğer her şeyden önemli olmuştu. Hâlâ geçerliydi bu.

Mitsuko haklıydı. On yedi yaşındaydım ve sadece bir kez öpülmüştüm, o da ikinci sınıf Noel konserimizden sonra çakırkeyif olan bir orkestra elemanı tarafından kazara sayılırdı. Bin bir türlü özür diledikten sonra depoda uyuya kalmıştı. Sonraki yıllarda hem ondan hem de erkek arkadaşından uzak durmuştum.

On yedi yılını sırf astronot olmaya çabalayarak geçirmiştim. Bu noktadan sonra birinin cazibesine kapılıp kendimi mi kaybedecektim? Bu durumla başa çıkmam gerekebilirdi.

“Lola? Cas! Biraz yardım etsen?!”

“Ay özür dilerim!” Hemen kendime gelip Emilio’nun terli ellerinden kayan ağırlığı kaptım. Yanakları al al olmuş Emilio sırt üstü yattığı yerde soluklandı. “Bu akşam neyin var böyle? Ayakların yere basmıyor. Yerçekimli ortamdayız halbuki.”

Durakladım. Beynim yüzünün tüm erkeksi hatlarını, kash göğsünü, dümdüz karnını ezberliyordu. Tüm bunlarla arama mesafe koymuştum oysa. Peki, diye düşündüm. Böyle şeyler gözünü çelebilir. Bırak çelsin ama üstünde durma.

Çocuğun bu ayrıntılarına dikkat ediyorsam, o da be-

nimkilere mi ediyordu? Diğer çocuklar da mı bana bu gözle bakıyorlardı?

Olmaz... Erkeklerin hoşlandığım yanlarını takıntı haline getirmemeliydim. Ne yeriydi ne de zamanı.

“Kusura bakma,” dedim tekrar. “Sadece...” Sadece ne? Aklıma gelen ilk şeyi geveledim. “Bugün ailemden bir mektup geldi de. Doğru dürüst bir şey yazmamışlardı. İki cümleden ibaretti.”

Emilio doğruldu ve bacaklarını oturağın iki yanına açarak yüzü bana dönük oturdu. Gayet üzgün görünmesine şaşırdım. “Tüh, üzüldüm. Hâlâ ailenle yaşadığını unutmuşum. Haliyle ev özlemi çekiyorsun.”

Ev özlemi mi? Hayır. Bu biraz abes kaçmıştı. “Ondan değil,” dedim.

Ama üsteledi. “Ailenle konuşamamak fecidir. İlk taşındığımda işten eve döndüğüm her akşam annem arardı. Geçen gün kız kardeşimden bir mektup aldım. Destan yazmıştı.”

“Onu diyorum işte. Mektup bile denemezdi. Sanki...” Birden gözlerim yaşarır gibi olunca kafamın içinde bir alarm çaldı. İptal iptal iptal! “... gittiğimin farkında bile değiller.”

Emilio acımayla empati karışımı bir ifadeyle baktı. “Hey, mutlaka farkındadırlar. Seni özlediklerinden eminim.”

“Ya? Nasıl eminsin? Onları tanımıyorsun ki.”

“Çünkü onlar ailen. Doğa kanunu bu.”

“Evet. Galiba haklısın.” *Onların taktiği bu*, dedim içimden. Beni sınıyorlar. Olay bundan ibaret.

“Biraz kum torbası pataklamak ister misin?”

Gülümsedim. “Yapabilir miyiz lütfen?”

7. BÖLÜM

İkinci görüşmemde psikolog bana ailemi sordu.

NASA'nın tüm tesise dinleme cihazları yerleştirdiğinden daha önce kuşkulandıysam da kesin kanaat getirmiştim artık.

Her zamanki zararsız mevzularla muhabbete başladı. Dersler nasıl gidiyor, oda arkadaşlarımla aram nasıl, dost edinebiliyor muyum? Sonra da tam kalbimden vurdu. "Sence ailen burada olmanı nasıl karşılıyor?"

O gülünç kısılalıktaki mektup geldiğinden beri her gece bu soruya kafa yorduğumdan hazırlıklıydım. "Emin değilim. Onlara sormak lazım herhalde."

"Hayır, senin tahminini öğrenmek isterim. Onlardan bir mektup almışsın sanırım."

"Evet." Dişlerimi sıkarak iç çektim.

"Sakıncası yoksa açar mısın."

"Kısaydı. İyi dileklerini yollamışlar." Endişelerimi onunla paylaşıp geçtim.

Ravi'nin delici bakışları beni daraltıyordu. "Yani seninle yakın temasa geçmiyorlar."

“Nasıl geçsinler? Bunca güvenlik varken. Mektup geldiğine şükrediyorum.”

“Bunu yadırgamıyor musun? Ailenle uzun süredir konuşamamak seni rahatsız etmiyor mu? Ailenle aran iyi değil midir?” Yalanın ardındaki gerçeği sezmiş gibiydi.

Yumruklarımı açtım. Bu yayılım ateşi gibi sorular beni germeyi, damarıma basmayı hedefliyordu. Ateşe karşılık vermek zorundaydım. “Elbette iyi. Yakın olmamız için her gün konuşmamız gerekiyor.”

“Ama ilk kez evinden bu kadar uzun süre uzaktasın.”

“Hayır, aslına bakarsanız ilk değil. Daha önce kampa katılmıştım.” Hazırlıklı olsam da hemen soru yapıştırmadı. Beklenti içindeydi, suskunluğu uzadıkça da sessizlik daha sinir bozucu hale geliyordu. “Kendi hayatları var. Ebeveynlerimin ikisi de bilim insanı. İşleri başlarından aşkın.”

Gülümsemesini zor tutuyordu. O anda pot kırdığımı ve aradığı zayıflık belirtisini ele verdiğimi anladım.

“Bu konuda neler düşünüyorsun?”

“Yarı Hintli olmak konusunda ne düşünüyorsam aynı-sını,” diye yapıştırdım cevabı. Kalpana Chawla konusunda beni kışkırttığı için ona hâlâ biraz kızgındım. “Her zamanki halleri. Hayatımın bir gerçeği. Üstünde durmam bile. Bir yunusa okyanusta yaşamayı nasıl bulduğunu soramazsın. Başka türlüsünü bilmez ki. Sadece yaşar.”

Ravi yavaşça başını sallayarak defterine not aldı. Bu devirde kâğıt kalem mi kaldı? “Evini özlüyor musun?”

Bu soru beni gafil avladı. “Hayır.”

“Hiç mi?”

“Annemi babamı seviyorum, büyükannemi ve Guy amcamı da öyle ama burada olmak hayatımın en iyi tecrübesi.

Herkes gün gelir ailesinden ayrılır. Gelecek sene bu aylarda üniversiteye başlayacağım için ayrılacağım muhtemelen.”

“Bu kadar iyi uyum sağlamana sevindim Cassandra. Duygusal açıdan müthiş olgunluk sergilediğini gösterir bu. Son bir sorum daha var, sonra yatmaya gidebilirsin. Sence ebeveynlerin seni seviyor mu?”

İrkildim, sonra da kızdım. “Tabii ki seviyorlar.”

Sinir bozacak kadar sakın bakıyordu. “Bir de başka türlü sorayım o zaman. Sence ebeveynlerin seni özlüyor mudur?”

“Hiç şüphesiz.”

“Sen özlüyor musun?”

Dile getirmeye yanaşmadığımdan başımla onayladım.

“Sevdiklerinle aylarca, hatta yıllarca hiç konuşmadan uzaklara gitseydin senin için sıkıntı yaratır mıydı?”

Başım dik, yüz ifadem özgüven doluydu. “Üstesinden gelebilirim. O konuda hiç endişeniz olmasın.”

Dingin bir gülümsemeyle baktı, sonra da defterine not düştü.

“Nasıl...” Mitsuko’nun lafı yarım kaldı.

Odaya o kadar hızlı daldım ki rüzgârımdan kızın saçı uçtu. Kendimi doğruca yatağıma atıp yüzümü yorgana gömdüm.

“Güya ben, ebeveynlerimin kendi yansımalarını gördükleri bir objeymişim,” diye homurdandım.

“O ne demekmiş öyle?”

Yan döndüm. Yüz ifadesine bakılırsa söylediğimi açıkça anlamıştı. “Ben obje değilim dedim. Ebeveynlerim de boş insanlar değil.”

“Değildir herhalde. Ama bu seni sevmedikleri anlamına gelmez.”

“Biliyorum.”

“Ama hiçbir irtibat kuramayacaklarını bilerek seni bu tehlikeli, deneysel göreve yollamışlar.”

Oturdum. “Çünkü hayalimdi. Çünkü kendi kararlarımı verecek yaşa geldiğimi düşünüyorlar. Çok istiyorum diye izin verdiler. Adam benimle uğraşiyor, damarıma basmaya çalışıyor. Pis kokular alıyorum.”

Hanna ve Mitsuko sessiz kaldı.

Yastığıma gömülüp inledim. “Bana öyle bakmayın. Çok yorgunum. Düzelirim.”

Mitsuko yanıma gelip bana sarıldı. O kadar iyi geldi ki ağlama isteğimi zor bastırdım.

Haftanın geri kalanı olaysız geçti. Derslere katıldım. Sınavlara girdim. Yemeklerimi grubumla yedim. Arkadaş çevresine bu kadar hızlı uyum sağlamam tuhaftı. Karşılaştığım insanlardan selam vermelerini, bana oturacak yer ayırmalarını, hatırımı sormalarını bekliyordum, hem de bütün günü beraber geçirdiğimiz halde...

Ne var ki arkadaşlarımla aramdaki mesafeyi korumalıydım. Beynim sürekli çalkalanıyor, diğerlerini nasıl yenebileceğimi hesaplıyordum. Zaafları neler olabilirdi? Güçlü yanlarımı nasıl sergileyebilirdim?

Annemle babamdan başka haber almadım. Gelgelelim Ravi'yle seansımdan sonra beni sınamak için mektuplarımı kasten alıkoyduklarından gayet emindim. Kafaya takmıyordum.

Skor tahtasında ufak tefek oynamalar oluyordu. İsim-

lerimiz düzensiz kalp atışları gibi inişli çıkışlıydı. Hanna kısa bir süreliğine ilk beşe yükseldi. Mitsuko tam bir gün boyunca iki numarada kaldı. Emilio ortalamadaki yerini koruyordu ama ikimizin derecesi birbirine bağlı gibiydi. Benimki yükselince onunki de yükseldiğinden bir türlü geçemiyordum.

Sıralamadaki hareketlilik hiç bitmeyecek gibiydi, belki önemi de yoktu ama ben dakikalık değişimleri bile takıntı haline getirmiştım.

Bunun da başka bir oyun olduğundan şüphelenmeye başladım.

Yanıtından emin olmasam bile derslerdeki her soruya cevap veriyordum. Tabletlerimizdeki şemaları ezberlemiştim. Her sabah koşuyor, her akşam üstü ağırlık çalışıyor ve her gece ölü gibi uyuyordum.

Dış dünyanın varlığını unuttum.

Beynim hoşafa döndü. Sınav olsun olmasın dersler yorucuydu. Her zamanki stres atma yöntemlerimden yoksundum. İnternet yoktu, ders kitabı haricinde kitap yoktu, hele ki piyano hiç yoktu. Emilio'nun arada bir ıslıkla çaldığı melodi haricinde müzik dinlemeyeli çok olmuştu.

Günlerden neydi hiç bilmiyordum.

Bir gün kahvaltıdan sonra derse giderken Mitsuko kolumdan çekiştirdi. "Yer üssünden Cass'e. Nereye gidiyorsun?"

Mahmur gözlerle baktım. "Ne var?"

"Bugün cumartesi."

Hanna ile Mitsuko beni soran gözlerle inceliyordu.

Daldığım sis bulutundan silkindim. Hafta sonları genelde boş olurdu, yine de egzersiz yapmaktan veya ders çalışmaktan başka yapacak şey bulunmazdı. Oda arka-

daşlarımın peşinden koşu parkuruna çıktım. Diğer birkaç aday da günü orada, açık havada geçirmeye karar vermişti.

Emilio'yla koridorda karşılaştık. Daha selam bile vermeden en taze dedikoduyu paylaşacağı gözlerindeki ışıltıdan belliydi. "Bugün odamdan bir çocuk pes etti."

Artık tamamen uyanmıştım. "Ne? Kim? Sabahleyin mi?"

Emilio başıyla onayladı. "Roman'ı tanır mısın? On yedi numara?"

Çocuğun numarasını isminden daha iyi anımsasam da başımla onayladım.

"Günlerdir mızımızlanıyordu, sıkıldığından yakınıyordu. Okul maçını kaçırmış da bilmem neymiş. Hiç de acı-nacak hali yoktu ama neyse. Bu sabah kalktığımızda yatağı düzgünce toplanmış halde bulduk, gitmişti. Anlaşılan dün gece danışmanlık bürosuna gidip hotelden ayrılır gibi apar topar çıkış yapmış. Kimseye tek söz etmeden."

Her öğünü masasında tek başına yiyen Luka gözümün önüne geldi.

Mitsuko dilini şaklattı. "Yazık."

"Hiç de değil," dedi Hanna. "Burada bulunmak istemeyen herkes evine dönmeli."

"Hak veriyorum," dedi Mitsuko. "Ama insan sırf sıkıldı diye de bırakır mı? Daha neler canım."

"Burada kalabilmek için katlandığımız onca şeyden sonra mı?" Hayretle sordum. "Maraton boşuna mıydı? Televizyon seyretmek uğruna hayatındaki tek fırsatı –hem de birkaç ömre bedel olanını– geri tepmiş. Hanna'dan ya-nayım, iyi ki pes etmiş."

“Herkesin derdi kendine,” dedi Emilio. “Bir şey diyeceğim. Bizim profların konuşmasına kazara kulak mısafiri oldum –kulaklarım harika işitir bu arada– mesele Roman’dan ibaret değilmiş. Kimi çocuklar tükendiklerine dair psikoloğa dert yanmış. Galiba bu yüzden bazıları –profolar yani– endişelenmeye başlamış.”

“Saçmalık,” dedim burnumdan gülüp. “Ne bekliyorlardı ki? Burası Disney World değil. Uzayda televizyon yok.”

“Stres insana kafayı yedirtir,” dedi Mitsuko. “Stresli koşullara hazırlanmak ile muhtemel adayları sollamak arasında ince bir çizgi var. Çoğu kişi uykuya dalma süresi kadar bile eğlenceden yoksun kalamıyor.”

“Yani zamane çocukları astronotluk eğitimi gibi zorlu şeyler için fazla mı şımarık, bunu mu demek istiyorsun?” Hanna yüzünü ekşitti. “Maalesef aynı fikirde değilim.”

“Bazıları belki. Bu tür bir göreve gencecik insanlar arıyorsan, bu biraz da kaçınılmaz.” Mitsuko omuz silke rek yanaştı. “Demek ki bizi diğerlerinden ayıran bir yanı-
mız daha var.”

8. BÖLÜM

Shaw pazartesi günü dersin sonunda bir duyuru yaptı.

“İkinci haftanın sonuna ulaşan tüm adaylara tebrikler,” dedi gülümseyerek. Sakallı yüzü yorgun ve yıpranmış görünse de gülümsemesi içtendi. “Eğitiminizin 2. aşaması yarın başlıyor. Her gün kahvaltıdan sonra birisi gelip sizi açık havada yapılacak küçük bir idman çalışmasına götürecektir.”

“Kusmuk Kuyruklu Yıldızı’na mı?” 15 numaralı Sarnai’ydi soran. Moğolistan’dan gelmiş, elma yanaklı bir kızdı.

Shaw gülümsemekle yetindi. “Emin değilim. Bana da size söylediklerinden fazlasını açıklamıyorlar. Muhtemelen bu son dersimiz, en azından bu haftalık. Sizi almaya gelecek kişi yeni çizelgelerinizi dağıtacak. İyi şanslar ve yolunuz açık olsun.”

* Vomit Comet: NASA’nın astronot eğitimlerinde yerçekimsiz ortam yaratmak için kullandığı aracın adı. Parabolik hareketler adayların kusmasına yol açtığından ötürü bu ad verilmiştir. (ç.n.)

Sınıf dağılırken Shaw kapının yanında dikiliyordu. Durdum, o da gülümseyerek elini uzattı. Tokalaştım. Emilio ise tokalaşmanın da ötesine geçip adama sarıldı.

“Aferin, çalışmaya devam,” dedi Shaw, sonra bakışları bana kaydı. Bana hitaben de söylemişti.

“Vay be,” dedi Emilio, hep birlikte kafeteryaya giderken. “Başka ders yok. Yolun sonuna sahiden yaklaştık. İş ciddiye biniyor.”

“Evet,” dedim ama aklım başka yerdeydi. Yüzüme kan hücum etmişti. Yetersizliğimin tek sorumlusu bendim. Ben *hep* bir numara olmaya alıştım. Yeterince sıkı çalışmamıştım. Hafta sonu tatili açığı kapamak için mukemmel fırsattı ve bu fırsatı dışarıda arkadaşlarla takılarak heba etmiştim.

Dikkat dağıtan şeylere son.

Mitsuko yanımda belirdi. “Duydun mu?”

Emilio ile Mitsuko’nun beni aralarına alıp laflamasına ses etmedim. Birden kendimi Hanna’nın yerine koyunca kafama dank etti: Günlerdir bizden uzak duruyordu. Belki de en başından beri. Mesafeliydi. Ben de bu mesafeli haline bakıp buraya benden daha kararlı bir şekilde geldiğini kavrayamamıştım.

Arkadaş edinmek, yandaş edinmek, bunlar vakit kaybıydı. Kızın sıralaması da bunu ispatlıyordu.

Gelgelelim, herkesle sıkı fıkı olan Emilio sıralamada hepimizden yukarıdaydı. Herkesin ilk adını biliyordu, sadece kaçınıcı sırada olduklarını değil. Koridorda yanından geçtiğimiz herkese el sallıyordu.

Taban tabana zıt iki strateji.

Doğru yol hangisiydi?

Birisi kafamı yandan yavaşça itti. “Yer üssünden Cass’e. Yiyecek bir şey alacak mısın yoksa seyredecek misin?” Konuşan Mitsuko’ydu.

Ta kafeteryaya kadar geldiğimizi ve açık büfe kuyruğunu tıkadığımı kendime gelince fark ettim. Tabağıma apar topar sandviç ve meze koyup Mitsuko’ya yetiştim.

Her zamanki masamız doluydu, biz de daha alt seviyedeki üç adayla beraber oturduk.

Emilio bana tuhaf bakıyordu. “Onları yiyecek misin?”

“Şimdiden yemeğime mi sulanıyorsun? Daha kendinkini bile yemedin.”

Afallar gibi oldu. “Yok, seni vejetaryen sanıyordum da ondan dedim.”

Sandviçlere baktım. *Domuz salamlı*. Öfleyerek hepsini Emilio’nun tepsisine fırlattım ve tabağımı yenilemek üzere büfeye döndüm.

Yer üssünden Cass’e. Uyan Cass.

Sabahın altı buçuğu. Adayların hepsi –kalan on sekiz kişi– Olimpik yüzme havuzunun etrafında toplanmıştı. Bekliyorduk.

Hepimiz derste incelediğimiz daracık siyah uzay kıyafetlerinden giymiştik. Banyoda iç çamaşıırıma kadar soyunmuş ve yirmi dakika kadar uğraştıktan sonra iki kişinin yardımıyla bu şeyin içine sığmayı başarmıştım. Dalgıç giysisini andırıyordu, yalnız malzemesi değişikti. En az bir buçuk santim kalınlığında ve inanılmaz esnekti. Minicik bal betegi deseni ışığa tutunca belli belirsiz görünüyordu. Uzay boşluğundaki basıncı dengelemek amacıyla bütün vücudu sımsıkı saracak şekilde yapılmıştı.

Ellerimi inceledim. O kısmındaki malzeme etkileyiciydi. Daha ince ama aynı ölçüde dayanıklıydı. Parmak uçlarımda doğal parmak izlerimi taklit eden sarmallar vardı. Parmaklarımı kollarımda gezdirdim. Hiçbir şey hissetmeyeceğimi sanmıştım, oysa verdiği his biyoloji laboratuvarında taktığım şeffaf plastik eldivenlerinkine yakındı. Dahası da vardı. Kıyafetin parmak uçlarındaki kauçuk kabartmalar tene dokunma hissini algıma göre uyarlıyordu.

“Buna bayıldım.” Emilio hayranlık dolu bir sesle kulağıma fısıldadı. Ona hak verdim.

Hiç kimse fısıltıdan yüksek sesle konuşmaya cüret edemiyordu. Gergin bekleyiş herkesi kendi iç dünyasına sevk etmişti.

Metalik bir ses yankılanınca herkes kafasını açılan kapıya çevirdi. Albay ile Bayan Krieger yanlarında mavi uçuş kıyafetli birkaç teknisyenle beraber içeri girdi. Peşlerinden dalgıç kıyafetli iki kişi geliyordu.

“Nötr Yüzdürme Laboratuvarı’na hoş geldiniz,” dedi Bayan Krieger, sivri topuklu ayakkabısının beton zemindeki tıkırtıları hâlâ yankılanırken. Güvenlik dalgıçları tek kelime etmeden, dingin su yüzeyinde havuz kenarlarını yalayan dalgacıklar yaratarak havuza girdiler. “Bugün yerçekimsiz ortam simülasyonunu ilk kez tecrübe edeceksiniz. Bu görevde uzay yürüyüşü öngörülme de her şeye hazırlıklı olmalısınız. Daha önce hepiniz havuza girmişsinizdir diye tahmin ediyorum. Bu çalışma daha çok yeni nesil uzay giysisi teknolojisini tanıtmaya ve dört boyutlu ortama uyum sağlamayı öğretmeye yönelik.” Durakladı. “Dün akşam size ezberlemeniz gereken bir dizi

görev verilmişti. Bugün o görevleri tamamlayacaksınız, ayrıca sualtı simülasyon laboratuvarımızda hiç aşına olmadığınız birkaç görev daha bekliyor. İşi bitirme sürenize ve görevdeki verimliliğinize göre derecelendirileceksiniz.”

Hepimiz suyun içine bakıyorduk. Suyun altında ışılda-
yan bir şey gördüm. Çok büyük ve beyaz bir şey, havuzun
en uç kısmındaydı. Beş altı metre derinlikte.

“Tek tek teste tabi tutulacaksınız. İlk kim gönüllü ol-
mak ister?”

Beynim daha ne olduğunu anlamadan elimi kaldırmış-
tım bile. Luka’nın kolu bir milisaniye gecikmeli kalktı.

Bayan Krieger bana döndü. Herkesin bakışı üzerim-
deydi. Birden kalbim göğüs kafesimi dövercesine atmaya
başladı. “Güzel. Buraya gel de seni hazırlayalım.”

Öne çıktım. Önünden geçerken Luka’nın yan yan bak-
tığını hissettim ama kibirli gülümsememe ket vurdum.
Hah! Nihayet bir konuda geri kaldın.

Albay Pierce duvardaki bir raftan bana uygun büyük-
çe bir kask alıp geri döndü. Teknisyenlerden biri kayış-
ları omuzlarımdan geçirdi, sonra da sırtımda oksijen tü-
pünün ağırlığını hissettim. Dün gece ezberlediğim görev
talimatlarını içimden harfi harfine tekrarlıyordum.

Albay bana gözünü kırpmadan bakıyordu. Ona hiç bu
kadar yaklaşmamıştım. Yakından daha uzun boyluydu.
Göz çizgilerini, kirli sakalındaki beyaz telleri seçebili-
yordum. Burnuma ihtiyarlara özgü şu malum koku çar-
pıyordu. Yerküre’nin uzay boşluğunda küçücük bir nokta
olduğuna tanıklık etmiş bir insanın havası vardı üzerin-
de. “Normal nefes alırsan nitroksun* yarısını harcarsın

* Dahış tüplerindeki azot-oksijen karışımı. (ç.n.)

ve bir saat dayanırsın, yine de o kadar uzun sürmemeli,” dedi. “Ne kadar kaldığını görmek için bu sayaca bak. İşin bitsin bitmesin, on dakikan kalınca geri dön. Üstün başarılı olduğunu biliyorum. Unutma, boğulursan uzaya gidemezsin.”

Gülümsedim, biraz ukalaca biraz gergince. “Aklımda tutarım.”

Albay homurdanarak kaskı kafama geçirdi. Birden akvaryuma kapatılmışım gibi tüm sesler kesildi. Birkaç dakika boyunca oramı buramı çekiştirerek bir şeyleri ayarladılar. Bir saniye sonra hortuma basılan havanın hışırtısını işittim. Kaskımın içi oda sıcaklığındaki nitroksun metalik kokusuyla doldu.

Albay bileğini işaret ederek zaman sınırlamasını anımsattı. Sonra yardımla merdivenden suya indim.

Soğuk bekliyordum. Elbette ki hiçbir şey hissetmedim. Giysinin yalıtımı *uzaya* göre yapılmıştı. Deri değiştiren bir yılanın neler hissettiğini şimdi anlıyordum. Bedeni-me ait olmayan bir deri tabakasıyla kaplıydım sanki.

Hedefe vardığım esnada yadırgamam geçmiş, tamamen odaklanmış haldeydim. Kocaman uzunlamasına bir Eskimo evini andıran tuhaf beyaz nesneyi artık görebiliyordum. Kürenin karşılıklı iki ucunda birer tünel ağzı vardı. Sırtımdaki ağırlık beni sualtında tutuyor ama dibe batırmıyordu, bu sayede parmak uçlarımla havuz çepe-rinden kuvvet alıp tünelin girişine kadar yüzdüm.

İçerisi daracıktı, umduğumdan daha karanlık. Issız ve zifiri bir ortamda, etrafınız çepeçevre kapalıyken süzülerek ilerlemek inanılmaz ürkütücüydü. Tepemde kemer şeklinde dizili cılız ışıklar ve düğmeler parlıyordu.

Dirseklerim duvarlara değiyordu. Zar zor görüyordum. El fenerim yoktu.

Odaklan.

Görev basitti, adeta çocuk oyuncağıydı. Dört tane kırmızı düğmeyi 180 derece çevir. Onları buldum. İki tane sarı şalter ortaya çıktı; önce sağdakini, sonra soldakini indir. Talimatları düşünmeden uygulayan bir robot gibiydim. Eskimo evinin ağzındaki işlerimi bitirince kubbenin içlerine doğru süzıldüm. Alan iyice genişlemişti.

O noktada işler daha karmaşık hale geldi. Aşağıyı ve yukarıyı ayırt edemez oldum. Altımdaki zemini kasıtlı olarak yansımalı yaptıkları için anında yön duygumu yitirdim. Işıklar tepemde mi yoksa altımda mı? Hangisi gerçek? *Hayır*, diye düşündüm. *Aşağı bakma. Düşünme, yap.*

Artık her şey bir bulmacaydı. Bizi bu bölüme hazırlamamışlardı. Bir sonraki teste çıkan dümdüz metal kapıyı hangi renkli tuş kombinasyonu açıyordu? Gökkuşağı renklerine sırasıyla bastım, sonra tersten. Alfabetik basınca açıldı. Sıradaki.

Basit düzeneklerdi ama hepsi de berrak kafayla mantık yürütmeyi gerektiriyordu. Muhtemelen yön duygusunu yitirip korkuya kapılarak gecikeceğimizi hesaba katmışlardı. Bense korkumu yenmiştim. Ta ki bir sis tabakasının örttüğü incecik bir cam kapı önümü kesene dek.

Ailemle körfezde tatilleyen defalarca tüplü dalış yapmıştım. Havuzda herhangi bir soruna karşı hazır bekleyen dalgıçlar vardı. Korkacak hiçbir şey yoktu. Tek yapmam gereken sakın kalıp odaklanmaktı.

Son bulmacayı da çözünce özgürlüğün kapısı açıldı.

Bir keyif dalgası içimi ısıttı. Mükemmel iş çıkarmıştım. Oksijen sayacına göre vaktim boldu.

Eskimo evinin diğer ucundan yüzerek çıkarak havuz kenarına tutundum. İki asistan tamamen çıkmama yardım etti. Sırtımdaki tüp anımsadığımdan çok daha ağır geldi.

Kaskımı çıkardıkları anda adeta yeniden hayata dönmüş gibi oldum. Sanki ansızın bir rüyadan uyandırılmıştım da sesler ve görüntüler üstüme hücum etmişti. Şapşal gibi art arda gözlerimi kırptırdım.

Emilio'ya gözüm kayınca bana yarım yamalak sırtıttı. Diğer adaylar beni endişeyle izliyordu. Anlaşılan bir sonraki gönüllü Luka'ydı. Havuzun kenarında ayakta durmuş, suyun içindeki küreye bakıyordu. Yanından geçtiğim sırada hiç oralı olmadı.

Kulak zarlarıma çarpan ses dalgalarına alışmaya uğraşırken giysimden beton zemine sular damlıyordu.

"Başlangıç olarak fena değil," dedi Bayan Krieger, kronometresine bakarak. "On beş dakika."

O kadarcık mı? Bana bir saat gibi gelmişti.

Asistanlardan biri üstümü değiştirip normal kıyafetler giyeceğim yere götürdü. Kadın özel giysimi kelimenin tam anlamıyla deri soyar gibi çıkardı.

Kıyafet çıktığı anda kabuğundan sıyrılmış bir kaplumbağaya döndüm. Bedenimi savunmasız ve kırılgan hissediyor, üşüyordum. Üstümü giyindim de kalp atışlarım ancak o zaman normale döndü. Tam bir hayal kırıklığıydı. Luna-park treninden indikten sonraki hissi andırıyordu. O heyecanı hissetmek için tekrar aynı şeyleri yapmak istedim.

Asistan içeriye dönmeme ve sırasını bekleyen diğer adayların yanına oturmama izin verdi. "Test hakkında

konuşmadığın sürece olur.”

“Elbette konuşmam.”

Emilio’nun bitişğine oturdum, o da bana başıyla selam verip gülümser gibi oldu ama konuşmadı. Bir galon şekerli su içmiş gibi dizini sallıyordu. Hanna öbür taraftaydı. Taş gibi kıpırtısız, dümdüz karşıya bakıyordu.

Sudaki dalgıçlar simülasyonu sıfırlarken biraz ara verildi. Gizlice Luka’yı gözlüyordum. Kaskı dışında tamamen giyinip hazırlanmıştı. Bankın öbür ucunda yalnız oturuyordu, dirsekleri dizinde, elleri kenetliydi. Gözlerini suya dikmişti. Bir an dişlerini sıkınca avurt kası kabarıp indi.

Gergin miydi?

Dalgıçlar işaret verince Luka kaskı kafasına geçirdi ve suda tek bir halka yaratmadan havuza daldı. Dakikaları saydım.

Luka kafasını sudan çıkardığında, “On iki dakika, yedi saniye,” diye duyurdu Albay Pierce.

Lanet olasıca.

Sonraki iki kişi daha yavaştı ama kendi süremden iki saniye geride kalan Mitsuko’nun beni yenmesine ramak kaldı. Üstünü değişip de geri dönünce kulağıma fısıldadı, “Şans işte. Kubbenin içinde başım öyle kötü döndü ki iki defa yere tosladım.”

Emilio biraz daha kötüydü, arkasından gelen birkaç kişi de öyle. Ortalamaları yirmi dakika civarıydı. Suratıma yayılmaya uğraşan sırtımayı bastırmakta zorlanıyordum. *Birinciliğe yükselişimin ilk adımı bu.*

Hanna’nın sırası. Kaskı albay taktığı sırada sararıp solmuş haldeydi, ondan sonra da yüzünü göremedim. Merdivenden inip suya girdi ve gitti.

Çok uzun süre dipte kaldı. Yirmi, belki otuz dakika.

“Bir terslik var,” diye fısıldadı Emilio.

Yok canım, der gibi yaptım. Ama endişelenmişim. Mitsuko’yu dürttüm. Başını iki yana sallayıp omuz silkti. Belli ki tasalanmamıştı.

Yaklaşık on dakika daha geçti. Artık resmen sonuncu sıradaydı. Albay ile Bayan Krieger aralarında fısıldaştı. Pierce uzaktan algılayıcı sandığım küçük bir cihaza baktı. Herhalde kızın oksijen miktarını, hayati göstergelerini kontrol ediyordu. Bir video kaydı bile olabilirdi. Kulağıma “bitirmek üzere” kelimeleri çalındı. Hanna testi mi tamamlamak üzereydi yoksa oksijeni mi bitmek üzereydi, neyi kastettiler tam anlamadım. Adamın ciddi yüz ifadesi ikincisini ima ediyordu.

En sonunda havuzun kenarına tutunarak suyun içinde hazır bekleyen iki güvenlik dalgıcına albay başıyla işaret verdi. “Gidip getirin.”

Dalgıçlar suya daldı. Maviliklerin altında iki kara silüet halinde salınarak uzaklaştılar. Emilio ayağa kalkıp havuzun kenarına yaklaştı. Ben de mıknaatıyla çekilmiş gibi peşinden gittim.

Kötü bir şey olmamıştır canım. Hanna bu. O bir makineydi. Test çok basitti. Hanna çuvallamamıştır. Yapmaz öyle şey.

Birden Emilio’nun elini tuttuğumu fark ettim. İlk ki-min el uzattığını bilmiyorum. Mitsuko diğer elimi tutup sımsıkı kavradı. Umudun Hanna’ya bir faydası olabileceği gibi, bir zincirin halkaları gibi birbirimize kenetlenmiştik. Luka bile, suratı her zamanki ifadesizliğini korusa da alnı endişeyle kırışmış bir halde, bizimle bera-

ber havuzun kenarından suyu dikizliyordu.

Suyun altında ilk karaltılar belirene dek bir ömür geçti sanki. Pür dikkat bakarak gelenleri saymaya çalıştım.

Hanna iki dalgıcın kolları arasında yüzeye çıktığında her nasılsa üçümüzün aynı anda rahat bir nefes aldığını hissettim.

Albay kızı tutarak havuzdan çıkardı. Yine onun yardımıyla Hanna kaskını koparırcasına kafasından attı. Beton zeminde yarattığı su birikintisinin üzerine nefes nefese yığıldı.

“Ne oldu?” Albay Pierce sordu.

Hanna başını iki yana sallamakla yetindi, soluğu ötüyordu.

“Kalkmasına yardım edin,” dedi albay iki asistanına. “Kliniğe götürün. Sıradaki gönüllü!”

Hanna’nın koluna giren asistanlar onu sürükler gibi götürdüler. Ağlamaklı mavi gözleri bir milisaniyeliğine bana kayd, sonra başını öne eğerek bakışlarını kaçırdı. Yüzündeki üzüntüyü, rengi kaçmış dudaklarını görmek bana yetti.

Kapı arkalarından kapandıktan sonraki o sessizlikte, Emilio’yla hâlâ el ele durduğumu fark edince apar topar geri çekildim. O farkına varmamıştı. Hanna’nın çıkıp gittiği kapıya bakakalmıştı, yüz ifadesi hâlâ kaygılıydı.

Son aday da yüzeye çıktığında süre bakımından üçüncü sıradaydım. Luka ile Rus çocuk Boris beni geçmişti.

Odalarımıza yollandık. Akşam dersi yoktu. Onun yerine psikolojik değerlendirmelerimiz yapılacaktı. Mitsuko kendi görüşmesine öğle yemeğinden hemen sonra girdi, o yüzden Emilio kapıyı tıklattığında odamda yalnızdım.

“Hey,” dedi, her nedense kapıyı açtığımda bana sarıldı. Geri çekildiğinde elleri hâlâ dirseklerimdeydi. “Hadi gidip Hanna’yı görelim.”

“Sanırım burası,” dedi, köşeyi dönüp hiçbir işaret bulunmayan bir kapıyı itti. Kapı hafif bir tıkırtıyla kendiliğinden kapanınca içerinin havası emilmiş gibi oldu. Dar bir hastane yatağında bir kız tek başına oturuyordu. Hanna’dan başkası olamazdı.

Üzerindeki beyaz ameliyat önlüğü –muhtemelen hemşirelerden ödünçtü– ince yapılı vücudunda çuval gibi durmuştu. Uçları ıslak sarı saç püsküle dönmüş, tutamlar halinde yüzüne dökülmüştü. Teni neredeyse önlükle aynı renkti. Göze çarpan tek farklı renk gözlerindeki kızarıklık, bir de belirginleşmiş mavi damarları. Kambur duruyordu. İçeri girdiğimizde kılını dahi oynatmadı.

Ne yapacağımı bilemedim. Hortlaktan farksızdı ve yaralı bir yırtıcı misali tehlikeli görünüyordu.

Emilio yanımdan ayrılıp yatağa yaklaştı. “Hey. Nasılsın?”

Yanına ilişti. Hanna biraz öteye kaykıldı ama kımıldadığı söylenemezdi.

“Sorun nedir?” Ben de yaklaşarak sordum. Sorunu az çok tahmin etsem de bir testte çuvalamanın onu bu kadar yıkacağına ihtimal vermiyordum. Başka bir derdi olmalıydı. Omuzuna dokunmaya yeltendiğim anda irkilerrek geri çekildi.

“Senin için çok endişelendik,” dedi Emilio, sesinin tınısında hem içtenlik hem dargınlık vardı.

Hanna’nın yüzü çirkef bir ifadeye büründü, öfkeyle parlayacak gibi oldu. Sonra duruldu.

Emilio ayağa kalktı, sesi kızgındı. “Hey, hıncını bizden çıkarma. Senin arkadaşlarınız. İyi misin diye bakmaya gelmiştik.”

Hanna dudak büktü. “Arkadaş değiliz. Rakibiz. Bense *kaybettim*, tamam mı? Buraya gelmeden de kına yakabildirdiniz. Bu kadar küçük düşürmenize gerek yoktu. Benden uzak durun yeter.”

Geri çekildim. Arkadaş değil miymişiz? Keyfi bilir. Emilio gibi cana yakın ve hesap kitapsız birinin arkadaşlığını reddeden insan benimkine hiç layık değildi.

Emilio belli ki farklı düşüncedydi. “Kapa çeneni,” dedi. “Bunu hak etmiyorum, Cassie de öyle. Bugüne dek sana hep destek olduk. Bir testte çuvalladın aman ne mühim! Kendi nefret çukurunda rahat debelenesin diye mi köprüleri yakıyorsun? Durumla başa çıkma yöntemin sahiden bu mu?”

“Skorun kimin umurunda?” dedim, Emilio’ya biraz yarı gönüllü arka çıkarak. “Sonuçta testi tamamladın mı?” Acemice uzanıp da son anda fikir değiştirtince elim bir süre havada asılı kaldı ama hemen geri çektim.

Bana azarlar gibi baktıktan sonra Emilio’ya çattı. “Hâlâ çakmadın mı? Elendim. Test bulmaca çözüp düğmelere basmakla ilgili değildi, baskı altında nasıl tepki verdiğimizizi ölçmeye yönelikti. Ben de o konularda beceriksizin daniskası olduğumu ispatladım. Panikledim. Lanet eskimo evinden çıkış yolunu bile bulamadım. Bundan sonra beni bir füzeye zor bindirirler.”

“Seni eve mi yolluyorlar?” Usulca sordum.

Omuz silkip bakışlarını kaçırıldı. Öfkesi birden dinmiş, adeta bir balon gibi sönmüştü. “Henüz kimse bir şey

demedi. Ne önemi var ki? Eve de yollanabilirim sonuçta. Çoktan dibe vurmuş haldeyim.”

“Kalmak istiyor musun?” Emilio sakinleşmişti, alçak sesle konuştu. Ciddileşince sesinin bu kadar kalınlaştığını bilmiyordum.

Hanna bir süre daha yeri seyretti. Tam Emilio’yu kolumdan tuttuğum gibi kendimi dışarı atmak üzereydim ki kız ruh gibi bir sesle yanıtladı. “Yani.”

Emilio kollarını kavuşturdu. “O zaman öyle davran.” Arkasını dönüp çıktı.

Emilio’ya koridorda yetiştim. “Onun uğruna kendini neden hırpalıyorsun?”

Bana bakmadı. Hatta çökmüş gibiydi, elleri iki yana sarkık, bir saniye önceki ateşli halinden eser yoktu. Yürümeyip bırakıp gözlerini bana dikti. En sonunda huzursuzca kıpırdandım. “Onun uğruna kendimi neden mi hırpalıyorum? Senin uğruna neden hırpalıyorum Cass? Ya da buradaki herhangi biri uğruna?”

Kırbaç yemiş gibi oldum. Kaskatı kesildim, yüreğim ağzıma geldi.

Emilio’nun bakışları hâlâ beni tartıyordu. Gözünde yarattığım izlenim hiç hoşuma gitmedi. Ondan duymadığım sözler sarf etti. “Diğer insanların neler çektiğine hiç kafa yordun mu? Senle Hanna aynısınız. Aranızda hiç fark yok. Aynı gaddarlık, aynı ölmek-var-dönme-yok tutumu. Onun yeni yüzleştiği şey kurduğu hayallere köstek olabilir. Sonsuza dek. Azıcık empati kurmayı denesiniz.”

Afalladım, sustum, utanmıştım. “Sözünü hiç sakınmıyorsun.”

“Bazen gereklidir.”

“Onu heveslendirmek sana mı düşmüş? Elenmesini niye dert ediyorsun?”

Dişlerini sıktı, sanki dile getiremediği sözler vardı. Gözlerini bir an kaçırdıktan sonra tekrar bana döndü. “Belki de *niye* umursamadığını *kendine* sormalısın Cass.”

Sonra da çekip gitti.

9. BÖLÜM

Psikolojik değerlendirmenin ardından Mitsuko'ya kordorda rastladım ve Hanna'yla yaşananları aktardım.

Dudak büktü. "Sepetlenmezse umarım kendi ayrılır."

"Neden?" Emilio'nun sarsıcı sözlerini hâlâ atlatmamıştım. *Niye umursamadığını kendine sor.* Bu lafı kafamda dönüp duruyordu. Beni empatiden yoksun, korkunç bir insan durumuna düşürmüştü.

Hayır, diye düzelttim kendimi; beni bu duruma düşüren o değildi. *Kendim* etmiştim.

"Üstesinden gelemiyorlarsa burada onlara yer yok," dedi Hanna'nın sesini taklit ederek. "Anımsadın mı? Galiba biri üstesinden gelememiş." Koşu kıyafetlerimizi giymek üzere odamıza yöneldik.

Sıraladığı sitemler yarım kaldı çünkü Hanna odanın tam ortasında dikiliyordu.

"Beni mi çekiştiriyordun?" diye sordu Hanna. Kendi kıyafetlerini giymişti; kot pantolon, uçuk pembe penye ve pamuklu ceket. Makyajını tamamen temizlemişti. Nor-

malden daha ufak tefek görünüyordu, evcilik oynayan bir çocuk gibi.

“Hayatta her şey karşılıklı.” Mitsuko onun yanından yel gibi geçip yatağına çöktü. “Vedalaşmaya mı geldin?”

“Hayır.” Hanna kollarını göğsünde kavuşturdu. Saçını at kuyruk yapmıştı. Yüz ifadesi kayıtsızdı. “Şimdi görüşmeye gidiyorum. Üstümü değiştirmeye gelmiştim.”

“Ah, güle güle,” dedi Mitsuko. Banyoya girip kapıyı kapadı. Sertçe.

Hanna birkaç saniye kapıya bakakaldı. Yumruklarını sıkıp açtı. Bakışları bana döndü.

Söyleyecek laf bulamadım. Ben de omuz silktim.

Tek kelime etmeyen Hanna yanımdan geçip dışarı çıktı.

“Selam fıstıklar!”

Mitsuko’yla ikimiz koşudan dönüşte önünden geçtiğimiz sırada Emilio sınıftan dışarı çıktı. Diğer sınıf arkadaşlarını yararak aramıza girdi.

İkimizin omuzuna birer kolunu atınca büzülerek geri çekildim. “Terliyim,” dedim mazeret olarak. “Koşudaydık.”

“Ya, o yüzden mi koşu ayakkabını giydin? Fark etmem ne komik.” Başıyla Mitsuko’yu işaret etti. “Olanları ona yetiştirdin mi?”

“Duydum,” dedi Mitsuko saçını savurarak. Emilio’nun kolu hâlâ omuzundaydı. Tuhaf... *bu kız* hiç terlemiyordu sanki. Benimkiler de genetik özellikleri seçerken kızlarının geleceğini düşünüp “Sahi, bir de normalden biraz az terlesin,” deselerdi, olmaz mıydı? Ne gezer.

Al işte, yine ebeveynlerimi düşünüyordum. Kafamdan bu tür düşünceleri uzaklaştırdım.

“Hey Cass? Geliyor musun?” Mitsuko ile Emilio kafeterya kapısına doğru uzaklaşmış, bekliyordu.

“Ee, yok. Hemen duş almam lazım. Sonra görüşürüz ama.”

Mitsuko omuz silkti. Kapıdan içeri girdiler.

Koridorda yalnız kalınca düşündüğüm kadar feci kokup kokmadığımı anlamak için çaktırmadan kendimi yokladım. Mitsuko aniden kafasını kapıdan uzatınca sıçradım.

“Özür.” Ne yaptığımı anlamış da gülmemeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı. “Ama gelip skor tablosunu görmek istersin diye düşündüm, acilen yani.”

Yüreğim hopladı. Peşinden kafeteryaya girdim ve açık büfe kuyruğundakilerin üzerinden kafamı uzatarak bakındım. Dondum.

Cassandra Gupta. 2 numara.

Luka hâlâ benden öndeydi. Ama *ikiye* yükselmiştim. Hem de on birinci sıradayken. Bir günde.

“O kadarla da kalmıyor,” dedi Mitsuko soğuk bir edayla.

Bakışlarım tablonun aşağılarına kaydı. Mitsuko’nun adı dokuzuncu sıradaki yerini koruyordu. Hanna ise en alttaydı.

Eyvahlar olsun. *Eve gönderilmiş olsa bari. Bunu görürse onu hayatta tutamayız.*

Bazı isimler tümenden silinmişti. Yani Hanna hâlâ listedeyse ona şans tanındığı anlamına gelirdi. Galiba Emilio haklıydı. Hanna’yı hesaptan çıkarmanın zamanı daha gelmemiştir.

Şok içindeydim. İsmimi o kadar yukarıda görmenin sarhoşluğuna kapılmıştım ki birisi kolumu çekiştirdi.

“Lola, gel de bizimle ye. O kadar feci kokmuyorsun.”

Omuzuna sağlam bir yumruk attım ama oğlan sadece ovalanıp sırttı. “Bana göre hava hoş,” dedim, onlarla beraber kuyruğa girerken. “Kibarlık etmeye çalışıyordum ama boş ver.”

Akşam yemeğinden sonra Mitsuko tam oda kapımızın koluna elini uzatmıştı ki Hanna dışarı çıkıverdi. Üçümüz birden donakaldık.

Hanna’nın yanından geçip kapıyı çarparak aramızdaki görünmez duvarı yıkan Mitsuko oldu. Ben kıpırdamadım.

Hanna tepkimden korkarcasına bakışlarını bana çevirdi. “Artık sen de mi benden nefret ediyorsun?” Sesi bitkindi.

Hiç düşünmeden “Hayır,” dedim. Emilio’nun sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. “Şu sıralar en büyük hayranın değilim ama senden nefret etmiyorum.”

Hanna’nın dudak uçları aşağı kıvrıldı. Onu hiç bu halde görmemiştim.

“Ne dediler?” diye sordum. “NASA’dakiler.”

Omuz silkti. “Sepetlenmedim. Anlamı yok gerçi. En dipte olduğumu biliyorum.”

Eski kızgınlığımdan eser kalmamıştı. Kızcağız feci yılgın görünüyordu. “Benzer sebepten başkaları çoktan eve yollandı. Başaramayacağını düşünselerdi sen de giderdin. Hâlâ bir şansın var. Mücadeleyi bırakma.”

“Ya.” Pek ikna olmadı.

“Suko’nun niçin o kadar kızdığını çözemedim. Sen ha-

vuzdan bir türlü çıkamayınca hepimiz ciddi endişelendik. Herhalde şey yüzündendir...” Elimi nereye koyacağımı bilemediğimden kapı pervazında gezdirdim. “Herhalde çok korktu da ondan.”

Göz akları neredeyse uçuk maviydi; irisleri kaybolmuştu sanki. Yutkununca gırtlığı inip kalktı.

Bu sıkıntılı karşılaşma biraz fazla uzun sürmüştü. “Eh, iyi olduğuna sevindim.” İçeri girmeye yeltendim.

“Hey Cassie.” Bileğimden yakaladı. “Sağ ol.”

10. BÖLÜM

Sabahleyin sayımız ona düştü.

Elemeler mantıklı gelmiyordu. Hanna sıralamanın en dibindeydi ama hâlâ aramızdaydı. Bir masada tek başına makine gibi mısır gevreği çiğneyerek boşluğa bakıyordu. Dün iyi sonuç çıkaran Marisol ise gitmişti.

Dünkü sınava dayanarak değil, rastgele eledikleri kanaatindeydik.

Luka bir numaradaydı. Ben iki numaraydım. Arkamızdan sırayla Emilio, Kendra, Anton, Mitsuko, Giorgia, Pratima, Boris ve son olarak Hanna geliyordu. Ne var ki yapacakları sürprizler henüz bitmemişti. Daha yeni başlıyorlardı.

Kahvaltıdan sonra bir otobüse doldurulup uçuş pistine götürüldük. Anlaşılan nihayet Kusmuk Kuyruklu-yıldızı'na binecektik.

Geceyi Emilio'nun dediklerini yapmaya çalışarak geçirmiş, kendimi Hanna'nın yerine koymayı denemiştim. Hayatta arzuladığım her şeyi baltalayan ölümcül bir kusur taşıdığımı hayal etmiştim.

Hoş bir his değildi.

Klostrofobik kabuslarla dolu bir gecenin ardından küçük bir ant içtim: Hanna'ya karşı daha nazik davranacaktım.

Otobüste onun arkasına oturmuştum ve ensesini seyredererek kafasından neler geçtiğini merak ediyordum. Hâlâ aramızdaydı. Pes etmemişti. Kalmanın kendi korkularıyla art arda, belki de boş yere yüzleşmek anlamına geldiğini biliyor olsa gerekti.

Buna saygı göstermek zorundaydım. Hayat sevgisi taşıyan ve neredeyse herkese hakiki bir yakınlık gösteren Emilio gibi biri olmak istiyordum.

Özel donanımlı küçük uçağa binip de kemerlerimizi bağlarken, o sabah patates mücveri ve elma suyundan başka şey yememe engel olan varlığa içimden şükrediyordum. Serbest düşüş ile iki misli G^* arasında değişiklik gösteren kırk dakikalık parabolik uçuş on adaydan üçünün kahvaltısına mal oldu. Yumurta, salam, pastırma, en berbatı da acı mide suyu, süt ve tahıl öbekleri yer yer kusmuk torbalarından sızmış, kabinin içinde uçuşuyordu.

Ağırlıksız ortamda bulunduğumuz yaklaşık kırk saniye boyunca oyun bahçesindeki çocuklara döndük. Minder kaplı kabinin içinde sevinç kahkahaları atarak birbirimizi kovaladık. O kırk saniyelik sürede birer rakip değil, hayaline kavuşmuş bir avuç çocuktuk.

Hanna'nın rengi biraz sararmıştı ama midesindeki lere hâkim olmayı başarıyordu. Dün gecedен beri hiçbirimizle konuşmuyordu. Hanna tıpkı bir organını aldırır gibi grubumuzu kesip atmıştı.

* Yerçekim sabitesi. (ç.n.)

Son parable dek mide bulantısı hissetmedim, ancak o noktada buna endişelenmeyecek kadar eğleniyordum. Bulantımın taşıt tutmasından çok birkaç saattir diğer insanların kusmasını görmekten kaynaklandığını tahmin ediyordum.

Ayaklarımız tekrar yeryüzüne değince bulantım geçti, yerini hareketsiz oturmanın inanılmaz zorlaştığı bir elektrik enerjisi aldı. Sıfır yerçekimini tatmıştım. Saç örgümün sihirli gibi havada süzöldüğüne tanık olmuştum. Havada takla atmıştım. Minderli kabinin içinde bir balığın suda yüzmesi gibi rahatça süzül müştüm. İnanılmaz bir histi. *Yaşadığımı* hissetmişim. Doyamamışım.

Bu coşku otobüsten inip de barınağımız sayılan bodur metal yerleşkeye geri dönene dek sürdü. Biraz başım dönüyordu. Bacaklarımda ise denizde saatlerce kaldıktan sonra toprağa ayak basınca hissettiğime benzer bir halsizlik vardı. O yüzden Mitsuko düş almak üzere banyoya önce girince dinlenmek için kendimi yatağa attım.

İki dakikalığına içim geçmişti ki kapı tıklatıldı. Saçını çok düzgünce arkada toplamış mavi uçuş giysili sarışın bir kadın asık suratla içeri girince yüreğim hop etti. “Cassandra Gupta,” dedi. Emin bir tavırla. “Lütfen benimle gel.”

Afalladım, biraz sarsak halimle kadının peşinden koridora çıkmadan önce bir an duraklayıp banyo kapısına göz attım. Mitsuko duştan çıkıp da odayı boş görünce beni merak edecekti.

Ne var ki kadının robot adımları yavaşlayacak gibi değildi, koşar adım yetiştim.

Daha önce açıldığını hiç görmediğim bir kapıdan kız-

gın ikinci güneşine çıktık. Elimi siper yaparak gözlerimi kırpıştırdım. Kaldırıma yan kapısı açık siyah bir minibus park etmişti.

“Atla,” dedi kadın.

Beklenmedik bir durumdu. Bu kadını tanımıyordum. Buna rağmen üzerinde JUM logolu bir uçuş giysisi vardı ve ben emirleri sorgulayacak konumda değildim. Araca bindim.

“Sol elini uzat.” Bileğime plastik hastane bilekliklerini andıran bir şey takıp kelepçe gibi sabitledikten sonra kapıyı örttü.

Aracın içi klimalıydı ve deri koltuk kokuyordu. Şoförün arkasında koyu renkli bir bölme vardı. Dolayısıyla önümdeki koltukta oturan karaltıdan başkasını görmüyordum. Aracın camları da renkliydi, hatta o kadar karaydı ki içeriyi perde gibi örtüyordu. Bunun yasal olmadığından adım gibi emindim.

Bileziği döndürdüm durdum ama amacını bir türlü anlayamadım. Üzerinde ne yazı vardı ne de işaret. Plastik gibi hafif ama daha dayanıklıydı. Hiç görmediğim türden bir malzeme. Şeffaf griydi ve üzerine altın rengi minicik bir mikroçip takılıydı. Uğraşsam da çıkaramazdım bunu. Makasın işe yarayacağını da sanmıyordum.

Eşyalarımı toplamamı istememişlerdi. Bu da iyi bir şeydi.

Neden etiketlenmişim? Birisi çıkıp da tüm bunların ne anlama geldiğini bana açıklayana dek bu araçta ne kadar beklemem gerekiyordu?

Uzun sürmedi. Kapı tekrar açılınca bu kez Luka göründü. En az benim kadar şaşkın haldeydi. Yana kaya-

rak ona yer açtım. Kapı tekrar kapandı. Hareket ettik.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım, hemen emniyet kemeri takıp.

Başını iki yana salladı, dudakları gergindi. O da kemeri taktı.

Yol bitmek bilmedi. Camlar renkli olduğundan ağaçları yol lambalarından ayırt edemiyor, hatta diğer araçların geçtiğini bile işitmiyordum. Havanın hâlâ aydınlık olup olmadığını bile anlayamıyordum.

“Bir şey görüyor musun?” diye sordum.

Luka başını iki yana salladı ama pencereden dışarı bakmayı sürdürdü.

“Teorin var mı?” diye mırıldandım. “Suskunluk dışındada her şeye razıyım.”

“Başka bir test daha,” dedi Luka. “Galiba ikimiz eşleştirildik.”

Onun da bileziği vardı. İkimizinkini kıyasladık. Tıptıpt aynı görünüyordu: ince, gri, altın çip haricinde dümdüz.

Tekdüze motor sesinden uyukum gelmeye başlıyordu ki yavaşlar gibi olduk. Dışarısı aydınlık gibi görünmüyordu, ancak akşama kadar yol almış da olamazdık.

“Sence ne zamandır yoldayız?” Luka sakince sordu.

“Mideme bakılırsa en fazla iki saat,” dedim.

Bana garipseyerek baktı.

“Ögle yemeği saati gelseydi acıkırdım.”

“Zamanı ona bakarak kestirmek sağlıklı mı?”

“Başka türlü anlamaya imkân yoksa mı? Bence evet. Biyolojik açlık saatim hiç şaşmaz.”

Minibüs en sonunda durdu. Bir ya da iki saniye geçmemişti ki kapı aniden açıldı. Güneş ışığından gözüm kamaştı.

“Dışarı,” dedi asık suratlı kadın, havlar gibi. Luka’yla ikimiz apar topar nemli havaya çıktık. Kadın kucağıma bir çanta tutuşturdu, kapıyı örttü, minibüse bindi ve tozlu yolda çekip gitti.

İkimiz de meçhul bir yerde öylece kalakalmıştık. Kurbağa ve ağustos böceği sesleri ortalığı çınlatıyordu, en az nem kadar boğucuydu, yine de tüm bu doğa gürültüsünün örtemediği yoğun bir sessizlik vardı. Herhangi bir taşıttan, yoldan veya medeniyetten uzak olduğumuzu ima eden bir ıssızlık. Güneş en harlı noktasına varmak üzereydi, oysa ben çoktan terlemiştim, saçım ve tişörtüm tenime yapışmıştı.

“Sana neler vermiş?” Luka’nın sorusuyla kendime geldim.

Kucağımdaki sırt çantasına baktım. Parlak turuncuydu ve umduğum kadar ağır değildi. Bizi ne tür bir sınavdan geçirdiklerini gayet iyi anlamıştım.

Toprak yoldaki tekerlek izlerinin üzerine çömelip çantayı boşalttık. İçindekiler: iki güneş battaniyesi, bir kangal halat, pusula, iyot tabletleri, tırtıklı bıçak, ilk yardım çantası, çakmaktaşı ve masat, iki tane olta iğnesi ve misi-na, bir tane büyük metal matara (boş), böcek spreyi, el feneri, vakumlu folyo paketinde dört porsiyon hazır yemek (iki vejetaryene uygun iki makarna ve karışık sebze, iki paket de fıstık ezmeli kraker), bir tüp 45 korumalı güneş yağı, işaret fişegi tabancası ve iki fişek.

Ayrıca 3x5 ebatında PVC kaplı turuncu bir kart vardı.

Yüksek sesle okudum: “Atmosfere dönüş kapsülünüz rotadan saptı ve belirlenmiş iniş bölgeniz dışındaki bir araziye çakıldı. Kapsülden sadece standart içerikli Sağkalımsal Destek Çantası’nı kurtarabildiniz. Kurtarma ekibinin bulunduğunuz yere ulaşması 12 saati bulacak. Bu sınavı geçebilmeniz için destek çantanızdaki aletlerle hayatta kalmalı ve buluşma noktasına zamanına ulaşmalısınız.” Kartın arkasını çevirince üstün körü fotokopisi çekilmiş bir yürüyüş haritası buldum. “Buluşma noktası buradan 24 kilometre kuzeydedir.”

Uzun bir süre bakiştık.

Luka dişlerini sıktı. “Öyleyse yürümeye başlasak iyi olur.”

Konuşmadan yürüyorduk.

Bizi vahşi yaşam koruma alanlarından birine bırakmış olmalıydılar çünkü ortam bakirdi. Bataklık arazi biraz Louisiana’yı andırıyordu. İndirildiğimiz toprak yol buluşma noktasından daha içerideydi. Aşmak zorunda olduğumuz arazi çamur öbekleriyle pelteleşmişti ve her adımda göçüyordu.

Haftalardır içeride olup da dış dünyayı sadece dikenli tellerin arasından gördükten sonra temiz hava sarhoş ediciydi. Sıcak hava, sivrisinekler ve kötü arazi bile *başka* bir yerde olmanın, nihayet özgür kalmanın verdiği sevinç baltalayamıyordu.

Hiç patika yoktu. Arada sırada bir akarsu belirliyor, kâh bir sızıntı gibi kâh taşkın bir çağlayan, sonra tekrar görünmez oluyordu. Mataramızı daha temiz olacağını umarak hızlı akan bir yerden doldurduk. İyot tabletleri

bakteri ve virüsleri öldürse de bataklık suyunu berrak memba suyuna dönüştüremezdi.

Haritaya göre geniş bir ırmak boyunca ilerliyorduk. Tek ümidim yüzerek karşıya geçmek zorunda kalmamamızdı. Timsah karşısında bir tanecik bıçağın faydası olmazdı.

“Yılanlara dikkat et,” dedim, çürümüş bir kütüğü peşimden atlayarak geçen Luka’ya bakarak.

“Yılan mı?” Hayatında hiç duymamış gibi.

Göz devirdim. “Evet. Bu kadar güneyde yılanlar olur. Zehirlilerinden.”

Hiçbir şey demedi. İçimi çekerek durdum. Az kalsın tosluyordu. “Pekâlâ, bak,” dedim. “İlk yardım çantamızda yılan sokmasını iyileştirecek bir şey yok. Bana bir iyilik yap ve adımlarına dikkat et. Tuhaf bir çingirak sesi duyarsan da haber ver.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Gülesim geldi. Bir diplomatın şımarık oğlu. Zavalılık ömrü boyunca zehirli yılan endişesi hiç duymadıysa zaar.

Kıyafetim ortama uygun değildi. Üzerimde hâlâ sabah koşusunda giydiklerim vardı. İncecik beyaz tişörtü ve kargo şortuyla Luka da hazırlıksızdı. Dış koşullardan koruyacak hiçbir şey giymemiştik.

Turuncu sırt çantasını taşımayı önerdi. Dönüşümlü taşıyabileceğimizi söyledim. Ağır değildi.

Öğlenin en sıcak vakti gelip çatattığında, durumumuzun yarattığı öfkeden bende eser kalmamıştı. Haftalardır yaptığım en iyi egzersizdi ve beni canlandırıyor. Yirmi dört saatte yirmi dört kilometre kat etmek üstün çabadan bile sayılmazdı. Beni Luka’yla eşleştirmeleri bir

numaralı kişiyle kıyaslandığının göstergesiydi. Artık tüm mesele onunla benim aramdaydı.

Benim için sivrilme fırsatıydı bu.

Şırl şırl akan bir nehir kenarında biraz mola verip sırt çantamızdan sırayla iyotlu su yudumladık. “Ee plan nedir?” diye sordum. Bir yandan da ayağımın altı yerinden canıma okuyan su toplamalarına yara bantları yapıştırıyordum. Kahrolası pamuklu çoraplar. “Hava kararana kadar yürüyüp kamp mı kuralım?”

“Çok geç olmadan karnımızı doyurmalıyız,” dedi. “Ateş yakmayı biliyor musun?”

“Evet, yakabilirim,” diye yanıtladım. “Ama hazır yemekleri pişirmek gerekmez. İyi ki gerekmiyor çünkü yakacak kuru bir şey bulacağımızdan şüpheliyim.” Her şey, hava dahil, yapış yapıştı. “Sadece bir günlük yiyeceğimiz var, o yüzden idareli gitmemiz lazım.”

“Belki sabahleyin balık tutabiliriz,” dedi Luka. Sonra da kafasını yana eğdi. “Özür dilerim. Et yemediğini unuttum.”

“Vakit kaybetmek istemem açıkçası,” dedim. “Mümkün olduğunca yürümeye devam etmekten yanayım.” Vejetaryenliğimi onunla konuştuğumu hiç anımsamıyordum. Et yemediğimi nasıl bilmişti? “Benim de çok fazla seçeneğim yok. Tofu buradaki ağaçlarda yetişmiyor.”

Beni hâlâ merakla inceliyordu. Halbuki çamura çömelmiş haldeydim, alnımdan ter damlıyordu ve kirli ellerimle sivrisinekleri kovuyordum. Bu kadar ilginç ne görüyordu bende?

“Mecbur kalırsam yerim ama,” dedim, NASA’nın muhtemelen dinlediğini varsayarak. “Mesela şu anda da daha

iyi bir protein kaynağı bulamazsam ve tam iki gün boyunca yürümek zorunda kalırsam yerim. Benimkisi daha çok alışkanlıktan. Ailemin çoğu Hindu inancındandır.”

“Sen değil misin?”

Bu konuyu konuşmak istemediğimden omuz silktim. Yüz ifadesi aniden değişti, tüm bedeni gerildi, gözleri kıstıldı ve usulca bir şeyin arkasına sindi.

“Ne var?” Kıpırdamaya korkarak fısıldadım. “Timsah mı?”

İşaret parmağını dudaklarına götürüp başını iki yana salladı, sonra başımı eğmem için işaret etti. Sazlıkların arasına iyice çömeldim ve yavaşça kafamı çevirip baktım.

Nehrin yüz metre kadar ilerisinde yorgun adımlarla kuzeye ilerleyen iki kişi vardı. Birinin sırtındaki turuncu sırt çantasını seçebiliyordum. Aralarında konuştuıkları işitiliyor ama ne dedikleri anlaşılmıyordu.

Luka’ya baktım. “Bunlar Anton ile Kendra,” dedim usulca.

Sindiği yerden başıyla onayladı. “Anlaşılan hâlâ çekişme halindeyiz.”

Dişlerimi sıktım. “Üstelik bizden öndeler.”

Başkalarının varlığını keşfetmemiz, üstelik aynı hedefe doğru yol aldıklarını anlamamız ikimizi de ateşledi. Gene yarıştaydık.

İkimiz de Anton ile Kendra’ya hiçbir şekilde rastlamak istemediğimiz için nehir boyundan başka yola sap-tık. Korktuğumdan değil, yine de mesafeyi korumakta fayda vardı. Her ihtimale karşı.

Yosun tutmuş ağaçların gölgesi iyice siyaha çalıp da

nehir tarafından rüzgâr serin esmeye başladığı sırada enerjim tükenmişti.

Acıkmıştım. Huysuzlanıyordum. Böcek spreyini bol kepeçeden kullanmama rağmen sivrisinek ısırıklarından her yerim kaşınıyordu. Tepeden tırnağa kurumuş çamur kaplıydım. Buna rağmen asıl mola vermek isteyen Luka oldu.

“Bence geceyi geçirmek üzere kamp kurmalıyız,” dedi. Sırt çantasını birkaç saattir ben taşıyordum. Luka’nın önden ilerleyip örümcek ağlarını temizlemesi benim için hora geçmişti.

“Erkenden mi?” İncecik ağaçların çıplak dalları arasından sızan güneşin konumuna baktım. Ufukta batmaya yüz tutmuş kızıl bir diskten ibaretti.

“Bugün iyi yol aldık. Karanlık çökmeden biraz dinlenip karnımızı doyurmalıyız.” Koruyucu kreme rağmen güneş yanığı yanaklarıyla, şakaklarından ter akan haliyle zorlandığını ilk kez belli ediyordu.

“El fenerimiz var. Gece serinliğinde yol almak daha rahat olur.”

“Günde en fazla yirmi beş kilometre gidebileceğimizi zaten hesaplamışlardır. Fiziksel dayanıklılığımızı ölçtüklerinden kuşkuluyum.” Bu lafına biraz gıcık oldum ama devam etti. “Yarın en geç öğleden sonra buluşma noktasına varırız.”

Peki diğerlerinden önce varır mıyız?

Luka seçenekleri düşüneyim diye bana zaman tanıdı. Liderliği ele alıp ona yanıldığını söylese miydim? Yoksa ekip çalışmasına uygun davranıp öneride bulunsam daha mı iyiydi? Şimdiye dek iyi geçinmiştik ama daha ne kadar

böyle sürebilirdi? Bu tatbikat vahşi doğadaki sağkalım becerilerimizi ölçmekten çok stres altındaki etkileşimimizi sınamak üzere tasarlanmış gibiydi.

Zor yutkundum. İyotla temizlenmiş bataklık suyunun iğrenç tadı damağıma yapışmıştı. Öfkemi yatıştırabilirdimse tek sebebi kolumdaki küçük plastik bilezikti.

Çünkü her hamlemizin, her lafımızın kaydedildiğine kalıbımı basardım.

Hangisi daha önemliydi, buluşma noktasına ilk varmak mı yoksa birbirimizin başının etini yemeden sağ salim kurtulmak mı?

Kararımı verdim, bu sınavın amacı dayanışmayı sınamaktı.

“Tamam, bu akşam dinlenelim,” dedim. “Yarın sabah zinde başlarız.”

Kamp kurmak dert oldu. Uygun bir yer bulduğumuzda –timsah endişesi duymayacağım kadar sudan uzak, rahat edeceğim kadar da kuru– aydınlık namına bir şey kalmamıştı. Üstelik Luka ne yaptığını bile bilmiyordu.

Ona yemeği nasıl hazırlayacağını göstermek zorunda kaldım. “Şu çizgiye kadar poşete su koyuyorsun. Kimyasal tepkimeye girip ısınıyor. Sonra içine yemeği ekliyorsun, şöyle, gördün mü?” Tarif ediyordum. “Sonra da bir taşa yaslayıp yirmi dakika kadar bekliyoruz.”

Zorunluluktan değil sadece eğlencesine kamp yapmışlığım vardı ama en azından temelleri biliyordum. Bunu anlayınca açıklamalarıma harfiyen uydu. Zeki çocuktu ne de olsa.

Elimizde sadece halat ve bıçak vardı, hiç kazığımız ol-

madığı için de barınak seçeneklerimiz sınırlıydı. Yer seviyesinden yüksek bir yer bulmaktan yanaydım ama hiç yoktu. Her yer dümdüz araziydi ve tek tük ağaç bulunuyordu. “Gece ılık geçecek,” dedim. “Açık havada uyuyabiliriz.”

Etrafta rahatsız edeceğimiz herhangi bir yılan bulunmadığını sağlama aldıktan sonra bir çalının dibine yerleştik. Alanı iki kişinin yan yana uyuyabileceği genişlikte temizledik ve aramızda en az bir metre mesafe bıraktık. Uyku minderimiz yoktu, biz de güneş battaniyelerimizi şilte niyetine kullandık.

Çok uzun bir süreliğine kendimden geçecek noktaya gelmişim ve ayrıntılar umurumda değildi. Yanımda –en az diğerleri kadar– güvenilir biri vardı. Haşaratın çoğunu uzak tutacak bir battaniyem, bir de ağaç dallarının çevrelediği gayet güzel bir gök manzaram.

Sonra yağmur başladı.

Uykumun arasında ilk damlaları sivrisinek sanıp yüzümü tokatladım. Damlalar art arda düşmeye başlayınca kafamı hışırdayan güneş battaniyesinin altına sokup usulca sızlandım.

Islak sünger burulmuş gibi gökten boşanırcasına yağan feci bir yağmurdu. Tüylerimi diken etti.

Luka yanıma sokuldu. “Bunu ister misin?” diye sordu. Turuncu sırt çantası elindeydi.

Yastık olarak kullanayım diye uzattığını anlamam bir dakika sürdü. “Yok, sağ ol.” Kafamı bir işaret fişeği tabancasına dayayacak değildim. Ayrıca onu su geçirmez çantadan çıkarmamalıydık. Lazım olabilirdi.

“En azından sivrisineklerden kurtulduk.” Sonra ekle-

di, “Battaniyelerden birini şu dalların üzerine gerebiliriz. Yağmuru keser.”

Sızlanacak halim bile yoktu. “Germek lazım.” Ertesi gün yol boyunca su sızdıracaktı.

Luka kalktı ve battaniyesini alçak dalların birine mümkün olduğunca gererek eğreti bir tente yaptı. İstedğim yere geçmem için bana öncelik tanıdıktan sonra tentenin ucuna ilişti. Eskiye nazaran yağmurdan çok az korunuyordu.

Sıcak battaniyemi paylaşmayı önerdim ama istemedi. “Yeterince büyük,” dedim. “Soğuk esmeye başladı. Üşürsün.”

Loş karanlıkta kararsızlıkla dudak büktü. Sonra razı geldi.

Kenara kayıp ikimizi de örttüm. Aramızda taş patlasın üç santim boşluk kalmıştı. Ona dokunmaktan kaçınmanın tek yolu tamamen hareketsiz durmaktı. Benim için hava hoştu; kıpırdayacak dermanım yoktu.

Onunla aynı battaniyenin içindeydim ama her nasılsa kokmuyordu. En az sekiz saat boyunca bataklıkta yürümüştük, oha yani. Buna bakarsan ben kesin kokuyordum. Oysa ondan sadece hafif bir yaz yağmuru kokusu geliyordu. Gıcık.

Uzayda hangi terslik yaşanırsa yaşansın, o anlık göremediğim yıldızların arasındayken insan, ortam ne denli rahatsız ve daracık olursa olsun, Yerküre’den uzaktayken başına ne feci şeyler gelirse gelsin, bundan daha iyi bir deneyim yaşayacağın *kesindi*. En azından yıldızları tüm çıplaklığıyla görebilirdin.

“Bu gece amma eğlenceli geçecek,” diye mırıldandım.

Yüksek sesle konuşmama gerek yoktu; bana *o kadar* yakındı. “Bunu kasten yapıyorlar, pahalı uzay gemileri yere çakılmasın diye bizi ayrıca güdümlemek için.”

Sırtı dönük yatan Luka başını hafifçe bana doğru döndürdü. Burun deliklerine cılız bir ışık vurdu. Yüzünün geri kalanı çivit rengi karanlığa gömülüydü. Suratıma vuran soluğunu hissettim.

Şaşırtıcı bir şekilde yüksek sesle güldü. İlk kez duyuyordum. Gülümsedim.

“Evet. Şanslıyız değil mi?” Neşelendiği sesinden belliydi. Birden ses tonu ciddileşip kalınlaştı. “Bundan nefret ettiğimi söyleyemem.”

Sıcağa rağmen, her şeye rağmen, ürperdim.

“İyi geceler Cassie.” Sesi sakindi, içten, mutlu, bir de kulağımın tam dibindeydi. Hafif aksanında bir şen şakraklık tınılıyordu. Bütün günün gerginliğine ve yıpratıcılığına rağmen fena iş çıkarmamıştık sanki.

İyi bir ekiptik. Bunu kazanabilirdik.

Karnım tok ve rahattım. Hem de güzel kemik yapısına sahip bir oğlanın tedirgin edici yakınlığına ve yağmura rağmen.

Brandayı ve dalları patırtıyla döven yağmurun şiddeti giderek arttı ama yağış boyunca genelde çok ıslanmadık.

Luka’nın belki de o kadar lüzumsuz biri olmadığını düşünürken uykuya dalmışım.

Luka uyanmadan derme çatma tentenin altından sıyrıldım. Her yerim tutulmuş ağrıyordu. Beni mışıl mışıl uyutan hoş duygulardan da tamamen yoksundum. Gök yüzü hâlâ griydi ama böcekler saatlerdir ayaktaıdı. Gece

boyunca kaşınmaktan kollarım kabuk bağlamıştı.

Luka'yı da rahatsız etmiş olmalılar ki çok geçmeden o da uyandı.

"Al," dedim, yanıma oturmak üzere yaklaşınca bir paket kraker fırlatıp.

Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. Kızarık yanaklarını şimdiden kirli sakal bürümüştü ve bakışları hâlâ uyku mahmuruydu. "Sağ ol. Ne zamandır uyanıksın?"

"Şafak vaktinden beri."

Koyu gri gökyüzüne gözlerini kırpıştırarak baktı. "Gün ağarmadı mı?"

"Yok."

"Hım. Galiba bugün gene yağmurlu geçecek."

Mazbut kahvaltımızı yavaşça, elden geldiğince idareli yedik. Mataramızdaki suyu da paylaştık. "Bunlardan sürmelisin," dedim, güneş koruyucu ve böcek kovucuyu eline tutuşturdum. "Yüzün kıpkırmızı. Bulutlu havaya aldanılmaz, biliyorsun."

Alırken başıyla onayladı. "Sen de sür. Melanine aldanılmaz."

Terslenerek baktıysam da içten içe gülüyordum.

Kamptan ayrılalı bir iki saat geçmemişti ki gökyüzü adeta delindi.

"Galiba bugün gene yağmurlu geçecek," diye taklit ettim mırıldanarak. "*Yağmur Tanrılarını kızdıracak ne yaptık* desek daha iyi."

İnsafsızca yağıyordu. Sağanak yüzünden görüş alanımız daralmış, yürüyüş tehlikeli hale gelmişti. Temiz su kaynağımızdan uzaklaşmadan nehir boyunca kuzeye ilerlemeyi sürdürdük. Ne var ki hayli yavaş yol alıyorduk.

Hava hipotermi endişesi yaratmayacak kadar sıcaktı, yani ıslak çoraplarım yüzünden topuklarım su toplasa bile azıcık yağmur bizi öldürmezdi. Her ne kadar canımdan bezmiş olsam da.

Nehir yağmurdan kabardı, bizi genişleyen yatağından iyice uzaklaşmak zorunda bıraktı. Bataklık arazide top-raktan çok su vardı artık. İlk geldiğimizde kurak olan yerlerin nehir yatağına dönüşmesi an meselesiydi. Öğle yemeği için mola vermeyi denediğimizde haritayı kontrol edip pusulaya bakarak konum belirledik ama kuru çıra ve yeterince hazır gıdamız olmayınca karnımızı doyuramadık. Çiğ balık en son seçeneğimdi, bu yüzden bol su içip yollara düştük.

Bir noktada ağaçların epey ilerisinde turuncu bir sırt çantası görür gibi olduysam da o kişiye bir türlü yaklaşımadık.

“Ne alemdeyiz?” diye sordum.

Luka elinde harita ve pusulayla yine önden gidiyordu. Haritada yerimizi belirlemesi uzun sürmüş, gözüne akan suları defalarca silmek zorunda kalmıştı. “Bir saat içinde ulaşırız.” Kendi dilinde küfüre benzer bir ses çıkarıp zınk diye durdu.

“Ne oldu?” Yanında bittim.

“Buluşma noktası tam şurada,” dedi, işaret ederek.

Sorunu o zaman gördüm.

Kurak havada muhtemelen sığ olan bir dere yağmurdan kabarmıştı. Artık hedefimizle aramızda çamur ve çer çöp öbekleriyle bulanıklaşmış, öfkeli bir sel çağlıyordu. Yaklaşık dört metre genişlikteydi, derinliğini kestirmekse mümkün değildi.

“Bunu hayatta geçemeyiz,” dedim.

“Etrafından mı dolaşsak?” Luka önerdi.

“Ne kadar sürer?”

“Emin değilim. Burası haritada yok.”

Haritayı elinden kaptım. Haklıydı; sadece geride bıraktığımız ana nehir gözüküyordu. Akarsu kolları yoktu. “Kahretsin.”

Açmazdaydık. Tehlikeli bir işe kalkışıp bir taşkını tek başımıza ve araç gerecsiz mi geçseydik? Buluşma noktasından yarım kilometre uzakta olduğumuz halde *kurtarıcılarımızın* imdada yetişip bizi alacaklarını umarak olduğumuz yerde beklese miydik? Yoksa başka yoldan mı gitseydik?

Asıl sorun *ne* yapacağımızı değil, NASA’nın bizden ne beklediğini bilmemektir.

Bir sorun karşısındaki ilk tepkim daima en dolaysız çözüme başvurmaktan yanadır. A noktasından B noktasına giden en kestirme yol bu derenin üzerinden geçiyordu.

“Burada beklemeliyiz,” dedi Luka, ben tam ilerlemeye karar vermişken. “NASA’nın kendimizi daha fazla tehlikeye atmamızı isteyeceğini sanmıyorum. Randevu noktasına yeterince yaklaştık. Gelip bizi alırlar.”

“Ama çok yakınız. Bu teraneyi birincilikle bitirebiliriz. Diğerleri olasılıkla geride kalmıştır. Her şeyde birinciyken sonuncu olmak mı istiyorsun? Geçmek o kadar zor olmasa gerek. Birkaç kütük bulup köprü gibi kullanabiliriz.”

Adım atmaya yeltendim ama Luka beni kolumdan yakaladı. “Cassie, olmaz. Tehlikeli.”

Hışımınla bakınca kolumu eli yanmış gibi hemen bırak-

tı. “Uzaya gitmek de tehlikelidir. O konuda da mı beni engelleyeceksin?”

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama diyecek söz bulamadı. Sonra suratı asıldı. “İyi, senin dediğin olsun.”

Kızdığında aksanı daha belirgindi.

Hele bir geri dönelim, diye düşündüm. Hele bir temizlen, kurulan, karnını doyur, bana teşekkür edeceksin.

Devrilmiş bir iki ağaç bulmak zor olmadı. Mesele şu ki, ne kadar dayanıklı olabileceklerini hesaba katmamıştım. Çoğunun körpe fidandan farkı yoktu, işe yaramazdı. En kalınları bataklık ağacıydı ve günlerce yağmur yemekten ta içlerine kadar çürümüştü. Çürümeye yüz tutmuş bir tanesini daha çok Luka’nın kaba kuvvetinden yararlanarak dereye yerleştirdik.

Yeterince uzun değildi.

“Sorun değil, bir tane daha buluruz,” dedim, suyun gürültüsünden biraz yüksek sesle konuşuyordum. Hiç değilse yağmur dinmişti.

Luka’nın bu planı pek tutmadığı bakışlarından belliydi ama yine de ayak uyduruyordu. Yerleştirmeye çalıştığı ikinci kütük akıntıya kapılıp gitti.

“Cassie...” Luka’nın sesinde ikaz vardı.

Patladım. “İşe yarayacak tamam mı? Düzgün yapsak yeter. Kütüğü benim için tutarsan karşıya kadar yüzebilirim belki.”

Dişlerini sıktı. “Doğru dürüst yemedik. Hiç durmadan yürüdük. Şu haline bak, ellerin titriyor. Karşıya geçebilecek durumumuz olsa bile şu anda akıntıya karşı koyacak gücün yok. Boğulmaya değmez.”

Bu da değmezse hiçbir şey değmez diyerek lafı yapıştıracak oldum. Ama Luka'nın bin bir güçlkle taşıdığı kütüğün akıntıda kâğıt gibi sürüklendiğini gördüğümde... belki de riske girmemeliydim.

“Sen dinlen. Ben de yiyecek bir şey bulayım.”

“Olmaz!” Bana bunu yapmasına izin vermeyecektim. Sırf yorgunum diye, bir köşede oturup erkeğinin eline bakan aciz bir kız durumuna düşüremezdi beni. Bitiş çizgisi tam anlamıyla gözümüzün önündeyken balık tutmakla, temizlemekle, pişirmekle ve yemekle vakit kaybetmek istemiyordum. Ne var ki başka fikrim de yoktu. “İkimizin de sağkalım becerileri sınanıyor, sırf seninki değil. Seninle geliyorum.”

Karşıya geçebileceğimiz sığ bir noktaya ya da en azından olta atabileceğimiz yavaş akıntılı bir kesime rastlarsanız umuduyla dere boyunca ilerledik. Sızlayan uyluklarım isyan etse de aldırmamaya uğraşıyordum.

Attığım her adımda homurdanarak sövüyordum. Biraz faydası oluyordu. Ama bu yüzden az kalsın Luka'nın ne dediğini ıskalıyordum. “Bak,” diye fısıldadı.

Çamurda ayak izleri vardı. Kesinlikle yeniydi, yoksa yağmur çoktan silmiş olurdu.

“Takip etsek mi?” diye sordu.

“Düşman sayılıp sayılmadığımıza bağlı,” dedim.” “Aca ba diğer takımlarla dayanışmamız mı bekleniyor? Söylemezler miydi sence?” Birden aklıma bir fikir geldi. “Bir şekilde karşıya geçmişlerse belki biz de geçeriz.”

Sonra onu gördüm. Bizden önde giden her kimse aynı şekilde mantık yürütmüştü herhalde ya da şanslı yaver gitmişti.

Derenin üzerine koca bir kütük devrilmişti. Üzerinden sular akıyordu ama akıntıya rağmen sağlam kalmıştı. Bir halat –çantamızdaki tıpatıp aynısı– dere kıyısının bulunduğumuz taraftaki canlı bir ağaca bağlanıp kütüğün üzerinden aşırılmış ve diğer taraftaki bir kazığa sabitlenmişti. Derme çatma bir köprüydü.

“Diğerleri bunun sayesinde geçmiş olmalı.” Luka’ya dönüp yüz ifadesini okumaya çalıştım. “Sence yeterince güvenli midir?”

Kütüğün üzerine çekingen bir adım atıp dayanıklılığını sınamaya, halatı deneme amaçlı çekiştirdi. “Yeterince sağlam görünüyor.” Sesi heyecansızdı. “Önce ben geçeyim. Ağırlığımı taşıyabilirse seni rahat taşıyır.”

“Yok,” dedim hemen. “Kayarsan seni geri çekemem. Bırak da önce ben geçeyim. Ağır gelersen bu meret yerinden oynayabilir, sonra ikimiz de bu tarafta mahsur kalırız.”

Dudağının köşesi alaycı bir sırıtmayla kıvrıldı. “Seni geride bırakmamdan mı endişeleniyorsun?”

Altta kalmayıp ben de tek kaşımı kaldırdım. “Endişelenmem mi gerekir?”

Sırıttı ve dostane bir tavırla güçlü elini enseme attı, tam bir Rus gibi. “Seni burada bırakırsam geri döndüğümüzde bana on misliyle karşılık vermez misin?” Elini çekti. “Yavaş ve dikkatli ilerle. Seni kollarım.”

Derin nefes alarak hazırlandım. Ellerim hâlâ titriyordu, yine de dişlerimi sıkıp kütüğe temkinli bir adım attım. Suya üç beş santim gömülünce ince bir su tabakası ayakkabı tabanlarımı sıyırarak aktı. Gergin halata iki elimle tutunarak her adımımı itinayla planladım.

Luka’ya son bir bakış attım. Gözlerinde muziplikten

eser yoktu artık, pür dikkat bana odaklanarak ellerini uzatmıştı, düşersem yakalamaya hazırды.

“Bana şans dile.”

Vakurca bir kez kafa salladı.

Bir nefes aldım. Yanlamasına minicik bir adım daha attım. Bir tane daha.

Milim milim derenin ortasına ilerledikçe ayaklarımın dibindeki akıntı daha da çalkantılı hale geliyor, halat da biraz daha sallanıyordu. Ayaklarım haricinde başka yere bakmaya cesaretim yoktu. *Birazcık daha ileri*, dedim içimden. *Mecbur kalırsam geri kalan mesafeyi yüzebileceğim kadar yaklaşısam yeter.*

O kadar ilerlemiştim ki kıyının iki yakasından da uzaktaydım artık. Ödleklığın sırası değildi. Tek seçeneğim ilerlemektir.

Adeta bitmek bilmiyordu. Kütük ağırlığım yüzünden battıkça batıyor ama dayanıyordu. Ne sallanıyor ne de bel veriyordu. Ayağım bir iki kez kayar gibi oldu ama halatın sağlamlığı sayesinde paçayı kurtardım. Bir saat gibi gelen sürenin sonunda karşı kıyıya atladığımda minnet doluydum.

“Tamam mı?” Luka seslendi.

“Evet!” Gülümseyerek el salladım, içimden sevinç ve adrenalin taşıyordu. “Göründüğünden daha sağlam. Gözüm sende.”

Luka halat-kütük köprüye adım atıp benim tekniğime uyarak çok çok yavaş ilerledi. Boyu benden beş on santim uzundu, kesinlikle daha ağırdı, yine de kütük tam orta kısmından suya değdiği halde onu taşıyordu.

Akarsuyun ortasını geçmişti ve bana gittikçe yaklaşı-

yordu. Evin yolu görünmüştü. Kendi başımıza köprü yapmak zorunda bile kalmamıştık.

Ansızın gözlerimin önünde engel olamadığım şeyler yaşandı.

Luka tam adımını attığı sırada kütüğün üzerine akıntıyla birtakım döküntüler vurdu. Ayağı kaydı, dengesini kaybetti ve öbür taraftaki körpe ağaca bağlı olan halat ağırlığını taşıyamayınca, ıslak toprakta zaten zayıflamış olan ağaç kökünden söküldü. Dengesini sağlayan halatın gevşemesiyle birlikte Luka doğruca dereye uçtu.

Göz açıp kapayınca dek gözden yitmişti.

Peşinden atlayınca suya kötü çarptım. Döküntüler ve çamur yüzünden suda neredeyse hiçbir şey görünmüyordu. Luka çok uzun bir süreliğine ortadan kayboldu.

Sonra yüzeyde suratı belirdi ama bir anlığına. Düşerken kıyıya doğru, benden yana dönmeyi başarmış, çırpınmaları sayesinde de ona erişebileceğim kadar yaklaşmıştı. Ne var ki akıntının şiddetiyle bir türlü toparlanamıyordu. Suya batıp batıp çıkıyordu.

Onu körlemesine yakaladım. Bir elim tişörtüne yapışırken, diğer elimle de akıntıya kapılmayayım diye bir ağaca tutundum.

Onu tutmaya yetmedi bu. Akıntı Luka'yı çekip götürmek üzereydi, tişörtü tuttuğum yerden neredeyse yırtılacaktı.

Hiç düşünmeden ağacı bıraktım ve bu kez iki elimi birden kullandım. Göğsüme kadar suya battım, kâh debelenir kâh eşelenir gibi kulaç atarak nihayet onu bir yerinden yakalamayı başardım.

Yüz üstü yüzerek sırf irade gücüyle onu kıyıya kadar çektim. Var gücümle yakasına yapışmıştım. Diğer elimle ya-

kaladığım ağaçtan kuvvet alarak yan döndüm. Tuttuğum balığı sudan çekmeye çalışır gibi asılıp onu kıyıya çıkardım.

Yan yattığım yerde soluklanmaya çalışırken o da döndü ve çamurlu su tükürmeye başladı. Sarı saçı ve güneş yanığı kolları çamur kaplıydı. Beyaz tişörtü toprak rengi alıp şeffaf hale gelmişti. Neyse ki öksürmesi soluk aldığına işaretti, yaşayacağı anlamına geliyordu.

Öksürüğü dinince emekler gibi doğruldu. İyi durumda olduğunu anladığımda yüreğimin göğüs kafesimi delercesine attığını fark ettim. Birisi kemiklerime akort çatalıyla vuruyormuş gibi parmaklarım titriyordu. Tüm sırtım, omuzlarım ve kollarım öyle ağrıyordu ki aşırı zorlandığımı daha yeni anlıyordum.

Elimi sırtına koydum. Varlığımdan haberi olduğundan kuşkuluydum, yine de niyetim rahatlatmaktı, biraz da göğsünün hâlâ inip kalktığından emin olmaktı. “Üzgünüm,” dedim. Doğrulup oturunca elim yere indi. “Çok üzgünüm. Yetersiz kalmasaydım...”

Elime dokunarak beni susturdu, ikimizinki de soğuk, yapış yapış ve pisti. “Senin kabahatin yok,” dedi, her kelime arasında soluklanarak.

“Toparlanabilecek misin?”

İşaret parmağını kaldırıp başıyla onayladı. Soluklanınca oturduğu yerde sırlıslıkla tişörtünün eteğiyle gözlerini sildi. Sonra upuzun, derin bir nefes aldı, oh çeker gibi.

Toparlanacaktı.

İkimiz de aynı anda birbirimizin boynuna sarıldık, ani ve sıkı bir kucaklaşmaydı. “Çok üzgünüm,” dedim tekrar, güçlü ve güven verici kollarının arasında olmaktan haz duyarak. Yüreğinin küt küt atışını tüm bedeninde hissediyor-

dum. “Sahiden iyi misin?” Geri çekilerek yüzüne baktım.

“Yaşayacağım.” Alnına düşen saçını sular sıçratarak tek eliyle geriye attı. “Ne yaptığının farkında mısın?”

“Ne yapmışım?” Yanağıma bir yaprak yapışmıştı. Omuzuma sürterek sildim.

“Hayatımı kurtardın.”

Omuz silktim. “Yani...”

“Ölebilirdin.”

Gözüm tekrar bulanık sulara kaydı. Olay sırasında kendi canımı pek düşünmemiştim. “Buna izin veremedim. İkimiz için de...”

Bana keşfedilmemiş bir canlı türüymüşüm gibi bakıyordu. “Ben...”

Tam o anda bir helikopter pervanesinin PATA PATA PATA sesi göğü inletti. Aynı anda dönüp bakınca kurtarma ekibimizin yaklaştığını gördük.

Yeşil kamuflajlı metal kuş bizim hâlâ ulaşamadığımız buluşma noktasına doğru alçalmaya başlamıştı.

Ayağa fırlayıp son çeyreği koştuk. Luka tekrar canlanmış gibiydi. Bense tüm bunların yakında sona ereceğini bilmenin sevincinden güç alıyordum. Uçsuz bucaksız sızlıkların ve çamurların içinden kırmızı işaret dumanının yükseldiği açık araziye koşarak çıktığımızda Emilio ve Hanna helikoptere biniyordu.

Araca binen son kişilerdik. Diğer herkes çoktan kemerlerini bağlamıştı. Hepsi sıırıslıklam halimize şaşkınlıkla baktıysa da açıklayamayacak kadar bitkindik.

Sonra havalandık.

Manzaranın keyfini bile çıkaramadım. Luka’yla en sonuncu oluşumuz soluklandığım sırada içimi kemiriyordu.

11. BÖLÜM

Bizi palas pandıras değerlendirmeye götürürlerken duş almamıza bile izin vermediler. Yalnız bekleme odasında kiraz pembesi hastane önlüklü genç bir kadın bizi muayene ederken şişelerce su içmemize izin verdi, yanıklarımıza ve böcek ısırıklarına da merhem sürdü.

Kimsenin gıkı çıkmıyordu. Birbirimizi bezgin bakışlarla süzerek herkesin geceyi bataklıkta nasıl geçirdiğini kestirmeye çalışıyorduk. Yarasız beresiz bir kişi bile yoktu sanki. Kendra'nın yüzünde ve kollarında sıyrıklar vardı. Emilio'nun kıvrıcık siyah saçları pislikten keçeleşmiş, her zamanki şen şakrak halinden eser kalmamıştı. Hanna'nın yanakları ve omuzları kıpkırmızıydı. Emilio'yla birbirlerinin yüzüne bile bakmıyorlardı.

Yanağında kabuk bağlamış bir yara taşıyan ve her zaman muntazam olan saçı omuzlarında leş gibi duran Mitsuko'nın bakışlarımı yakalayınca göz devirmesi, vahşi doğada Giorgia'yla baş başa kalma deneyimini sessizce özetliyordu.

Luka ve ben Pierce'in ofisine en son çağrıldık. Hiçbir kişisel zevk taşımayan, penceresiz, daracık ve dümdüz bir taş odaydı.

Hiç sandalye yoktu. Evrak yığınlarının düzgünce istiflendiği ve ekranı kapalı bir dizüstünün bulunduğu masasının önünde yan yana dikildik.

"Grup üç," dedi Albay Pierce, notlarından başını kaldırmadan. Önünde ne yazdığını görmeye uğraştım. Herhalde o minibüse bindiğimizden itibaren Luka'yla sarfettiğimiz her kelimededen tut, vücut ısımızdan kalp atışlarımıza kadar tüm biyometrik bilgilerin dökümü vardı. Ne var ki görünmeyecek şekilde kendine yakın tutuyordu, o yüzden yüz ifadesini inceleyerek söyleyeceklerine dair bir ipucu yakalamaya çalıştım.

Sert yüz ifadesi yumuşamadı. "En umut vaat eden iklimiz sizsiniz. Fazlasıyla hayal kırıklığına uğradığımı belirtmeliyim Luka."

Yutkundum.

"Ekip olarak hepinizi dayanışma, sorun çözmede yaratıcılık, vahşi doğada sağkalım becerileri gibi birçok değişik kıstasa göre tek tek değerlendirdik. Beş takım arasından ikiniz dördüncü oldunuz. Uzak arayla dördüncü," diye de ekledi hor görürcesine.

Halbuki buluşma noktasına en son biz varmıştık. Luka az kalsın boğuluyordu. Asıl mesele kimin bizden daha iyi olduğu değildi, yani bizden daha *beteri* de mi vardı?

"Çıkabilirsiniz," dedi Albay Pierce, başka bir dosyaya çoktan geçmişti.

Luka'nın soran bakışlarını yakaladım. Başını hafifçe iki yana salladı. O da anlamamıştı.

Ayrıldık. Aşağı yukarı yirmi dört saatten bu yana ilk kez yollarımız ayrılıyordu. Hanna ile Mitsuko benden önce soluğu kafeteryada almıştı. Odamda yalnız olmanın rahatlığıyla ve kırk beş dakikalık bir duşla üzerimdeki tüm kirden arınmak şahaneydi.

Nihayet diğerlerine katıldığımızda geriye çok azımızın kaldığını görmek biraz üzücüydü. Gariban kalmıştık sanki. Bir sürü boş sandalye, boş masa; kalanlar da tep-silerinin başında süklüm püklümdü.

Kafeteryada Luka'ya bakındıysam da ortalıkta görün-müyordu. Tuhaf bir yoksunluk hissine kapılarak Mitsuko ile Emilio'nun arasına oturdum. Herkesin tabağı, benim-ki dahil, tepeleme doluydu. Emilio tepesinde tek bir şerit bırakarak saçını makineyle sıfıra vurmuştu.

“Bir daha aynısını hayatta yaşamak istemem,” dedim. “Trafik kazasında öleyim daha iyi. Bu kadar basit.”

“Al benden de o kadar. O saçmalığa tekrar katlana-cağıma atmosfere girerken yanmaya razıyım.” Mitsuko duştan sonra biraz daha iyi görünüyordu. Ovalanmış teni eski kusursuzluğuna kavuşmuştu. Yüzündeki yara onu biraz asabi gösterse de güzelliğine gölge düşürmüyordu.

Emilio omuz silkti. “Beni çok sarsmadı aslında.” Nor-malden biraz daha içe kapanıktı ama yorgunluğuna ver-dim.

Anton aramıza katıldı. “Ee, sıralamalarımızdan ko-nuşmayacak mıyız?” Anton sordu.

“Konuşamazsınız diyen olmadı,” dedim.

Herkes birbirinden bekliyordu.

“Kendra'yla ikimiz birinci olduk,” diye böbürlendi An-ton, sırtarak.

“Biz üçüncü geldik. Sanırım aptal Boris ile Pratima ikinci oldu,” dedi Mitsuko.

“Ya, biz de sonuncu olduk.” Tüm kafalar bir çatal dolu su yağlı spagettiye ağzına tıkan Emilio’ya döndü.

“Ne oldu ki?” Anton’du soran.

Lokmasını yutana kadar bekledik. “Anlatmasam daha iyi.”

Gelgelelim Anton *kendi* deneyimini anlatmakta pek hevesliydi. Hepimize üstünlük taslayabilsinler diye Kendra’yı da çağırdı. İkisinin imza attığı zafer öyle ahım şahım türden değildi, o yüzden aldırmadım. Nasıl kazan-dıklarını öğrenmek de beni ilgilendirmiyordu.

Belli ki Anton yağmur ormanlarında dolaşarak büyümüş-tü, Kendra da dağcılığa yatkındı. Bundan daha iyi bir takım oluşturulamazdı. Biraz moralim düzelir gibi oldu. Luka da ben de hâlâ tüm çekişmenin en güçlü isimleriydik. Skor tablosunun değişmemesi belki de yeni sıralamanın henüz yansıtılmamış olmasından kaynaklanıyordu.

Luka biz çıkmak üzereyken geldi. Diğerlerine bensiz gitmelerini işaret edip onu tam kapıdayken yakaladım. “Ben de seni arıyordum,” dememle kendi lafımdan utanmam bir oldu. “İyi misin?”

Temizlenip paklanmıştı ama yüzü biraz süzgülü, biraz da dalgındı. “Evet. Ciğerlerim temiz mi diye baktılar. Dereye düşmemin herhangi bir yan etkisi olmayacakmış. Sayende.”

Elimi sallayarak geçiştirdim. Övgüyü hak etmiyordum; benimkisi tepkiseldi, bir nevi anında müdahale. Yine de aramızda bir tuhafılık vardı artık; duyduğu min-

nettarlık arkadaşlık ilişkimizin dengesini değiştirmişti. Ben de onun yerinde olsaydım duymak isteyeceğim konuya geçtim. “Anton ile Kendra birinci olmuş. Emilio ile Hanna da sonuncu.”

İlgisini çekti. “Sahi mi? Buluşma noktasına bizden önce ulaştıkları halde mi?”

“Evet. Orası bir gizem. Sebebini açıklamıyorlar ama.”

Niçin dördüncü olduğumuz hâlâ aklımı kurcalıyordu. İyi bir noktaya parmak basmıştı; sahi, helikoptere bizden önce varmışlarsa Hanna ile Emilio o kadar berbat ne yapmış olabilirdi?

Luka’nın dikkati açık büfeye kaydı. Bir köşede içeceğini yudumlayarak tabletini okuyan Kendra hariç, kafeteryada neredeyse kimsecikler kalmamıştı.

Durduğum yerde kıpırdandım. Yanından ayrılıp arkadaşlarıma katılmak onu yüz üstü bırakmak gibi olacaktı, soğumuş yemeğiyle tek başına. Her nasılsa o da benimkilerden biriymiş gibi hissediyordum; yandaşlarımdan veya dostlarımdan biriymiş, en azından ekibimden biriymiş gibi. Yalnız yemenin ne kadar berbat olduğunu da çok iyi bilirdim. “Hey, istersen, şey yani, ben zaten tokum ama istersen sana eşlik edebilirim. Burası fazla تنها.” Bildiğim kadarıyla hiç oda arkadaşı da kalmamıştı.

Garipseyerek baktı. Muhtemelen yirmi dört saat birbimize katlanmışken onunla niye *daha fazla* vakit geçirmek istediğimi merak ediyordu. Büyük ihtimalle bir an önce yakasından düşüp onu *rahat* bırakmamdan yanaydı. “Böyle iyiyim. Yalnız yemeye gayet alışkınım.” Gülümsemesi sözlerini yumuşatmıştı. “Yine de sağ ol.”

* * *

Doğa maceramızın verdiği başarısızlık hissinden silkinme arzusuyla o gece soluğu koşu pistinde aldım. Biraz da yalnız kalmayı umuyordum.

Oysa oraya vardığımda Emilio pisti çoktan arşınıyordu. Akşam güneşinde gittikçe uzayan gölgelerimiz birbirini kovalarken biz de stres attık. Emilio parkurun büyük bölümünde geri kaldı. Kasten yavaşladığımda yetişebildi. Hiç konuşmadan beraber koştuk. Yalnızca soluk ve ayak seslerimiz ortaktı. Elimde olmadan ilk günü, çuallayacağımı zannettiğim o uzun koşuyu anımsadım. O kulvarda herkesin alın teri vardı. Benlik parçacıklarımız orada iç içe geçerek buharlaşmış ve atmosfere karışmıştı.

Bu noktaya kadar gelebilmişsem benimle beraber koştan herkes sayesindeydi.

Endorfin ve yorgunluk nihayet sivri duygularımı törpülemişti. Pistin dış kenarına, çimlerin yeni yeşerdiği yere oturdum. Tenime batan çakıl taşlarının, sırtımdan akan terin, ciğerlerime dolan tertemiz havanın verdiği hisler müthişti.

Emilio birkaç tur daha yalnız koştuktan sonra gelip yanıma oturdu. Kor kızıla dönmüş güneşin batışını tel örgülerin ardında suyumuzu içerek seyrettik.

Bir süre sonra Emilio lafa girdi. “Canımı sıkın bir şey var.”

Ona döndüm. Arkaya kaykılarak ellerine yaslanmış halde hâlâ ufku seyrediyordu. Koyu turuncu güneş ışığı tenini bronzlaşmıştı. Yakışıklı sayılırdı, hele ki böyle anlarda. Yeni saç kesimi bile yakışmıştı. Kafasını niye sığır vurdüğünü, Hanna’yla aralarında yaşanan bir şey yüzünden mi yaptığını merak ettim. Bunu kendisine sor-

mayı şimdiye dek akıl edemeyişim kişiliğim hakkında neye işaret ediyordu acaba.

Birden Mitsuko'nun dedikleri aklıma geldi. Keşke insanlara onun gözüyle bakabilseydim. Keşke etrafımdakileri Emilio gibi önemseyebilseydim.

“Nedir?” diye sordum, uzun süre sessiz kalınca.

“Bu görevle ilgili bizden çok fazla bilgi saklıyorlar sanki. Gerçi sakladıkları ortada, o kadarını söylediler. Yine de daha büyük bir sır olmalı değil mi? Bu kadarını beklemiyordum.”

Ben de onun gibi ellerimi çimenlere dayayarak geri kaykıldım.

Dört duvar arasında değildik. Kolumuzda bilezikler yoktu. Güvenle konuşabilirdik. “Bana da tuhaf geliyor.”

“Di mi?” Bana bir saniyeliğine baktıktan sonra gözlerini tekrar solan güneşe çevirdi. “Demek ki kafayı üşütmedim. Yani... Belki dinliyorlardır diye bina içinde bunları konuşmaya bile çekiniyorum. Normal değil.”

Biraz buruk güldüm. “Ben de aynı şeyi düşündüm. Bugüne dek neredeyse her astronot eğitilmiş askeri pilottu, aralarından bazen bilim insanı da çıkıyordu. Uzaya gidebilecek niteliğe kavuşmaları da iki yıl sürüyordu. Ne bu acele? Niye bu kadar özeli?”

İçini çekti. “Sahiden bilmiyorum, Cass. İnsanlı uzay uçuşlarında kullanılan herhangi bir teknolojiye bile değinmedik henüz. Bir uzay aracının nasıl kullanıldığını gerçek anlamda bize öğretmektense daha çok beyin dallarımıza ve psikolojimize odaklandılar. *Eğitim* görmüyoruz, inceleme altındayız.”

Kurumuş bir çimen sapı kopardım. “Görevde gerçek

astronotlar olacaktır gerçi. Belki ona güveniyorlardır.”

“Biz neyiz öyleyse, denek mi?”

Bu kelime beni ürpertti. *Denek*. İlk Hanna söylediğinde kafamı kurcalamıştı. Şimdi oğlanın ağzından da duyuyordum.

Bu konuda kafa patlatmaya hazır değildim. “Konuyu değiştirmek için sormuyorum, Hanna’yla aranızda ne geçti sahiden?”

“Cass...” Bir anlığına baklayı ağzından çıkaracak sandıysam da başını iki yana salladı. “Kusura bakma kanka. O kısmı bende kalsın.” Ağzını bıçak açmadı.

İçimden bir ses üsteleme dedi. Ama sonra Emilio’nun bana yardımcı olduğu anları hatırladım, iç dökmemi dinleyişini, bana öğüt verişini. Mecbur olmadığı halde. En başından beri hesapsızca yakınlık gösteriyordu. Oysa ben hak ettiği dostluğu ona göstermek için henüz hiçbir çaba göstermemiştim.

Artık böyle bir insan olmak istemiyordum.

“Burnumu sokmuş gibi olmayayım. Ama döndüğümünden beri moralin çok bozuk, seni böyle görmek beni üzüyor. Konuşmak istemediğine emin misin? Dinleyebilirim, nasıl istersen.”

Tekrar konuşmasını uzun bir süre bekledim, ta ki güneş batıp da çivit mavisine çalan kadife gibi gökyüzünde yıldızlar göz kırpana dek. Dış aydınlatmaların yapay sarı ışığı üzerimize vuruyordu artık.

Emilio dirseğini yere dayayıp yan döndü, başını eline yasladı. “Tamam, öyle olsun,” dedi sonunda, usulca. “İçimde kalmasın. Bir süredir Hanna’dan hoşlanıyordum. Bataklıktaayken riske girip onu öptüm. Baş başaydık,

bana yakınlık da gösteriyordu... her neyse, ilk başta hoştu. Biraz öpüşüp koklaştık. Sonra, salak gibi kalkıp ona duygularımı karşılıksız bırakmaman çok hoş, bunu ne zamandır yapmak istiyordum falan dedim.” Sızlanarak sırt üstü devrildi ve iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Ellerini yüzünden çekmediği için boğuk sesle konuşmayı sürdürdü. “O da *abi bırak ya* falan oldu, güya can sıkıntısından olmuş da ortamına denk gelmiş. Bok gibi kaldım yani. Sonra da... kapıştık. Beni yalnız bırakıp birkaç saat ortadan kayboldu. Onu bırakıp gidecek değildim ya, bekledim haliyle. En sonunda döndü ama aptalca davranarak dünyanın vaktini harcamıştık. Ekip çalışması olayında biz yirmi dört saat bile dayanışma gösteremediğimizi ispatladık.”

Hayattan bezmiş gibi derin bir of çekti. Elleri yana düştü, bir süre suskun kaldı. “Herkes anlatmak için niçin can atmadığımı anlamışsındır.”

Yüreğim burkuldu. Öf Hanna! Emilio’dan başkası mı yoktu? Oğlan kör kütük aşıktı, o da kıcına tekme basmadan duramamıştı. “Hanna canının istediğini yapar, diğer insanların canı cehenneme.” Yanıt vermedi. “Üzüldüm. Öpüşüp koklaşacak daha nazık biriyle eşleştirilmemen çok fena olmuş.”

En azından bu lafımla ondan bir kahkaha kopardım, çok da neşeli bir gülüş değildi gerçi. “Dert değil. Burada fazla kalacağımı sanmıyorum.”

Ani bir şaşkınlıkla dönüp baktım ama o tınmadı, göz göze bile gelmedik. “Ne?”

“Uzaya gideceğim yok. Şimdilik.”

“Neden olmasın?” Üsteledim. “Testlerde iyiydin. Her-

kes seni seviyor. Bugüne dek hep üst sıralardaydın. Sen... harika iş çıkarıyorsun.”

Omuz silkti. “Tam anlatamadım. Henüz pes etmiş değilim ama burası çok bunalttı. Bana yapılanları hazmedemiyorum. İnsanlar... ne hallere geldi.”

Ona bakakaldım. Keşke söylediklerini hiç duymamış olsaydım. Sonra böyle düşünmeme şaştım. Acaba ne kadar zamandır bu haldeydi? “Hanna’yla yaşadıklarından ötürü böyle konuşuyorsan söyleyeyim, alt tarafı bir sınavdı. Ona da demiştin hatırlarsan. Dünyanın sonu değil diye. Bu yola baş koyduysan pes etmemelisin.”

“Olay da bu zaten, Cass. Artık emin değilim.” Elleri istem dışı yeri tirmalıyordu. “Elenirsem elenirim. Kafaya takmıyorum. Asıl mesele şu, buradaki insanları özleyeceğim. Anton’u, seni, Mitsuko’yu...” Dalıp gitti.

“Hanna’yı?” Bunu söylediğim anda pişman oldum.

Gergin gülümsedi. “Her neyse Cass. Bence sen ipi göğüslersin. Gerektiğinde hep en doğru olanı yapıyorsun.”

“Kes şunu,” dedim. Kafasında gerçek kişiliğimle bağdaşmayan bir izlenim yarattığı aşıkardı. “Ben öyle bir insan değilim. Senin gibi bir arkadaşım hiç olmadı biliyor musun?” Sesim elimde olmadan biraz fazla yüksek ve telaşlı çıktı. “Buraya gelmeden önce arkadaşları sınav notlarında yarıştığın biri ya da sınıftaki aptal çocuklardan konu açıldığında seninle hemfikir olan biri sanıyordum. Çıkar sağlayacağımı anlarsam kopya çeken sınıf arkadaşlarımı ispiyonlardım. Büyüklük kompleksine kapılmıştım, herkesten üstündüm, benden başka herkes beceriksizdi falan...” Sınıf ve iş arkadaşlarım gözümün önüne geldi. Hepsini hakir görmüştüm. Hiç arkadaşım olmama-

sına şaşmamalı. “Beni tam anlamıyla tanıımıyorsun.”

Emilio omuz silkti. “Lisedeyken bir kez olsun korkunç davranmamış kimse var mı? Hiç değilse kendini geliştirmeye açıksın. Geliştirdin de. Buradayken öyle şeylere senden başkasında rastlamadım. Zannettiğin kadar burnu büyük ve kötü biri değilsin. O yüzden seni uyarmıştım. Ben gidince yoldan sapmanı istemem.”

Düşüncelere dalar gibi bakışları göğe kaydı. “Şunun güzelliğine bak. Şu ışıklar olmasaydı Orion’u açık seçik görebilirdin. Tel örgünün üzerinden atlayıp çayırlarda birkaç kilometre yürüyebilseydik ne muhteşem olurdu.” Gözlerini tekrar yere indirdi, parmaklığın ötesinde gölgelerin bürüdüğü hışırtılı kırları süzdü. “Ama şehre çok yakınız. Colorado’da müthiş bir yer vardır. Dağlık bölgede. Orada gökyüzü zifiri karadır, yıldızlar öyle parlar ki canlı gibidir. Ne kadar çok yıldız olduğuna şaşarsın. Trilyonlarca yıldız hep tepende durur ama ilk kez orada görmüş gibi olursun. Oralara gitmek istiyorum. Buraya o yüzden geldim.”

Başımı yukarı kaldırdım. Haklıydı. Orion takımı yıldızını, Venüs’ü ve küçülmüş bir yarım küreyi seçebildim ama başka şey göremedim. “Ben de.”

“Buralarla kıyaslanamaz. Bir gün seni de götürmek isterim.” Nedense birden kızdı sanki. Bir taşı kaptı ve beyzbol topu atar gibi fırlattı. Taş metalik bir tangırtıyla tel örgüden sekip ta öteye uçtu. “Buranın sana galip çıkmasına sakın izin verme Cass. Canına tak ederse çek git. Sahiden istekliysen seni uzaya götürebilecek özel şirketler var. Gizli devlet silahına falan dönüşmeye değmez.” Espri yaptığı belliydi.

“Ya ne demeysin, alçak yörüngeden uçan özel jete param yeter sanki de.”

Sırıttı; ışıktaki bir anlığına dişleri parladı, sonra tekrar ciddileşti. Ayağa kalkıp şortundaki otları silkeledikten sonra elini uzattı. “Gözüm yatağa bakıyor. Geliyor mu-sun?”

“Birkaç dakika sonra.”

Tenis ayakkabılarıyla otları hışırdatarak uzaklaşma-sını dinledim, sonra da gökyüzüyle baş başa kaldım.

“Günaydın, bu aşamaya kadar gelebildiğiniz için tebrikler,” dedi Ravi, bu kadar erken bir saate göre fazla neşeliydi. Ders programına geri dönmüştük. Sabahın körüydü. Asıl alışılmadık olan, Ravi’nin derse girmesiydi. “Meditasyon ilmine ve beyin dalgaları üzerindeki etkisine değinmiştik. Bugün uygulamaya geçiyoruz.”

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum, sonra dikkatimi çeken bir laf etti. “Ne demek istediğimi size göstereyim. Gönüllü var mı?”

Emilio’yu seçen Ravi onu herkesin önündeki bir sandalyeye oturttu. Emilio’nun traşlı kafasının dazlak tarafına birkaç elektrot yapıştırdı.

Ravi meditasyona uygun sakinleştirici sözlerle Emilio’yu yatıştırırken biz de sessizce bekledik. Değişiklikler EEG göstergesinden izlenebiliyordu. Emilio’nun gözleri kapandı ama hali normaldi, hatta sıkkın.

“Şimdi,” dedi Ravi. “Emilio’nun bilinci hâlâ açık. Değil mi Emilio?”

“Evet.” Sesi sakin ama tetikteydi. Zombi gibi değildi.

“Ama nöral salınımları şu anda bizimkilerden biraz

farklı. An itibarıyla muhtemelen hepinizinki beta evresinde, tetikte ve odaklanmış haldedir. Emilio'nun değerleri yüksek oranda alfa salınımları gösteriyor. Bu da gevşediği halde bir dış uyarana hâlâ tepki ve karşılık verebildiği anlamına gelir. Sen ne dersin Emilio?"

"Aynen patron."

"Teşekkür ederim. Yerine geçebilirsin." Ravi elektrotları söktü.

Emilio gözlerini açıp kırıştırdı. "Pek bir şey hissetmedim doktor." Kalkıp yerine geçti. "Açıkçası uyku bastırmış gibiydi."

"Kesinlikle. Uyku ile uyanıklık arasında bir evreye geçebilmenizi amaçlıyoruz. Uyuduğunuzda kaslarınız gevşer, kan damarlarınız gevşer, vücudunuz daha az oksijen tüketir. Sindirim sisteminiz yavaşlar ve daha az kaloriye gereksinim duyarsınız. Kütlesel ağırlığın her zerresinin yakıtı mal olduğu bir ortamda ideal evre budur. Oksijen ve kimyasal enerji ihtiyacını indirgeyebilirsek, itici roketlerin yükünü hafifleterek dünyanın yerçekimi kuvvetine daha rahat karşı koyabilir ve uzak mesafe görevlerinde astronotların hayatta kalma süresini uzatabiliriz." Biraz huzursuzca gırtlığını temizledi. "Ancak gerçekten *uyumanızı* istemeyiz. Belli bir düzeye kadar dış dünyanın farkında olabilmeniz lazım. Herhangi bir aksilik ihtimaline karşı gemide birilerinin uyanık kalması şart. Bir nevi *kış uykusu* evresine geçmeyi amaçlıyoruz. Bunu başarmak için de belli bir nöral salınım aralığı hedefleniyor. İlaç kullanmaksızın bu salınım aralığında kalabilen kişi güçlü bir aday kabul edilecek."

Luka'ya kaçamak bir bakış fırlattım.

“Şimdi kim denemek ister?” Ravi sordu.

El bile kaldırmadan hemen yerimden kalktım ve başka birinin önce davranmasına fırsat bırakmadan Ravi’nin yanı başındaki sandalyeye çöktüm.

Ravi beni makineye bağladıktan sonra alçak sesle konuşarak yatıştırdı. “Kendini en rahat hissettiğin yeri gözünde canlandır. Gökyüzünde bulutlar dolaşüyor. Kulağında kumsala vuran dalga sesleri, rüzgârla hışırdayan ağaçlar. Kaslarının gevşediğini hissediyorsun. Endişelerini bir kenara bırak.”

Tüm bu hippie saçmalığı beni rahatlamıyor, aksine kızdırıyordu. İşe yaramıyordu. Ravi’nin hoşnutsuz mırıldanmalarına dayanarak beklentiyi karşılamakta geç kaldığım sonucunu çıkardım.

Beni mutlu eden ilk şeyi bulana dek hafızamı didik didik ettim. Aklıma ilk gelen müzik oldu. Ezberimdeki piyano notalarına gömüldüm; tuşların o hoşnut edici tıkırtısına, parmaklarımda hissettiğim pürüzsüz fildişi yüzeyinin serinliğine, beynim ile çalgı arasında adeta köpükler saçarak çağlayan müziğin akıntısına kapıldım. Hayal gücümün yarattığı bu tarifsiz anı tüm büyüleyiciliğiyle gerçeğe, güzelim bir melodiye dönüştürdüm.

Bedenimin dışında kalan dünya –Ravi’nin tıraş losyonunun keskin kokusu, oturduğum sandalyenin tenimdeki soğukluğu ve beş çift göz tarafından seyredilmenin verdiği dikizlenme hissi– eski bir fotoğraf misali tümünden soldu. Göz kapaklarımda ardındaki karanlık ve kafamın içindeki müzik dışında benden yana hiçbir şey kalmamıştı.

Biraz sonra beni tatlı sözlerle sindiğim yerden çıkardığında, sanki suyun altında çok uzun süre kalmışım da

yavaşça yüzeye çıkıyormuşum gibi hissettim. Gözlerimi açınca ışıklar çok parlak geldi. Elektrotları söken Ravi de afallamış görünüyordu.

“Ne oldu?” dedim. Omuzumdan ikinci bir kafa çıkmış gibi bakıyordu.

“Başardın.” EEG ekranını bana doğru çevirip gösterdi. “Tam şurada, şu en dip noktada... sen... tam aradığımız yarı bilinçlilik dengesine kusursuzca eriştin. Hem de ilk denemede. Neler düşündün?”

“Ben sadece...” Yöntemimi herkesle paylaşmak istemedim. “Gevşedim.”

“Eh, işe yaramış. Aferin.”

Emilio’nun ağzı açık kalmıştı. Çaktırmadan baş parmak gösterdi ama gülümsemedi. Hafif bir suçluluk duygusuna kapıldım. Emilio son birkaç gündür durgundu ve derslerde pek fazla ilerleme kaydetmiyordu. Pistte konuştuklarımızın aksine çoktan pes ettiğinden kuşkulanıyordum.

Sandalyeden kalkıp yerime geçtim. Kendra yanından geçerken beni bakışlarıyla didikledi. Hanna da beni görmezden geldi.

Luka’nın yüz ifadesini çözemedim, kızgın gibiydi, duvardaki bir şeye odaklanmıştı. Doğru dürüst konuşmuşluğumuz yoktu. Sağkalım sınavındaki yakınlaşmamızdan sonra bu durum garibime gidiyordu. İlk kez o kadar da mükemmel olmayan bir sonuçla döndüğü için beni suçladığına yoruyordum. Gelgelelim vahşi doğadaki mücadele onun sıralamasını pek etkilememişti; Luka hâlâ bir numaradaydı.

Ravi EEG sonucunu birkaç dakika daha inceledikten sonra derste olduğunu nihayet hatırladı. “Deniz meme-

lileri ve bazı kuşlar geçirdikleri evrim sonucu uykudayken beyinlerinin yarısını uyanık tutabilme becerisi edinmiştir. Bu yöntemle ne düşerler ne de yem olurlar çünkü bilinçleri tamamen kapalı değildir. Beden gevşemiş ve hareketsiz durumda olsa bile beyin dış uyaran sinyallerini hâlâ algılayıp tepki verebilir. Yıllardır bu muamma üzerinde çalışıyoruz. Hangi tür sinir iletkeninin bu olguya yol açtığını artık çözdük sanıyorum. Bu göreve seçilen astronotlara, yarı kış uykusuna geçmelerini sağlayan bir derialtı ilacı verilecek.”

Canlanmış, heyecanlanmış, coşmuştu. Yüz ifadelerini gördünce toparlandı ve çehresi değişti. “Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. Henüz güvenilirliği ispatlanmamış bilimsel yöntemler sizi tedirgin ediyorsa buyurun, kapı açık.”

Derin bir nefes alıp tuttum.

Sırf Ay’a gidiyor ya da Mars’a geri dönüyor olsaydık bu teknolojiye gerek duyulmazdı. Olay çok daha büyüktü. Ben de çok yakındım.

Ravi yavaşça başını salladı. “Devam edelim. Hanna, buraya gelir misin lütfen?”

Hanna iyi iş çıkardı. Doğru dengeyi tutturup kontrolü kaybetmedi. Süresi benimkine çok yakındı. Tüm sınıf tek tek denedi.

Hiç kimse beni geçemedi. Luka bile. Bir türlü gevşeyemedi. Beyin dalgaları beta evresinden nadiren çıktı. Hep diken üstündeydi, bu da onun zayıf yanıydı.

Ertesi gün EEG yapılmadı. Yerine eğitim havuzunda toplanmamız söylendi. Oraya varınca dirsek ve dizden

aşağısını açıkta bırakan kısa kollu dalış giysilerini kuşandık ve bir dalgıç takımı misali suyun birkaç metre gerisinde dizildik.

Hanna'nın tir tir titrediğini seçebiliyordum. Havuzun kenarında durmak bile ona yetmişti.

Havuzda en son geldiğimizde o kadar kalabalıktık ki bir dirsek darbesiyle suya düşmemek için dikkat etmek zorunda kalmıştım. Oysa şimdi birer asteroid gibi aramızda geniş mesafe bırakarak Albay Pierce ile pahalı siyah takım elbiseli, uzun boylu ve yaşlıca bir beyaz adamın önünde dikilmiştik. Kalıp gibi suratında yarım yamalak bir gülümseme vardı. Belki rahatlatıcı görünmeye çalışıyordu, yine de yüz ifadesi öyle donuktu ki cansız mankeni andırıyordu. Sudan yansıyan ışıktaki yüzü adeta parlıyordu –epeyce estetik ameliyat geçirdiğinden belki–gerçi bunun da o kuklamsı surata faydası yoktu.

Dik yerleştirilmiş, şüphe uyandırıcı bir şekilde uzay çağı tabutunu andıran geniş bir gümüş kapsülün önünde dikiliyorduk. Tabutların kapağında küçücük mika pencereler olmazdı yalnız.

Copeland'in haftalar öncesinde kalmış gibi gelen derisini anımsadım. Bize gösterdiği şemayı. Teori değilmiş meğer. Bu mereti sahiden yapmışlardı. İnsanlı hibernasyon teknolojisini sahiden edinmişlerdi. Ve her nedense sır olarak saklamışlardı.

Ürperdim. Demek ki çok ama çok uzak bir yere gidiyorduk.

"Hoş geldiniz adaylar," dedi manken suratlı adam, bir süre ağzı açık bakakalalım diye bize zaman tanıdıktan sonra. Gülümsemesi bariz bir gururla yayılırken çıkık

elmacık kemikleri iyice yusyuvarlak oldu. “Adım Clayton Crane, Güneş Dışı Keşifler Derneği’nin kurucusu ve CEO’suyum. Bugün bu özel testi gözlemlemek üzere aranızdayım çünkü önünüzde duran bu acayip kılıklı nesneyi şirketim yaptı. Buna İnsanlı Hibernasyon Modülü veya İHM diyoruz. Bu teknoloji sayesinde uzayın hiç gidilmemiş en uzak köşelerine ulaşmayı tasarlıyoruz.” Ağzı kulaklarına varmıştı, gözleri heyecandan adeta elektrik saçıyordu.

Hanna’yla göz göze geldim. Biraz ürkmüş, biraz kızgın görünüyordu ama metanetli duruşundan ödün vermemişti. Onun için kolay olmayacaktı. Gözüm Mitsuko ile Emilio’yu aradı. Her ikisi de önlerindeki iki adama kenetlenmişti. Mitsuko gergindi.

Bense çelik gibi irademle hazırdım. Madem Bay Crane gözlemlemek üzere şahsen gelmişti, en iyi ben olmalıydım.

Crane’in bıraktığı yerden Albay sözü devraldı. “Bu görevdeki astronotlar Yer atmosferinden çıkıp rotaya saptıktan sonra İHM’ye girecekler, sonrasında gemi uçuş boyunca otomatik pilota geçecek. Her astronotun giyeceği uzay kıyafetinde nefes almayı, beyin dalgalarını ve diğer hayati göstergeleri bilgisayara aktaran özel tasarımlı bir kask bulunacak. Hayati gösterge monitörünün sorunu; astronotlar İHM’nin içinde normal homöostatik* durumun dışındayken hiçbir eylemde bulunamaması. Acil durumda bir alarm çalacak. İnsan beyninin bu alarma karşı tetikte kalması gerekiyor ki gerektiğinde birisi hemen harekete geçip hayat kurtarabilsin. Mürettebatın geri

* Organizmada normal dengelerin korunması hali. (ç.n.)

kalanı bilinci kapalı olarak tam hibernasyon durumunda kalacak. Hepinizin aday olduğu mürettebat birimi ise gözlem bilgisayarıyla sürekli iletişimi korumak amacıyla kişinin asgari ilaç etkisinde en hafif uyku durumunda kalmasını gerektiriyor.”

Taşlar yerine oturmaya başlıyordu; yunuslar gibi niçin beynimizin yarısıyla uyumayı öğrenmek zorunda olduğumuz ortadaydı. Bizler güvenlik tertibatıydık da ondan.

“Bugün İHM kullanma deneyimini canlandıracacağız. Gerçek hayatta kalp atışını, oksijen tüketimini ve beyin dalgalarını izleyen bir dizi monitöre bağlanacaksınız, ayrıca su ve gıda gibi yaşamsal öneme sahip birtakım maddeleri sağlayan bir serum takılacak. Hayati önem taşımayan işlevleri baskılayan hormonlar ve bir dizi atık tasfiye düzeneği de cabası. Oysa bugün takacağınız maskenin oksijen sağlama ve gözlerinizi korumak haricinde çok az başka işlevi var. Kriyojel ortamını tam deneyimleyebilmeniz için bugün sadece dalış giysileriyle çalışacağız. Endişelenmeyin; canınız yanmayacak.” Son sözleri vurgulama şeklinden yalan söylediği bal gibi belliydi. “Kapsüllere dolan jel sizi radyasyondan, mikrometeorlardan koruyup herhangi bir türbülânsta yastık vazifesi görecek. Sizi içine yerleştirdikten sonra kapısını kapatıp kapsülü dolduracağız. İlk aşamada beş dakikayla başlayacağız, üstesinden gelebilerseniz deneyimi tam anlamıyla yaşayabilesiniz diye on beş dakikaya çıkaracağız.”

Emilio el kaldırdı. “Bayım, bu alet insan hayatını ne kadar süre askıda tutabiliyor?”

“İHM asgari işlevli bir insanı görev gereksinimine bağlı olarak aylarca askıda tutabilir. Başarılı testleri-

mizde bir yıl ve üstü sürelerle ulaştık. Elbette sakıncaları var; kas yitimi, bulanık görme, zihinsel ve fiziksel dirençte azalma, mikrobiyom kaybı ve bağışıklık tepkisi. Ama tüm bunların geçici olduğu belirlendi.” Maruz kalacağımız tüm bu yan etkileri bir el hareketiyle geçiştirdi. “Bugün İHM’yi test etmiyoruz. Daha çok sizin ortama dayanıklılığınızı sınıyoruz. Seçilen kişi diğer mürettebatla aynı seviyede uyutulmayacak; bir yanınız sürekli ayık kalacak. Bazılarınıza biraz... rahatsız edici gelebilir.”

Ayık. Bir test kapsülünde canlı muhafaza edilmek. Yemedi. İçmedi. Kıpırdamadan. *Aylarca.*

Hanna’ya göz attım. Onun için tam bir cehennemdi bu. Ödü patlamış olmalıydı, yine de yüzü Rushmore Dağı’na yontulmuş gibiydi. Havlu atmasını bekliyordum. Zayıf noktasından vurulmuştu. Buna karşın o küçücük boğucu tabutun içinde ilk kimin panikleyeceğine dair hiçbir fikrim yoktu açıkçası.

O kişi ben olmayacaktım ama.

İlk Anton girdi, çünkü bu kez alfabetik sırayla gitmeye karar verdiler. Metal tüpün içine tırmandı. Ağzını ve burnunu örten maskesini teknisyenler taktı. Arkasından göz koruyucusu takıldı. Reçeteli gözlüğe ihtiyacı olan bir yüzücüye benzedi; gözlerini kaşlarından elmacık kemiklerine kadar örten şeffaf plastik çerçeve onu pörtlek gözlü yapmıştı. Teknisyenlerin verdiği ufak bir şeyi kulaklarına tıktı. Soludukça maskesi buharlanıyordu. Anton iki baş parmağını bize kaldırdı.

Kapağı örttüler.

İHM’nin kapağına neden pencere koyduklarını şimdi anlıyordum. Uzak derinliğindeki kor yıldızların güçlü

radyasyonuna karşı korunmayı amaçlayan bir aracın yapısını niçin zayıflattıklarını. O pencere olmasaydı, kapsülün içinde canlı biri olduğunu anlayamazdınız. İçindeki insanın çaresizliğini o pencereden görüyordunuz.

İçindeki insanın canlı ve yarı uyanık olması da cabası.

Bulduğum yerden Anton'un gözlüğünü azıcık seçebiliyordum. Tüp jelle dolarken başını sağa sola çevirdiğini de gördüm. Suya batıyormuş gibi açık mavi bir renge büründü. Jel kafasını tümüyle örttüğünde bile iyi görünüyordu.

Albay kronometresini çalıştırdı. Ben saniyeleri saydım.

Albayın beş dakikası benimkinden yedi saniye sonra doldu. "Tamam, beş dakika daha."

Anton tam on beş dakikayı sorunsuz atlattı. Tatminkâr sonuca ulaşılnca jeli boşaltmaya başladılar. Tamamen boşalmadan çıkaramazlardı.

Teknisyenler sürgüyü çekerek kapağı açtıklarında Anton kollarını sarmaşık dalları gibi gövdesine dolamış vaziyetteydi ve amcamın küçük köpeğinin kışınki hali gibi zangır zangır titriyordu. Teknisyenler içeri uzanıp onu oksijenden ayırınca kapsülden dışarı attı kendini.

Teknisyenlerden biri getirdiği havluyla oğlanın üzerindeki jel kalıntılarını çabucak temizledi. Üstünden açık mavi yarı peltemsi öbekler dökülüyordu.

"İyiyim," dedi Anton dişleri takırdayarak, durumuna bakmak için yaklaştığımda. "Jel... can yakmıyor. Ama kapsül boşalınca... insan... çok üşüyor..."

Teknisyenler onu üstünü değiştirmeye götürdüler. Bay Crane'in bakışlarını üzerimde hissedince başıma gelecekleri anladım.

Albay bir saniye bile beklemedi. "Gupta, sıra sende."

12. BÖLÜM

Tüpün içine girdim.

Aslında dışarıdan görünüşüne kıyasla rahattı. İç kısmı yüksek yoğunluklu kaygan bir kumaşla kaplıydı. Son teknoloji ürünüydü ve pahalı araç içi döşemeleri gibi pofuduktu. Dört yanımda en az bir metre boşluk vardı, kafamın üstü dahil. Sadece pencereden dışarıyı görebiliyordum.

Teknisyenler maskeyi kafama geçirdiler. Oksijen devreye girene dek bir anlık panik yaşadım. Gözlüğümü takıp kulak tıkaçlarını yerlerine tıktım. Nefes alabilmenin verdiği rahatlıkla arkama yaslanıp gevşedim. Belki de en kolay test bu olacaktı.

Kapak zar zor işittiğim hafif bir tıkırtıyla yavaşça kapandı.

Sonra içeri lıkır lıkır jel dolmaya başladı. Sudan daha yoğundu –biraz puding kıvamında– rengi de doğal mavi değildi. Tenimi gıdıklayarak yükseldi, vücut ısısından biraz soğuktu; ılık bir havuz gibi. Ne banyo suyu kadar gü-

zel, ne de soğuk duş kadar ürpertici. Jel göğsüme kadar gelince ayaklarım kapsülün tabanına değmez oldu. Vücut yoğunluğum jelin yapıldığı maddeden azdı.

Jel boynuma kadar gelip de çeneme yükseldiği an kalp atışlarım hızlandı. Beynimin ilkel kısımları boğulma tehlikesi yaşamadığımı kavrayamamıştı. Çabuk ayak uydur, diye düşündüm. Jelin burnuma doğru milim milim yükselmesi en berbat kısmıydı. Resmen boğulma simülasyonuydu. Nefesimi tutma içgüdüsüyle boğuşmak zorunda kaldım. Karnımı içeri çekip bırakarak yavaşça derin nefesler aldım. *Nefes alabilirim. Hava bol.*

Jel en sonunda kafamı örttü. Verdiği his her ne kadar klostrofobik ve tuhaf olsa da küçücük pencereden dışarıdaki insan suratlarını görmenin faydası oluyordu. Pencerenin ardındaki dünyayı balıkgözüyle jel mavisi renginde görsem de dışarıda beni gözleyen, kollayan ve performansımı ölçen birilerinin olduğunu biliyordum. Aynı anda hem teşvik edici hem rahatlatıcıydı.

Bir su yatağının içinde süzülüyor gibiydim. Gözlerimi yumup kendimi metal tüpün ağırlıksız ortamına bıraktım. Bir metal tüpün içindeki jelde asılı kaldığım gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Yavaş soluk alıp vermeme rağmen geçen her saniyeyle birlikte panik tırmandı.

Adeta birisi düğmeyi yavaşça çevirmiş gibi, kalp atışlarım hızlandı.

Sonra, *Hava mı azaldı? Havasız kalıyorum. Benim... benim çıkmam lazım, oldum.*

Belleğimde Ravi'nin sesini duydum. *"Ayak parmaklarından başlayarak vücudunu gevşet. Gergin kaslarını tek*

tek hissederek gevşe. Bak nasıl da kolayca nefes alabiliyorsun. Nefes ver.”

Ravi aklıma gelince dünkü EEG'yi de anımsadım. Müzikle savaşıyordum. Tekrar aynı yönteme başvurmayı denedim.

Hemen beni oyalayacak bir şey düşündüm ve geçen yılki resitalde çaldığım Chopin noktürnünde karar kıldım. Ritmine eski bir dost kadar aşınaydım. Beynim hemen işe koyuldu. Azar azar gerginliğimi unuttum, Chopin'in meşhur yatıştırıcılığına kendimi koyverdim. Yaletkan jelin yumuşaklığına kapılıp gittim, gözlerim kapalı, kulaklar tıkalı.

Kafamın üst yarısında bir soğukluk, aşırı soğuk hissedene dek jelin boşalmaya başladığının farkına bile varmadım.

Jel içeri dolarkenki hızıyla yavaş çekildikçe tenimin açıkta kalan kısımları anında buz kesiyordu. Sanki sırlıklam halimle saunadan çıkıp kutup havasına adım atmıştım. Jel tamamen çekildiğinde her yerim zangırdıyor, dişlerim takırdıyor, kapağı yumruklamamak için kendimi zor tutuyordum.

Nihayet kapı açılınca tüpten sendeleyerek çıktım. Hareketlerime hâkim değildim. Vücudumda düzensiz kasılmalar vardı. Bacaklarımın titremesi yüzünden İHM'nin kenarına tutunarak dengemi sağladım.

Omuzuma bir havlu atıldı. Demir pençeye dönmüş ellerimle havluya kimseye bırakmamacasına yapıştım. İliklerim buz kesmişti. Öyle şiddetli titriyordum ki parçalara ayrılacağımı sandım. Teknisyenler oksijen maskesini, gözlüğü ve kulak tıkaçlarını ustalıkla çıkardılar çünkü kendi başıma çıkaracak takatim kalmamıştı.

Albay Pierce'le göz göze geldim. Yaşlılık çilleriyle kaplı elinde kronometresi, bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu. Bay Crane'inki o kadar ketum değildi; yüzünde bilgiç bir sırıtma vardı, her şeye rağmen benden yana bahis oynamış da kazanmış gibi. Ziyaret sebebinin sırf yeni icadını gözlemlemek olmadığı izlenimine kapıldım.

Bir teknisyen kadın süremi öğrenmeye fırsat bırakmadan beni apar topar bir kapıdan içeri soktu.

Kadın soyunma odası gibi bir yerde üç teknisyen kadın beni kuruladı. Jel kalıntılarının çoğu temizlenince vücut ısım biraz toparlanır gibi oldu ama tenim hâlâ naneli yağla ovulmuş gibi ürperiyordu.

“Ne maddesi bu?” diye sordum ama takırdayan dişlerim yüzünden söyledüğimin anlaşılması zordu.

Kadın beni bir termal battaniyeye sardı. “Vücut ısın normale dönene dek buna birkaç dakika sarın, sonra kuru kıyafetler giyebilirsiniz.”

Tam gitmek üzereydi ki buz gibi elimle onu dururdum. “Nasıldım?”

Halim epey acıklıydı herhalde çünkü kadın ondan hiç beklemediğim bir şekilde yumuşadı. “İçeride yirmi dakika kaldın. En fazla on beş dakika kalmanız gerektiğini albaya söylemeye çalıştım, o da kız gayet iyi dedi.”

“İyi dim,” dedim, biraz hayretle. Kolunu bıraktım.

Adam beni Anton'dan daha çok zorlamıştı. Öne çıktığım anlamına mı geliyordu bu? Performansım nasıl ölçülmüştü? Yoksa beni yıldırmaya mı çalışmıştı?

Soyunma odasında tek başıma kalınca aynada kendime baktım. Uzun siyah saçım pörsümüş, dağılmıştı. Gözlerim kızarıktı ve sulanıyordu.

Titrememi hâlâ bastırıramıyordum. Sıçana dönmüştüm.
Ama başarmıştım.

Eğitim havuzuna geri döndüğüm sırada İHM kapağı Hanna'nın üzerine kapatılıyordu.

Anton'un yanına çöktüm. Onun da üzerinde kuru giysiler vardı. "Luka'yı kaçırdım mı?"

"Evet," diye fısıldadı. "Az önce çıkardılar. Tam on dakika kaldı."

"Eminim kalmıştır." Kapsülü seyrediyordum ama penceresinde Hanna'nın suratını değil azıcık saçını görüyordum o kadar. "Onun namına biraz endişeliyim."

"Ya?" Geçen sefer aynı yerde yaşadığımız olay aklından tamamen çıkmış gibiydi. "Kapalı yerlerle arası hâlâ iyi değil mi?"

"Sorun nedir bilmiyorum." Dizlerime dayadığım ellerimi yumruk yapmıştım. Gergin bir şekilde öne eğik duruyordum.

Hanna'nın ani çılgılığı boğuk ve dehşet vericiydi. Kapağı yumrukluyordu. Beyaz teni ve açık renkli saçları pencerede arada sıra gözükse de aklını oynattığı aşıkardı.

Dişlerimi gıcırdatarak oturağın kenarına yapıştım. "Onu çıkarmak zorunda," diye söylendim.

"Yeter." Pierce teknisyene bakarak kes işareti yaptı. "Durdurun. Çıkarın onu."

"Durun albay, kız daha yeni başladı. Kendisini ispatlaması için bir şans tanıyın," dedi Crane.

Ağzım açık kaldı. Pierce bakakalmış, şaşırmıştı. Teknisyen dondu, Pierce'e itaat etmek ile Crane'e itaat etmek arasında kararsızdı.

Hanna ılık atmayı bıraktı. Belki de kendine hâkim olmaya çalıştığından İHM’de iyice geriye yaslanmıştı. Bu durum uzun sürmedi. Mavi jelin gırtlacağına kadar yükseldiğini görebiliyordum. O noktada çıldırdı. İstirap içindeki yüzü pencereye yapıştı.

Jelin beni tamamen yutmasından önceki kısımdaydı. Kapıldığım anlık dehşetin yüz mislini yaşıyor olmalıydı.

Ne zaman ayağa fırladığımın farkında değildim. “Çıkarın onu,” diye patladım. “Onu çıkarmak zorundasınız!”

Pierce net bir şekilde başıyla onayladı. “Katılıyorum. Dediğini yapın.”

Teknisyen Crane’e baktı, o da başını sertçe iki yana salladı.

“Çıkarın onu!” Kapsüle koştum, toslamama ramak kala durdum. “Kapatın şunu. Şu aptal şeyi boşaltın.”

Hanna’nın yüzü tamamen jele gömülmüştü. Maviye çalan hortlak gibi yüzü acıyla çarpılmış, gözlerini yummuş, gömüldüğü sessizlikte yavaşça ve nafiile bir çabayla camı tokathıyordu.

“Crane,” dedi Pierce, en sert otoriter sesiyle. “Mahkemelik olmak mı istiyorsun?”

“Kız gayet güvende,” dedi Crane, ellerini arkasında kenetlemişti. “Tehlikede değil.”

Soluğum hızlanmış, göğsüm inip kalkıyordu; tüpün içinde boğulduğunu sanan bendim sanki. “Zorlanırsak çıkaracağınızı söylemiştiniz.” Hanna’nın panik dolu suratının görüldüğü kare pencereyi gösterdim. “ZORLANDIĞI ortada. Bunu uzatmanın anlamı yok.”

Crane’in bakışları bana döndü. Titresem de tınmadım. Kendi sıralamamı tehlikeye sokmuş olabileceğim şu sani-

yeye dek kafama dank etmemişti.

“Pekâlâ,” dedi teknisyene soğukkanlılıkla. “Kızı çıkarın.”

Teknisyen jel pompasını çalıştırınca kapsülün içi yavaşça boşalmaya başladı. İçerideki çırpınmalar azaldı, sonra da kesildi. İçeri baktım. Hanna saçı yüzüne dökülmüş halde İHM’nin daracık zeminine külçe gibi yığılmıştı.

Bir saat gibi gelen bir sürenin sonunda kapak açıldı ve Hanna kucağıma yığıldı.

Onu yakaladım. Kasılmalar halinde titredikçe ellerime yasladığı kaburgaları inip kalkıyordu. Jel kalıntıları’nın tenime değdiği yerler karıncalanmaya başladı.

Etrafını hemen teknisyenler sardı. Maskesini ve gözlüğünü çıkarabilecekleri yere nazıkçe taşıyıp harıl harıl kurulamaya koyuldular. Hayattaydı, bilinci açıktı. Kapıldığım panik ve öfke dinliyordu.

Hanna bacakları iki yana açık yerde oturuyor, kasları pes etmiş gibi kambur duruyordu.

“Hanna?”

Bana bakmadı. İki teknisyen ayağa kalkmasına yardım ederek onu üstünü değişmeye götürdü. Peşlerinden gittim. Soyunma odasına vardığımda Hanna parlak ışıkların altında hortlak gibi bembeyazdı ve ayakta titriyordu.

“İyi misin?” diye sordum.

Hiddet ve yenilgi karışımı bir ifadeyle gözlerini kısarak baktı. Yaşadığı panik yüz ifadesine damga vurmuştu. Gözlerinin akı kızarmış, sulanmıştı. Dudakları soğuktan gri mora çalışıyordu. Ellerindeki ve şakaklarında ki mavi damarlar gözüme çarptı. Ses tonu düşmancaydı. “Ne sanmıştın?”

Bakışlarımı ondan ayırmadım. Tüm hıncını benden çıkardığı ortadaydı. Crane'e kafa tuttuğum için sinirlerim hâlâ ayaktaıydı ama onu terslememek için kendimle mücadele ettim. Bana kızgın değildi. Kendine kızgındı. Belki Crane'e. Son kısmında mutabıktık.

"Sevinmişıindir herhalde," diye çıkıştı. "Bu kez kesin elendim."

Hayır, dedim içimden. Tuhaftır ki sevinmedim.

"Yanılıyorsun," dedim. "EEG'de başarılı olan tek kiş i sendin. Bu korku sadece kafanın içinde. Üstesinden gelebilirsen hâlâ bir şansın olabilir."

"Sahi mi Cass? Çok biliyorsun değil mi?" Ürpertili bir iç çekiş, sonra sakince: "*Bunun* geri dönüşü yok." Sırtını dönüp beni dışladı.

Denemiştım. Benim yapabileceğim bu kadardı.

Onu teknisyenlerle baş başa bıraktım.

Bu kez ne kadar koşısam da moralim düzelmedi. Spor salonuna gidip biraz kum torbası tekmeledim. Öfkemi yatıştırdı ama o iç karartıcı his her neyse keskin dişleriyle beni ısırmayı sürdürdü.

Herkesten uzak duruyordum. Akşam yemeğimi dört civarında aldım ve bu aptalca elemenin bitmesini bekleyerek yemek için odama götürdüm. Keşke yanımda müzik olsaydı, beni oyalayacak herhangi bir şey. Getirdiğim kitabı zaten dört kez okumuştım.

Uykuya daldığımı anımsamıyorum ama içim geçmiş olsa gerek ki ertesi sabah Mitsuko'nun suratına yastık fırlatmasıyla uyandım. "Kalkma vakti, canım! Güzel bir gün bugün." Mahmur gözlerle bakınca sırtıttığını gördüm.

“Kendra az önce kafeteryadan geldi. Dokuza inmişiz.”

Hanna.

“Kahvaltı saatini uyuyarak geçirdin,” dedi.

Fırladım. “Beni neden uyandırmadın?”

Heyheylenir gibi tek elini beline dayadı. “Bütün gece tepindin, dönüp durdun, ben de bırakayım da uyusun dedim.” Birden komodinin üzerindeki yemek tabağını fark ettim: Bir kâse yulaf ezmesi, çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek. Mitsuko’ya mahcup bir ifadeyle baktım.

Gülümsedi. “Aç kalmana gönlüm razı gelir miydi sanıyorsun?”

Eğitmenlerimiz tekrar gruplaşmamıza meydan bırakmadılar. Hanna’yı düşünecek fırsatım bile olmadı. Bizi gün boyu fena zorladılar.

Jeong mühendislik şemaları ve uçuş sırasında acil durum simülasyonlarıyla kafamızı ütüledi. Dr. Copeland ilk yardım senaryoları üzerine anlık sınavlar yaptı. Shaw’un dersinde bile fikir alışverişlerimiz acımasız birer sınava dönüştü.

Bolshakov’un dersinde bilgisayar simülasyonu veya kuramsal çizelgeler yoktu; hiçbir kılavuz olmaksızın elektronik aletleri parçalarına ayırmak, onarmak ve tekrar birleştirmek zorunda kaldık. Bolshakov ise bocalayan halimizi ruh gibi sessizce seyretmekle yetindi. Önden başlamanız için bize tanıdığı sürenin sonunda da önündeki aleti onarmaya koyuldu. İşini bitirdiğinde diğerleri hâlâ didiniyordu, bense elimde onarılmış aletimle karşısına dikilmiştim bile.

Yüz ifadesindeki değişim, bu işler böyle yapılır demeye hazırlanan şu emin ifadenin yerini şaşkınlık ve hasetle

karışık hayranlığın alması, bana hayat verdi. Bir hafta boyunca yemekten feragat edip o bakışla yaşayabilirdim.

Bolshakov'un dersindeki amansız tempo ve ulaştığım zafer dünü unutturdu, Hanna'yı da Bay Crane'i de tüm olanları da kafamdan uzaklaştırdı.

Masada kimseyle konuşmadan yemeğimi yiyor, o gün öğrendiklerimi bir mantra halinde içimden geçiriyordum. Herkesin bana baktığını fark etmem bir dakikayı buldu.

"Ee...Cassandra?" Anton dikkatimi çekmeye çalışıyordu. "Bir baksan iyi olur."

Gözlerini yukarı dikmiş skor tablosuna bakıyordu. Lokmamı çiğnemeyi bırakıp oturduğum yerde döndüm.

Cassandra Gupta.....2.

O kadar uzun süre baktım ki ağızımdaki lokmayı unuttum. Yutkunup öksürdüm.

Dönüp baktığımda Emilio gülümsüyordu. Mitsuko'nun ifadesi biraz dehşet içindeydi ama baktığımı görünce o da gülümsemeyi başardı.

O birkaç saniye içinde tüm sıralamayı ezberlemiştim. Luka 1 numaradaki sağlam yerini hâlâ koruyordu. Şimdilik bir tek EEG'de hata yapmıştı. O kadar önemli olmasa gerek ki ondan henüz puan götürmemişti. *Sri Ganapati**, *bir sınavda ulu Luka Kereselidze'den daha iyi olabilmem mümkün mü?*

Benden sonra Kendra, sonra Anton, Mitsuko ve en geriden de Emilio geliyordu. Giorgia, Pratime ve Boris son üçe kalmıştı.

* Hint Tanrısı. (ç.n.)

Hanna'nın isminin eksikliği biraz içimi sızlattıysa da aldırmadım. Gelgelelim kendi ismimi her zamankinden daha yüksek sırada görmek bende hiç tahmin etmediğim hisler uyandırdı. Memnuniyet desen, tamam, biraz belki. Ama hak etmemişlik duygusu? Utanç?

Böyle şeyler hissetmemem gerekirdi.

Emilio her konuda üstündü ve buna uygun bir tavır vardı. Yaratıcıydı, enerjikti, hiç yakınmıyordu. Bazen sinir bozucu davranırsa da herkesle iyi geçiniyordu. Bu becerinin ne kadar değerli olduğuna bizzat şahittim. Son zamanlarda morali bozuktu ama geçici bir durum olduğundan emindim.

Anton benim iki tanemi tutup havaya kaldırabilirdi. Ayrıca başkalarına yardımcı olmak uğruna saçmalık düzeyinde kendini paralardı. Kendra'yı pek iyi tanımasam da hazır cevaptı ve fazlasıyla becerikliydı. Mitsuko doğuştan önderdi, kimseden ve hiçbir şeyden korkusu yoktu. Bana gelince, beyin dalgalarım herkesinkinden iyi olabilirdi ama daha dün itibarıyla en tepedeki adama kafa tutmuştum.

Madem EEG testi sıralamada beni herkesin önüne geçirecek kadar önemliydi, o zaman niye Luka hâlâ bir numaradaydı da ben hâlâ ikinci sıradaydım?

Bunu anlamıyordum. Hiçbir şeye anlam veremiyordum.

O gece Hanna'nın yatağı düzeltilmiş haliyle boş kaldı. Eskiden aramızda olduğuna dair hiçbir kanıt bırakılmamıştı.

13. BÖLÜM

Aynı sıkboğaz edici tempoyla birkaç gün daha ders gördük. Öğitmenlerimizin kasıtlı olarak stresi tırmandırdıklarından adım gibi emindim.

Olay yaşandığında Mitsuko'yla kahvaltıdan dönüyordum ve o günkü soru yağmuruna zihnen hazırlanmıştım.

Kapıya ilk varan Mitsuko'ydu, elini kapı tokmağına attı. Kilit tıkırdadı ama açılmadı. "Ee. Kapımız niye kilitli?"

Kimsede anahtar yoktu. Hiç kimse kapısını kilitlemezdi.

Bitişişimizdeki kapıyı yokladım, son elemenden bu yana boş duran odaydı. Nafile.

Mitsuko homurdanmayla karışık güldü. "Gene başladık. Bu kez ne var?"

Kalan dokuzumuz da kahvaltı için kafeteryadaydık. İnsanlar birer ikişer geri döndüklerinde herkes şaşkıındı. Hepimiz kapıda kalmıştık.

Kalp krizinin eşliğinden dönmenin sarsıntısı atlatıl-

dıktan sonra varsayımlar başladı. Başka yere mi götürülecektik yoksa bazılarımız eve mi yollanıyordu? Yeni bir sınav mıydı bu?

En sonunda Bayan Krieger bizi almaya geldi. Peşine takıldık. Koridorlarda ilerleyerek sınıfları da geçtik daha önce kullanma gereği duymadığım kapıları da. Epey sonra çift kanatlı bir kapıdan geçip devasa bir jimnastik salonuna girdik. Tavanı iki kat yüksekliğinde, içerisi dört tane basketbol sahası sığacak genişlikteydi ama görünürde hiç pota yoktu. Uçsuz bucaksızlığı sanki sesleri yutuyordu. Ta ilerideki daracık pencerelerden beton zemine güneş ışığı vuruyordu. Tavan hizasında ince bir şerit halinde görünen mavi gökyüzü haricinde bir şey göremedim. Buranın Mars veya Ay araçlarının test sürüşünde kullanıldığı izlenimine kapıldım –engeller, uygun çevre birimleri ve yapılar dizilmişti– ama şu anda içerisi bize göre düzenlenmişti.

Bizi bekleyen akıbet, tahminimce, salonun ortasındaki kocaman beyaz kapsülle alakalı bir şeydi. Bütçe bulursak gelecekte yapabileceğimizi zannettiğimiz Mars yerleşim birimlerinin tüm dijital maketleri gibi eski bilimkurgu yapıtlarını andırıyordu. Kubbe yaklaşık altı metre yüksekliğindeydi, çapı da en fazla o kadardı.

Taban kısmında denizaltı kapağını andıran bir şey vardı.

Bayan Krieger, albay ve psikolog Ravi, yanlarında lacivert NASA uçuş kıyafetli birkaç teknisyenle beraber hır hır bekliyordu.

Bayan Krieger söz aldı. “Hepiniz hoş geldiniz. Bu görüşüğünüz Temsili Yaşamsal Ortam, Mars’a uygun gerçek

maketlerden buradaki kullanım amacına uyarlanmıştır. Burada bir hafta kalacaksınız. İçeri girdikten sonra programı terk etmedikçe ayrılamazsınız.”

Heyecandan yüreğim pır pır etti.

“Ekip arkadaşlarınızla beraber dar alanda yaşama deneyiminin benzerini yaratacak şekilde tasarlandı. Ancak sizin yerçekimi gibi bir lüksünüz olacak. Önümüzdeki yedi gün boyunca burada yemek yiyecek, burada duş alacak ve burada tuvalete gireceksiniz. Sürekli gözlem altında olup çeşitli testlerden geçeceksiniz. Düzenli aralıklarla telsizle iletişim halinde kalacağız.”

Ravi öne çıktı, yüz ifadesi ölçülü ve doğaldı. Göğüs kafesimden aşağı bir damla ter aktığını hissettim. “Bunun stres yüklemeye amaçlı olduğunu açıklamama gerek yok. Geçerli bir strestir, bu göreve seçildiğiniz takdirde yaşayacağınız türden. Tepenizin taşı atacak. Sinirler lağa olacak. Az da olsa herkesin başına gelecektir diye tahmin ediyoruz. Ancak kendi güvenliğiniz için en küçük şiddet eyleminin cezası programdan anında ihraç edilmek olacaktır. Anlaşmazlıkları kendi içinde barışçıl şekilde çözmenizi bekliyoruz çünkü uzayda da aynısını yapmanız gerekecek. Hepiniz yetişkinsiniz.” Bakışları bana kaydı. “Yetişkin sayılırsınız.”

“Herhangi bir anda bunun size göre olmadığına karar verirseniz kapağın yanındaki kırmızı tuşa basmanız yeterli, derhal açılacaktır. İlk uçakla evin yolunu tutacaksınız.” Albay Pierce bizi soğuk bir tavırla süzüyordu. “Şimdiden geri dönmek isteyen var mı?”

Kimse istemedi.

Donanma kıyafetli iki adam bizim “Görev Kontrol” bi-

rimindendi. Sonraki yarım saati bize duşu, tuvaletleri ve acil durum kumandalarını kullanmayı öğreterek geçirdiler. Her birimize kişisel bakım malzemeleri ve iç çamaşır içeren birer çanta, birer tane de mavi uçuş giysilerinin aynısından verildi. Ayrıca kalış süresince çamaşırhane hizmeti almayacağımız söylendi.

Aniden, hatta biraz fazla ani oldu, kapaktan dışarı çıkıp bizi içeri kapadılar.

Ranza kapma telaşı yaşandı. Nerede yattığımı umursamadığımdan eşyalarımı boş gördüğüm ilk yatağa attım. Emilio yanımdaki yatağı kapmak üzere hamle yaptıysa da Boris önce davrandı.

“Ne yani, kız arkadaşının yanında mı yatmak istiyordun?” Boris zampara gibi sııttı.

“Yok, sorun değil kanka.” Bir sonraki ranzaya geçti.

Boris en sevdiğim kişilerden değilse de umursamadım. Öğütme vakti gelip çatmıştı. Özümde ne olduğunu göstermenin vakti.

Ranzalar tek sıra halinde dizilmişti, ne bölme vardı ne de mahremiyet. Yataklar küçük ve dardı, şilte ve yastıklar da incekti. Her yatağın altında bir tane çekmece, ranzaların arasında da ortak kullanımlı küçük bir lamba ve dar bir raf bulunuyordu.

Bir raf, bir çekmece ve kendi yatağımla diğer yataklar arasında bir metrelik boşluk. Kişisel alan bu kadardı.

Dört oğlan. Beş kız. Tek banyo.

Gergin geçen birkaç dakika boyunca karşılıklı baktık. Herkesin önünde nasıl kıyafet değiştireceğimiz merak konusuydu.

Luka yüzünü duvara dönerek sorunu hepimiz namına çözdü. En küçük utangaçlık sergilemeden donuna kadar soyunup donanma kıyafetini giydi. Odada tek başınaymış gibi davranma şekli hiçbir cinsellik taşımıyordu.

Yine de bunca oğlanın önünde üstümü çıkaracak değildim. Fanılamı çıkarmadan uçuş kıyafetimi üzerine giyip fermuarını çektim.

Mitsuko yanıma çöküverince daracık yatakta yana kayıp ona yer açmak zorunda kaldım. “İnsaf, diken üstünde oturur gibiyim,” dedim.

“Amma mızımızsın.” Mitsuko gömlek kolunun içine elini sokup kırmızı ipekten bir şey çıkardı ve kendi ranzasına fırlattı. Anton’un gözleri fal taşı gibi açılınca Mitsuko’yla ikimiz güldük.

Akşam işimiz yoktu, o yüzden birkaç kişi barakaları kolaçan etmeye gitti. Mitsuko, Emilio ve Anton benimle takıldı. Pijama partisi gibiydi, en azından benzediğini tahmin ediyordum çünkü o tür bir partiye hiç davet edilmemiştim. Kızlı erkekli pijama partisi. Böylesi çok daha ilginçti üstelik. Mitsuko ile Emilio’nun karşılıklı sataşmalarını ve şakalaşmalarını dinleyerek biraz keyfini çıkardım.

Böyle devam etmeyecekti. Ortam değişikliği henüz yeniydi, hatta biraz aptalca geliyordu. Evinizin arka bahçesinde kamp kurmuşsunuz da vahşi doğada olduğunuzu varsayıyormuşsunuz gibi.

Dar alanda başkalarıyla nasıl geçindiğimiz sınıyanıyordu. Bu sınavı yıldızlı pekiyiyle geçecektim.

Işıklar kısıldı. Temsili gece vaktine beş dakika kaldığını gösteren sinyaldi. Ranzamın civarındaki insanlar

bir türlü dağılmak bilmiyordu. Uyumak istiyordum. Biraz kafa dinlemeye ihtiyacım vardı.

Koşmaya başlamadan önceki dönemde uykuya dalmama sorunlarım vardı. Tek çocuk olduğum için herhalde, yataktayken gürültü patırtı ışıtmeye bir türlü alışamamıştım. İleriki yaşlarda kendimi fiziksel olarak yorarak üstesinden geldim. Halbuki o gün koşacak halim yoktu.

Işıklar tamamen sönüp de nihayet bir başıma kalınca sırt üstü uzanıp gözlerimi karanlık tavana diktim ve uyuyamayacağımı anladım. Bir süre odadaki diğer çocukların metal yatakları gıcırdatarak yatmalarını, dönmelerini dinledim. Birkaç kişi horluyordu. Fısıldaşıp kıs kıs gülüşenler vardı. Zamanla gürültülerin yerini düzenli nefes sesleri aldı.

Gözlerim zemindeki mat sarı güvenlik ışıklarına alışıyordu. Herhangi bir şey yapılamayacak kadar zayıf bir aydınlatmaydı, tökezlenmenizi engelleyecek kadar. Gözlerimi tekrar yumup yörüngede uçtuğumu hayal ettim ama bu da beni daha çok ayılttı.

Etrafımda uyuyan, karanlıkta görünmeyen diğer adayları tek tek düşündüm. Elimden gelen tüm bilimsel tarafsızlığım la kendimi onlarla kıyasladım. Onlardan daha iyisini yapabilir miydim? Evet, dedim içimden. Çoğundan iyiyim, evet.

Emilio? Sosyal becerileri benden daha iyiydi. Formundaydı. Mitsuko da öyle. Ama ben daha azimliydim. En azından kâğıt üzerinde daha zeki ydim. Beni Mitsuko gibi bu gezegene bağlayan hiçbir şey yoktu, Emilio'da olduğunu varsaydığım hiçbir duygusal bağım da. Ne acımasızdım ne de fevri. Mitsuko da bu kusurlar gani ganiy-

di. Pratima zeki ama aksiydi. Onu Hintçe selamlamaya kalktığımda aksanımla dalga geçmişti. Anton atletikti, girişkendi, testlerdeyse o kadar iyi değildi. Kendra hem zeki hem yamandı ama EEG’de sivrilememişti. Boris tam bir hıyardı.

Herkesin bir zayıf noktası vardı. Luka’nın bile.

Luka sürekli sınıfın yıldızıydı ve genelde sikkın tavırla dolaşıyordu. Onu geçebilir miydim? Fiziksel olarak hayır, belki. Zihnen başa baş gidiyorduk bence. Diğer konularda da birbirimizle aşık atıp atamadığımız zaman gösterecekti. O baskı altındayken panikliyor olabilirdi. Belki ben daha yaratıcıyım. Girişkenlik? Ben arkadaş edinmişim ama Luka vaktinin çoğunu yalnız geçiriyordu. İyi de son tahlilde bunun bir önemi var mıydı ki? Çok fazla değişken vardı, şu noktada çok fazla bilinmeyen. Luka’nın kendisi de başlı başına bir muammaydı, değişkenin ta kendisiydi. EEG becerisini o kadar çabuk kavrayamamıştı ama bunun geçici bir yenilgi olduğunu tahmin ediyordum.

Karar bana kalsaydı –dürüst olmam gerekirse– Luka’yı seçerdim. Tartışmasız. Ama bu denemekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu.

O sessizlikte, kimsenin gözü üzerimde değilken, evi düşünür oldum. Ailemin bensiz hayat sürdüğünü kafamda canlandırmak her nedense karanlıktayken fazla üzmüyordu. Şu anda ne alemdelerdi? Beni düşünüyorlar mıydı? Geveze küçük köpeğiyle beraber kanepede televizyon izleyen Guy gözümün önüne geldi. Dadı yatar koltuğuna gömülmüş örgü örüyordur. Babam tabletini okuyordur, anam da telefonda kız kardeşlerinden biriyle laflıyordu. Evde her akşamımız böyleydi. Genelde amcamın yanına

oturup kanal kavgasına tutuşurdum veya kucağında Saachi'yle fiskos masasında ödev yapıyor olurdum. İç karartacak kadar, utanç verecek kadar sıkıcı zamanlardı. Halimden memnundum. *O anki halimden.* Yine de sıra özlemiyle yüreğimin sızladığını inkâr edemem.

Dadı dualarını benden esirgemezdi. Akıl ve beden sağlığı için Saraswati'ye, engelleri bertaraf edip şans getirmesi için de Ganeş'e, belki şu anda da benim için dua ediyordu.

Evi, Dadı'nın pırıl pırıl ipek sarisini, nameli sesiyle beni düşünerek Hintçe ilahiler söylediğini zihnimde canlandırmak nihayet göz kapaklarımı ağırlaştırdı.

Tam o anda alarmlar çaldı.

14. BÖLÜM

Battaniyeyi tekmelerken yataktan devrildim. Yere diz üstü kapaklanınca canım yandı.

Karanlıkta kızıl ışıklar çakıyordu. Benimle aynı paniği yaşayanların telaşını, suratlarını bölük pörçük görüyordum. O saliselik ışık çakmalarında ortam gerçek bir korku filmi, bir stop-motion* çizgi filmi andırıyordu.

Koşuşmalar, bağrışmalar vardı. Ayağıma dolanan örtüleri kenara fırlatıp ayağa fırlayınca bir an başım döndü, sendeledim. Herkes feleğini şaşırmış durumdaydı. Ortalığı inleyen alarmı elimden geldiğince duymazdan gelmeye ve düşünmeye çalıştım.

Kontrol panosu mutfaktaydı. Aklıma gelen tek şey şu mereti susturacak düğme falan varsa onu bulmaktı. Ayak parmağımı kırmayayım veya yeni berelenmiş dizlerimi çarpmayayım diye metal yatakların ayak kısımlarını yoklaya yoklaya yavaşça ilerledim.

* Üç boyutlu gerçek cansız nesneleri (mesela kilden yapılmış maketleri) hareketliymiş gibi gösteren canlandırma tekniği. (ç.n.)

Birisi bana tosladı. Fena omuz atmıştı. Mitsuko'ydu. Gözlerinin akı ışıktan kan kırmızıya bürünmüştü.

“Mutfak,” diye bağırdım kulağına ama beni duyduğundan şüpheliydim. Tökezleyerek ilerlemeyi sürdürdüm. Peşimden gelip gelmediğini bilmiyordum.

Yanından geçtiğim birkaç yatakta hâlâ yatanlar vardı. Kafalarını yastıkların altına gömmüşler, uyuyorlardı. *Geri zekâlılar*, dedim içimden. *Merak etmeyin. Sizin yerinize ben hallederim.*

Bir şekilde kontrol panosuna ulaştım. Hiçbir etiketi okuyamayınca herhangi bir sonuç almayı beklemeden anahtarlara ve düğmelere rastgele basmaya başladım.

Birden yanımda bir karaltı belirdi, iri yarı birisi. Çakan ışıktaki yüzünü seçebilmek için şekilden şekile girdim. Luka olduğunu irkilerek fark ettim. O da benimle aynı şekilde mantık yürütmüş olmalıydı. Bana değil, çatık kaşlarla panoya bakıyordu. Panonun en üstündeki kocaman kırmızı küreye bir yumruk attı.

Ani sessizlikte bir an sağır olduğumu sandım.

Yarım yamalak sevinç nidaları ve alkışlar kulağıma çalındı. Miskinler homurdanarak yataklarında öbür tarafa döndüler.

Luka'ya baktım ama gözlerim karanlığa yeni alıştığından yüz ifadesini seçemedim.

“Teşekkürler,” dedim.

Kafa salladı.

“Neydi bu?”

“Yangın alarmıydı,” dedi.

Suratımın dibindeki hoparlör cızırdayınca sıçradım. “Houston’dan TYO’ya. Yanlış alarm için özür dileriz. Her-

hangi bir şey yapmanız gerekmiyor. Tamam.”

Piç kuruları ne yaptıklarını gayet iyi biliyorlardı. Alarmin bizi uykusuz bırakıp germek için tetiklendiğinden zerre kuşkum yoktu.

Luka yanıtlama tuşuna bastı. “Anlaşıldı. Tamam.”

Baş parmağını düğmeden çıktı. Karanlıkta bana baktığını hissettim. “Yanlış alarmmış,” diye tekrarladı. “Tek seferlikle kalmaz, eminim.”

Gülümsedim. “Vardiyalı mı çalışsak acaba?”

Onu az da olsa güldürmeyi başardım. “Harika fikir. Bir sonraki senin olsun.”

Luka yatmaya geri döndü. Tekrar uyuyamayacağım kesindi, o yüzden yalnız kalma fırsatı yakalamışken bir duş aldım ve TYO’nun öbür yarısını keşfe çıktım. TYO yatakhane ikamet ve çalışma alanından incecik bir duvarla ayrılmış kocaman bir kubbeydi. Mutfak ve banyo bi-tişikti, giriş kapağının dibinde. Ekran ve göstergelerinin çoğu boş duran bir kontrol panosu mutfağın yanındaki duvarı tamamen kaplamıştı.

Birkaç ağırlık aleti, kondisyon bisikleti ve koşu bandı bulunan küçük bir spor salonu bile olsa da ikamet alanı sandalyeler ve masalardan ibaretti. Bir duvarın büyük bölümünü koca bir ekran kaplıyordu ama en azından bildiğimiz anlamda bir televizyon değildi. Ne kitap vardı ne pencere ne de saat. Zaman geçirecek hiçbir şey yoktu.

Altı kişiyle beraber bir izolasyon kubbesinde yedi gün geçirecektik ama yapacak hiçbir şey yoktu.

Meydan okumaya varım.

Sabah ışıkların yanmasıyla birlikte herkes yataktan

fırladı. Banyo yüzünden kısa soluklu bir hırgür yaşansa da, birkaç kişi alarmdan yakınsa da kalan çocukların hepsi her eylemin ve her sızlanmanın merccek altında gözlemlenip irdelendiğinin farkındaydı artık. Herkes TYO'nun esasen uzayda kullanım amaçlı tasarlandığının ve burada yaşamayı beceremeyen birinin şimdiden havlu atması gerektiğinin bilincindeydi.

Günde üç kez duvardaki bir bölmeden vakumlu tep-silerle yemek veriliyordu. Her birimize birer tane plastik tepsi. Özel perhiz tercihleri haricinde tıpatıp aynı yemeklerdi. Benimkinin vejetaryen oluşundan etkilendim.

Gelgelelim tatilde değildik. Saatlerimiz dakikası dakikasına programlıydı. Herhangi bir zihinsel bozukluğu veya sahtekarlık eğilimini belirlemeye yönelik paragraf soruları ile karmaşık testlerden oluşan psikolojik değerlendirme formlarını doldurarak güne başladık. Öğleden sonra ikamet alanındaki ekran açıldı –amacı artık anlaşılmıştı– ve Görev Kontrol'dan birisi farazi acil durum senaryolarına değinerek muhtemel eylemlerimizin neler olabileceğine dair bizi sınava tuttu.

Günde iki saat egzersiz yapmak zorundaydık, ancak dokuz kişiye iki kondisyon aleti ve bir ağırlık düştüğü için çetrefilli işti. Boş bulduğum yere çöküp yoga yaparak sorunu çözdüm.

Akşamları, yemek tepsileri duvardaki bölmeye geri konulup da herkes evrak işlerini bitirince, hepimize bir saat boş vakit tanınıyordu. Ne var ki yapacak şey çok azdı. Birisi dinlenme alanında ya unutulmuş ya da kasten bırakılmış bir deste iskambil bulmuştu. Bu yüzden insanlar elimizdeki tek malzemeye, yani psikolojik değerlendirme

kâğıtlarını kullanarak oyunlar uydurdular.

Mitsuko benimle iskambil oynamak istedi ama hiçbir kart oyununu bilmediğimi anlayınca öfledi ve gidip Kendra'ya sordu.

Masayı piyano gibi kullanarak hayalimde müzik çalıyordum ki tıngırdattığım melodinin kafamın içinden gelmediğini fark ettim.

Aklımı mı kaçırıyorum? Bu düşünceyi dile getirmeye fırsat bırakmadan kafamdan kovdum.

Elbette delirdiğim yoktu. İçeride müzik çalıyordu.

Diğerlerine göz atarak yavaşça yerimden kalktım ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak ikamet alanına geçtim. Cılız bir fısıltıdan daha yüksek değildi ama müziği tanıdım: Beethoven. Ay Işığı Sonatı. Dünyanın en ünlü piyano parçalarından biriydi ve başka işiten yok muydu? Gelişkin duyulara sahip insanlarla dolu bir odada?

İnanılır gibi değildi.

Müzik beni ta yatağa kadar takip etti. Ne yükseldi ne de yeri değişti. Işıklar söndüğünde sükunetimi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu düşünmeye başladım.

Yatağa uzandım, örtüyü çeneme kadar çekip kendimi telkin ettim. Gözlerimi yumdum ve okuldaki oditoryumda oturduğumu, bir konser dinlediğimi farzettim.

Ertesi sabah kahvaltı bitene dek kimsecikler bundan bahsetmedi.

“Başka duyan yok mu?” Boris’ti soran.

Birkaç kişi mırıldanıp omuz silkti. Emilio başını yana eğip bir saniye dikkatle kulak kabarttıktan sonra, “Evet, duyar gibiyim. Sanki,” dedi.

“Öf, Tanrı aşkına. Bunu anlamanın kolay yolu var,” dedi Mitsuko. Sandalyesinden kalktığı gibi diyaфона yöneldi. “TYO’dan Houston’a,” dedi. “Mitsuko Pinuelas konuşuyor. Bir sorum olacak.”

Hat cızırdadı. “Buyurun, TYO.”

“Burada müzik mi çalıyor?”

Bir duraklama oldu. “Doğrudur.”

Mitsuko bir açıklama bekledi. Açıklama yapan çıkmayınca göz devirerek tekrar düğmeye bastı. “Houston, şunu da benim için doğrulayın: Müziğin amacı nedir?”

Houston’da uzun bir duraklama daha. “Çocuklar orada sıkılsınlar istemeyiz.”

Mitsuko başını iki yana sallayarak anlayamadığım bir şey geveledi. “Teşekkürler. Hepsi bu kadar.”

Müzik NASA’nın çıkınındaki son sürpriz değildi ama muhtemelen başımıza gelebilecek iyi şeydi. O gün ilerleyen saatlerde Giorgia banyodan fırlayarak sıcak suyun kesildiğinden yakındı. Ondan sonra da ne kadar uğraştıysak da duşta sadece ılık su aktı.

İçerisi çok soğudu, sonra çok ısındı. Telsizle verilen onarma talimatları kasten kafa bulandırıcı, sinir bozucuydu, üstelik hat sürekli kesiliyordu. Sifon tam yedi saat boyunca çalışmadı. Akşam yemeği gecikti, akabinde vakumlu tabağımdan domuz pirzolası çıktı, haliyle yemedim. Emilio ve Mitsuko kendi tabaklarından birkaç lokmayı benimle paylaştı.

İkinci günün sonunda, Giorgia TYO’yu terk ederek programdan temelli ayrıldı. Kimseyle tartışmadı. Kapağa gidip kırmızı düğmeye basıverdi. Çıkıp gitti. Elendi.

Gecenin bir vakti uyandırılmak alışkanlık haline gel-

di. Hep bir şey oluyordu. Gece yarısı yanan ışıklar, açıklanamayan gürültüler, yataktan kalkıp diyafondaki talimatlara göre onarmamız gereken “acil durumlar”. Birisi ayakta uyuyacak hale gelene dek angaryaların tekrarlandığı gece görevleri. Bir sabah ışıklar yanmadı ve bütün günü karanlıkta geçirip yazıp çizme işlerini zemindeki kılavuz lambalarının ışığında hallettik.

Sonra sınavdan geçirildik. Duvardaki bölmeden dağ gibi sınav kâğıdı yollandı ve belli bir sürede bitirmemiz istendi. Sınavlar bir hafta önce işlediğimiz ders konularından yapılıyordu. Tarih sınavlarının içeriği geçmişteki uzay görevleriydi, ne terslikler yaşanmıştı, neler düzgün gitmişti, her birinden hangi dersleri çıkarmıştık. İlk başlarda hoşuma giden kişilik testleri kısa sürede tiksintiye dönüştü.

Kimseden posta gelmemesi şaşırtıcı değildi. Ayrıca hoparlörlerden müzik yayını olmadan bir saniyemiz bile geçmiyordu.

İroniktir ki müzik akıl sağlığımı koruyan şeye dönüşmüştü. Sık sık değişiyor, bazen de aynı parça tekrarlıyordu ama neredeyse hepsi orkestra eserleriydi. Rossini, Tchaikovsky, Handel ve Bach gibi klasikler Sousa ve Yo-Yo Ma gibi nispeten çağdaş yapıtlarla, hatta birkaç deneysel parça ve yepyeni şarkılarla karışık çalınıyordu.

Akşam yemeğinde zemine sabitlenmiş bir masada hep beraber yerken arka planda bir yaylı dörtlüsü usulca çalmaktaydı. Keman sesi afiyetle yediğim vakumlu suni yemeğimize bir zarafet katıyordu. Masanın başında oturan Luka'ya gözüm takıldı. Bir şey unutmuş gibi çatalı havada asılı kalmıştı. Yüzünü ekşitiyordu. Dişlerini gıcırdatır gibi avurtları şişip iniyordu. Sanki acı çekiyordu.

Bir şey dese miydim bilemedim.

Birisi benden önce davrandı. “Hiç iyi görünmüyorsun,” dedi Anton. Anton sahiden kibar çocuktı, gerçekten endişelenmişti. “Hastalanıyor musun?”

Luka bir saniyeliğine bocalar gibi oldu. Hemen toparlanmasıyla yüzündeki tiksintiden eser kalmadı. “Yok. İyiyim.”

Pratima kafasını ona doğru uzattı. “Yemeğin mi kötü?” Endişeden çok meraktan sorar gibiydi, sanki oğlanın zehirlenmesini dört gözle bekliyordu.

Herkes ona bakınca Luka başını iki yana salladı. Luka’da bir terslik vardı, ilk günden beri birinciliği kaptırmayan adamda mı yani? Onun her hareketini izleyip tartıyorduk. Artık iyi görünüyordu. Sonra müzikte tekrar tiz keman sesleri başladı ve Luka fiziksel açı çekercesine surat ekşitti.

Herkes çatalını indirdi.

“Başın mı ağrıyor abi?” Emilio onun omuzuna dokunarak sordu. “Ecza dolabında ibuprofen var.”

Luka hemen omuz silkip elinden kurtuldu. “İyiyim, ek-sik olma.”

Müzikten olduğunu anladım. Hesapta olmayan tek değişkendi.

Hiçbir şey demedim. Ama onu biraz daha yakından gözlemeye başladım.

“Onda bir gariplik var,” diye fısıldadı Mitsuko sonradan, bir saatlik boş vaktimizde. Luka yemeğin hemen sonrasında kimseye tek söz etmeden yatağına çekilmişti.

“Bu kadar yakışıklı, sıırım gibi yapılı ve sarışın güzeli olsun, sonra da klasik müzik sevmesin, olacak iş mi? Tanrım, kusursuz biri olmaması çok fena.”

Mitsuko alay ettiğimi anlamadı. “Bu kadar insan varken kalkıp onu mu savunuyorsun Cass? Kabul, oğlan fıstık gibi ama klasik müzikten nefret edilir mi? Sen söyleme bari. Dört ayrı müzik aleti çaluyorsun sanıyordum.”

Yumruklarımı sıkıp açtım. Çalmayalı çok uzun zaman geçmişti, kendimi pek de müzisyen gibi hissetmiyordum. “Piyano ve keman. Trompet de denedim ama beceremedim. Ağzınla acayip şeyler yapman gerekiyor.”

“Her neyse. Ne demek istediğimi anladın. Onda bir anormallik var, o kadarını söyleyeyim. Bunu görmemene inanamıyorum.”

Sesini alçaltsın diye onu dürtmek zorunda kaldım. “Ne olmuş yani? Herkesin antika huyu vardır. Onun bu yanı hoşuma gitmedi ama önemli değil.” İçimi çektim. “Müzik sevsin ya da sevmesin, muhtemelen onu seçecekler.”

Mitsuko hızla bana dönüp omuzuma yapıştı. “Öyle deme. İsteseler onu çoktan seçerlerdi. Kusursuz biri değil. Fazla... durgun.”

“Fazla durgunluk niye onun aleyhine çalışsın çözemedin.”

“Duygularını bastırıyor olabilir mesela. Öyle insanlar dengesizdir.”

Derin bir nefes alarak Luka’nın yattığı tarafa baktım. Bende o tür bir izlenim uyandırmamıştı ama gerçekte onu ne kadar tanıyordum ki? Vahşi doğada baş başa kalmamıza rağmen neredeyse hiç.

Mitsuko’nun donuk siyah gözleri deliciydi. “Ciddiyim. Henüz havlu atayım deme sakın.”

Işıklar tamamen kararmadan önceki beş dakikalık loş aydınlığa geçti. Biz de yatmaya gittik.

15. BÖLÜM

Doksan altı saat geçmiş, yetmiş iki saat kalmıştı.

Titizlikle hesap tutmama rağmen daha dört gün geçtiğine inanamıyordum. Uykusuzluk akıl sağlığımı hafiften kemiriyordu. Sürekli gergin dolaşıyordum, dişlerim kenetli, yumruklarım sıkılı.

Kalan sekizimiz on iki saatlik “gün ışığı” süresince herkesin tek tek duş alabileceği, aradaki molalarda da tuvaleti kullanabileceği bir takvim oluşturduk. Kendimize onar dakika ayırdık, sıcak sudan tasarruf olsun diye değil de –ondan epeydir mahrumduk– tuvaletler mümkün olduğunca müsait kalsın diye. Egzersiz için de bir takvimimiz vardı. Yemeği kim yapacak veya bulaşıkları kim yıkayacak gibi dertlerimiz yoktu –bizim yerimize hallediliyordu– ama tek iskambil destesiyle oynama sırasının kimde olduğuna, kimin ayrılan süreden daha uzun duşta kaldığına, banyoyu kimin leş gibi bıraktığına veya falancanın yatağına kirli çamaşırları kimin attığına dair didişmeler yaşıyordu.

Gerçek renkler gözükmeye başlamıştı. Geçen haftayı sadece hırçınlıkla geçiren Boris TYO'nun içinde tam bir zorbaya dönüştü. Genelde sakın huylu Pratima bile kahvaltıda yanına yaklaşınca beni tersledi. Mitsuko da tersinden kalktıysa herkese sataşabiliyordu. Emilio ile Anton, arabulucularımız, damarına basılmış kişiler arasında patlak veren küçük yangınları habire söndürmeye uğraşıyorlardı.

Luka kendi halindeydi ve dost canlılığını koruyordu. Onu örnek almaya çalışıyordum.

Ranzamın civarında yapılan pijama partileri son buldu. Sevindim. Günde on dakikalık duş haricinde hiçbir mahremiyetin olmamasına ancak böyle katlanabilirdim. Birbirimizden giderek uzaklaştık, kendi küçük adacıklarımıza çekildik.

Dış dünyayı unutmak şaşırtacak denli kolaydı. Bir süre sonra aklıma bile gelmez oldu.

Gündüz saatleri rahattı. O kadar meşguldük ki işe dalıp kendimi kolayca unutuyordum. Usandırıcı ve genelde anlamsız egzersizler olsa da dikkat dağıtma ihtiyacımı karşılayacak kadar karmaşık işlerdi. Geceleri diken üstündeydim. Aynı odaya tıkıldığım onca insanın iç içe geçen horultularını dinleyerek uyanık yatıyor, yorgun beynimin çalkantısını yatıştırmaya uğraşarak kaçınılmaz gece yarısı tantanasını bekliyordum. Beklenmedik bir anda sıçrayarak uyanacağımızı bildiğimden uyumaya çalışmak abes geliyordu. Mitsuko, Emilio, Luka ve ben alarına sırayla bakmak konusunda anlaşmıştık. Ne var ki Mitsuko su koyverip kalkmaz oldu. Emilio da uyandığında öyle dağılmış halde oluyordu ki faydası dokunmu-

yordu. Geriye Luka ile ben kalmıştık. Çoğu kez sırayla yataktan kalkan ikimizdik.

Gözlerimi kapadığım anda alarımın çalacağını bildiğimden uyanık kalmak için çaba göstersem de o gece bir türlü çalmak bilmedi. Görev Kontrol önce bir düzen tutturmuş, sonra da bozmuştu. Beni uyuz eden bir şey daha çıkmıştı.

Artık dayanamıyordum. Yataktan olabildiğince sessiz kalkıp mutfakın yolunu tuttum. Orada yiyecek bulunmazdı, sadece plastik torbalardan emerek içilebilen paket sular vardı. Bir su alıp mutfak masasına oturdum. Çıplak ayaklarım çoktan üşümeye başlamıştı.

Ayağımı metal zeminden kaldırıp dizlerimi karnıma çekerek oturdum. Diyafondan hâlâ bir fısıltı halinde Beethoven çalıyordu. O kadar hüzünlü bir parçaydı ki dört çalgı ahenkle ağlıyor gibiydi. Artık tümünden uyuşmuş haldeydim, belli belirsiz sıra özlemi çekiyordum o kadar.

Dinlenme alanından birisinin karaltı halinde yaklaştığını mahmur gözlerle zar zor fark ettim.

Ayağa fırladım. Karaltı yaklaşıp zemindeki acil çıkış lambasının tam üzerinde durunca alttan vuran ışıkla aydınlandı.

Luka.

Beni gördüğüne en az benim kadar şaşırılmış halde kalakaldı, gıkı çıkmıyordu. “Uyuyamadın mı?” Kelimeler kendiliğinden döküldü ağzımdan, istemeden. “Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Bariton sesiyle mırıldanır gibi. Ondan duyabileceğim yanıtın bu kadarla kalacağını sanıyordum ki ekledi. “Ya sen?”

“Evet. İyiyim. Sadece bekliyorum, malum. Şeyi...” Parmağımla tavanı gösterip sirenleri işaret ettim. “Anlarsın ya. ‘Acil’ durumu. Sen ne alemdesin?”

Söyleyip söylememekte kararsız kalmış gibi dudak büktü. “Arşınılıyorum,” dedi. Birden Mitsuko’nun dedikleri aklıma geldi, Luka’nın duygularını patlama noktasına dek baskılayan tipte biri olduğu. Öncü depreme mi tanık oluyordum? Tüm bedeni keman teli gibi gergin görünüyordu. Metal sandalyenin sırt kısmındaki parmakları bile huzursuz bir ritim tutturmuştu.

Başımı salladım. Aramızdaki sessizliğe kederli keman müziği ve karşılıklı anlayış eşlik ediyordu. İkimiz de kendimizce stresle baş etmeye uğraşıyorduk.

Boş dinlenme alanını işaret etti. Ekranın karşısındaki divana yan yana oturduk, karanlıktaydık.

Birden dönüp doğruca bana baktı. Her şey dondu sanki. “Hayatımı kurtardığın için sana hiç teşekkür etmedim. Bataklıktaiken dereye düştüğümde beni çıkarmıştın. Sana zamanında teşekkür etmedim ama o günden beri minnettarım.”

Bu lafın karşılığında bir şey yapmam gerekiyormuş da bilemiyormuşum gibi her nedense ayağa kalktım. “Sen de aynısını yapardın.”

“Elbette yapardım.” Gözlerindeki ifadeyi çözmek güçtü. “Ama aynı gerekçeyle değil.”

“Ne gerekçesiymiş o?” Bununla uğraşamayacak kadar yorgundum.

“Benim yerime sen suya yuvarlansaydın ben de seni kurtarmaya çalışırdım. Ama karşılığında yardım beklediğimden değil.”

“Ne? Bana borçlu kalasın diye mi hayatını kurtardığını mı sanıyorsun?”

Yüzü aniden değişti, şekilden şekile girdi, nereye bakacağını bilemedi. “Yok. Hiç de değil. Kusura bakma, İngilizcem... Özür dilerim. Dediklerimi unut lütfen.”

“Seni rahatsız eden bu mu?” Luka’nın üzerindeki gizem perdesini ancak bu kadar aralayabilmişim. Gelişkin görme yeteneğimin azıcık daha insan üstü olmayışına, karanlığı delip onun yüz hatlarını tüm ayrıntısıyla okumama izin vermeyişine hayıflanır, onu anlamaya uğraşırken delici bakışlarını benden kaçırdı. Gölgelere rağmen çehresindeki kırılganlık tüm çıplaklığıyla dışa vurmuştu, üstelik daha önce kimsede rastlamadığım kadar.

Sesi o kadar alçaldı ki müzikten neredeyse tamamen duyulmaz oldu. Tınısı değişti, sözcükleri yavaşça ve çekinerek sarf etti. “Etrafında başkaları varken bile hiç yalnızlık hissettiğin oldu mu?”

Soğuk bir el yüreğimi kavrayıp burdu. “Tek sen değilsin,” dedim usulca. Sonra, sadece dile getirmek yetersiz kaldığından, uzanıp omuzuna dokundum. Bana dönüp diğer koluyla beni kendine çekti.

Sarılması sadece bir saniye sürdü. Şipşak. Güven tazeleyici, dostane. Yine de ruhuma merhem gibi geldi.

Gülümsediğini sesinden anladım. Konuşunca kalp atışlarını duyduğum sanki. “Sağ ol Cassie.”

Gözlerime vuran sahte gün ışığıyla yatağымda uyan-dım, irkilip şaşırdım. Diğerleri sarsak adımlarla sabah teranesine başlamışlardı, kâh kahvaltı tepsilerini alıyor kâh banyo sırası bekliyordı.

Yatağa girdiğimi bile anımsamıyordum. Üstelik her nasılsa uyuya kalmıştım. Ben hiç uyuya kalmazdım. Zombi gibi mutfağa girdiğim ana dek o gece hiç alarm çalmadığı kafama dank etmedi. Alarma rağmen uyuya kaldıysam ayrı. O da mümkün değildi gerçi.

O gece yaşadıklarım gerçek miydi peki?

Luka'nın sıcak kucaklayışı hafızamda o kadar tazeydi ki rüya olamazdı. Kesinlikle öyle rüyalar görmezdim ben.

Kahvaltıda gece aramızda yaşananlara dair hiçbir renk vermedi.

Belki de sahiden keçileri kaçırıyordum.

Günün ilerleyen saatlerinde, Luka'yla yaşadığımız gece yarısı muhabbetinin hayal gücümün bir ürünü olduğuna kanaat getirmiştım. Bana yakın davransa da kibarlığı elden bırakmayan biriydi, hiç de aşırı samimi davranmazdı. Bir de sarılacak mıydık? Bir ölüm kalım olayının ertesinde bile değilken? Kesinlikle sadece rüyamda görebileceğim bir şeydi.

Kalan zaman harala gürele geçti. Ta ki özgürlüğe bir günümüz kalana dek. Hiç uyumadım. Ertesi gün belirsiz bir saatte bizi dışarı çıkaracaklardı, buna karşın bu tüpün içinde ne kadar insan varsa hepsinin kusuru bana yüz misli batmaya başlamıştı. Uyuyan herkesin horlamasından da mırıldanmasından da nefret ediyordum. Onlarla beraber soluduğum havadan nefret ediyordum. Soluk seslerinden, yükselen vücut ısılarının üzerime doğru süzülmesinden nefret ediyordum. Bu sonuncusu hayal gücümün marifeti olabilirdi ama yine de sinir bozucuydu.

Sabırım soluk alan, *köpüren*, canlı bir varlıktı.

Kapağın açılmasıyla dışarı koşup temiz hava alma düşüncesi hem şahane hem korkunçtu. Bunu çok fazla kafaya takmamalıydım.

16. BÖLÜM

Kahvaltı. Son gün.

Hiç kimse konuşmuyordu.

Ha, görünüşte hepimiz medeniydik ama. Samimiyet kisvemizi koruyorduk. Halbuki içten içe kapağın tekrar açılacağı ana dek saniyeleri sayıyorduk. Her an açılabilirdi. Serbest kalacağımız o sihirli saatin bekleyişi içinde yiyorduk yemeğimizi.

Anlaşılan son testimiz can sıkıntısıydı.

O gün hiç sınav yapılmadı. Telsizden veya video ekranından hiçbir talimat verilmedi. İskambil oyunları ve egzersiz haricinde bizi zihnen oyalayacak hiçbir şey yoktu. İkisinden de gına getirmiştik.

Saatler geçti ya da bize öyle geldi. Saatimiz bile yoktu. Dışlerimi gıcırdatmaktan çeneme ağrılar girdi.

Ne diye bu kadar uzun sürmüştü ki?

İki tüp arasında mekik dokudum. İskambil oynayan Emilio ile Mitsuko'nun yanından geçtim ama aslında oynamıyorlardı; gözleri ellerindeki kartlardan çok kapak-

taydı. Anton sınav çekerken Boris ağırlık çalışıyordu. Luka giysilerini itinayla katlayarak toplamaya koyulmuştu. Pratima zaten tertemiz olan mutfığı temizlemeye girişmişti. Kendra yatağında tavanı seyrediyordu.

Birden yangın alarmı çaldı.

Mitsuko'yla göz göze geldim. İkimiz de aynı inanamayan ifadeyle baktık. *Sahi mi? Gene mi şu eski numara?* O kadar çok yangın tatbikatı yapmıştık ki angaryaya dönüşmüştü. Son büyük sınavları, muhteşem final bu muydu?

Yine de herkes mutfığa koştu. Görev Kontrol tam zamanında telsiz kanalına bağlandı. "TYO, sisteminiz oksijen bahçesinde yangın çıktığını belirledi. Tekrarlıyorum, oksijen bahçesinde yangın çıktı. Yangın tek bir alana hapsedildi ancak havalandırma sistemi otomatik olarak kapandı. Havalandırma sistemini bir saat içinde el yordamıyla tekrar çalıştırmalısınız yoksa yaşam destek sistemleri çöker. Oksijen bahçesi yangının yayılmasını önlemek amacıyla kilitlendi. Havalandırma bacalarını kullanıp yanınızdaki el aletleriyle onarmalısınız."

Beklentilerimi aşmıştı bu. Büyük Final.

Mitsuko yanıt düğmesine bastı. "Görev Kontrol, eylem planı olarak ne öneriyorsunuz?"

"Talimatlara uyun. Tamam." Hat kesildi.

Gergin bir halde yerimize mihlanmıştık. Yüreğimiz ağzımızda altı saniye geçmemişti ki Mitsuko tekrar düğmeye bastı. "Görev Kontrol, sesim geliyor mu? Tamam."

Elini düğmeden çekti. Hiçbir ses duymadık, cızırtı bile. Kulaklarımın zonkladığını hissediyordum artık.

"Houston, duyuyor musunuz?" Sessizlik.

Biraz daha cırlak sesle bağırdı. “Tekrarlıyorum, sesim geliyor mu?”

Tam o anda karşılık verir gibi tiz bir cayırtı koptu. Bizim oradaki kasırğa sireni kadar dehşet vericiydi. Yangın alarmı değildi. O sesi artık herkes ezbere biliyordu.

Herkes kulaklarını kapadı. “Bu ne be?” Boris’ti bağır-
ran.

Kontrol panosuna bakındım. Bir göstergenin üzerinde minicik kırmızı bir ışık göz kırpyordu. İnce beyaz ibre göstergedeki kırmızı alana değmek üzereydi.

En iyi görebilecek durumda olan bendim. İbresi dibe vuran göstergeyi iyice yaklaşıp incelerken bir yandan da hafızamı yokluyordum. Tüm düğme ve anahtarların anlamını çalışmıştık ama buradaki sayaçların göstermelik olduğunu, en azından simülasyonumuzla alakasız şeyleri ölçtüğünü sanıyordum. Yani Yerküre’deydik, gıdamız da vardı ışığımız da yerçekimimiz de. Panodaki meretlerin %99’u bizi ilgilendirmiyordu. Sayaçlara şimdiye dek hiç dikkat etmemiştim.

Göstergenin altındaki minik beyaz harfler aradığımı yanıtı verdi. *Oksijen*.

Tüm kaslarım gerildi.

“Ne oldu?” Boris sordu.

Yanıp sönen kırmızı ışığa basınca siren kesildi. Kulaklarım da çınlaması kaldı.

“Oksijen,” dedim, hâlâ tam idrak edememiştim. Mitsuko’nun endişeli bakışlarına odaklandım. “Düşük oksijen alarmı.”

“Ama... alarmlar sürekli çalışıyor. Simülasyonun parçası,” dedi Anton.

Göstergeyi işaret ettim. “Bunun sahte olduğunu sanmıyorum.”

Herkes yakından bakmak için kafasını uzattı. Sonra telsiz düğmesine dört kişi birden uzandı.

Mitsuko diğer üç kişiyi bakışlarıyla haşlayıp avazı çıktığı kadar bağırdı. “Houston, burası TYO. Oksijen sayacımız tehlikeli seviyeyi gösteriyor. Lütfen durumu doğrulayın ve talimatları yollayın.”

Mitsuko bir daha denedi. Bir daha.

Hattın öbür ucunda kimse yoktu.

“İrtibatımızı kestiler,” dedi Luka, asık suratla.

Birbirimize baktık. Hepimizin yüzünde aynı hayret dolu ifade vardı. Sahiden bize bunu mu reva görmüşlerdi?

Sonra neredeyse tek vücut halinde kapağa yöneldik.

Boris ve Anton en öndeydi. Kapıya doğru adeta atladılar. Kapağı açması gereken kırmızı düğme –daha günler önce Giorgia’nın basıp kapağı açtığı kırmızı düğme– çalışmadı.

Anton geri çekilip bize baktı, ağzı açık kalmıştı. Boris haykırarak Rusça bir küfür savurup kapağı tekmeledi. Bir haykırış daha koptu ama bu kez acıdan. Sonuç nafileydi.

“Olacak şey değil,” dedi Anton. “Bu olanlar –kapak, telsiz– hepsinin birden... imkânsız!”

Aklıma hemen Apollo 1 faciası geldi. Bir simülasyon sırasında fırlatma rampasında mahsur kalan üç astronot yanarak ölmüş, etraftaki insanlar zamanında yetişememişlerdi. Aynı biz.

Göğsüm sıkıştı.

“Bunu yaşıyorsak imkânsız değil,” dedim, isterik cır-

lak sesimle. Akıllıca davranmam şarttı. Zor da olsa mantık yürütmeye çalıştım. “Bu bir sınav veya değil, bir şey yapmak zorundayız, burada öylece duramayız. Bir saat-ten az oksijenimiz kalmış olabilir.”

“Ama *nasıl olur?*” Emilio söylendi. “Nasıl havamız biter? Dünyadayız.”

Nasıl olur meselesi değildi bu. Asıl mesele üstesinden nasıl geleceğimizdi.

Zihnimde düşünceler birbirini kovaladı. Elimizde hangi aletler vardı? Çok az. Kırılabilircek pencere yoktu. Dışarıyla aramızda sadece çelik vardı. Mutfakta günde üç kez yemeklerimizin verildiği bir kapak daha vardı ama yaklaşık on santim genişlikteydi ve öğün aralarında kilitlenirdi. Acaba bilmediğimiz gizli bir çıkış olabilir miydi? Kapana kısıldığımızıza göre geriye kalan tek seçenek Görev Kontrol’un talimatlarına uymak ve havalandırma bacasına tırmanarak pervaneleri tekrar çalıştırmaktı. Ne var ki önceki sınavlarda böyle bir senaryoya hiç değinilmemişti. Ne kılavuzumuz vardı ne talimatlarımız, elde var sıfırdı. Havalandırma bacalarına nasıl girilir onu bile bilmiyordum.

Luka’yla göz göze geldim. Yüzünde aynı his okunuyordu: Çaresizlik.

“Şemalara ihtiyacımız var,” dedim. “Bir harita lazım bize. İlk gün dağıttıkları paket kimde var, şu tüm kroki-lerin olduğu paket?”

“Bin sayfalık olan mı?” dedi Emilio, kara kaşlarını çatarak. “Ben... benimki hâlâ duruyor olabilir. Gidip bakayım.” Uçar adımlarla yatağına koştu.

“Aletler,” dedim. Soluk alışım öyle hızlanmıştı ki nefes-

sim daralır gibi oluyordu. “Nerede şunlar?”

“Buralardadır,” dedi Luka. Anton ile Pratima çoktan harekete geçmiş, çekmeceleri ve dolapları karıştırıyordu.

“Buldum,” dedi Pratima, siyah bir kumaş çantayı havaya kaldırıp.

Emilio elindeki kâğıtları döke saça mutfaktan uçarcasına fırladı. Desteyi masaya attı. Bize çalışalım diye verilmiş teknik bilgilerle dolu bir kitaptı. Sayfaları hep birlikte masaya yayarak işe yarar bir şey, herhangi bir şey aramaya koyulduk.

Birden telsiz cızırdayarak canlandı. “TYO, burası Görev Kontrol. Beni duyuyor musunuz? Tamam.”

Arayan sadece Görev Kontrol değildi, konuşan Pierce’di! İçimi bir sevinç kapladı. Adamın sesini duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim.

Herkesin eli yanıtlama tuşuna uzandı ama ilk davranan Mitsuko oldu. “Evet!” diye bağırdık bir ağızdan.

“Dinleyin çocuklar,” Pierce hızlı konuşuyordu, sesi gergindi. Tüylerim diken diken oldu. Bize daha önce çocuklar diye hitap etmemişti, hiç ama hiç. “Bir terslik yaşıyor. Bilgisayar arızası mıdır ne boksa artık, henüz tam çözemedik. Kapak kilitlenmiş durumda ve sizi çıkarıyoruz. Size ulaşmaya çalışsak da gereğinden uzun sürüyor. Yangın temsiliydi ama nedense bilgisayar gerçek sandı. Havalandırma bacası dışarıdan oksijen alamayacak şekilde kapandı ve müdahale edemiyoruz. Çabuk davranmalısınız. Hemen oksijen bahçesindeki kontrol panosuna ulaşmalısınız.” Duraklayıp ekledi, “Bu bir sınav değil. Tekrarlıyorum, sınav değildir. Otuz dakikadan az zamanınız var.”

Her soluk alış birden eziyete dönüştü. Soluduğumuz hava yetmiyordu sanki. Hücreler arasındaki sinapslara epinefrinin hücum etmesiyle kalp atışlarım, kan basıncım, soluma ritmim tavan yaptı. Arkama göz attım. Luka'nın gözü bendeydi. Burun delikleri genişlemiş, dudakları gerginlikten bembeyaz kesilmiş, benzi atmıştı.

Pierce devam etti. "İyi dinleyin, hızla anlatacağım. Yatakhane bölümünün arkasında havalandırma bacalarına bir giriş var. Alet çantası mutfaktaki yemek bölmesinin altında, onu bulup giriş kapağını tornavidayla açın ve birilerini bacadan içeri makine dairesine yollayın. Oksijen depoları orada. Tekrar çalıştırdınız mı biz kapağı açana dek bolca havanız olacak. Ama bunu hemen yapmanız şart. Çabuk olun."

Sağkalım içgüdüleri devreye girdi.

Emirler üzerine yatakhaneye koştuk. Anton ile Boris bir olup havalandırma kapağını söktü. Duvarda yarım metreye bir metre genişlikte zifiri karanlık bir gedik açılmıştı.

"Buraya hayatta sığmam ben," dedi Boris, başını iki yana sallayıp. Haklıydı da. Bir seksen küsur boyuyla ne Boris ne de Anton o bacada ilerleyebilirdi, hele Luka asla. Durum bariz ortadaydı: Tasarım ürünü genlerime rağmen, bir yetmişlik boyumla aralarındaki en kısa kişi bendim.

"Ben girerim," dedim hemen. "Başkası sığamaz."

"Ben sığarım," dedi Emilio öne çıkarak. Lakayt sırtmasıyla baktı bana. "Hemen hemen seninle aynı boydayım Cass."

Ona kuşkuyla baktım. "İçerisi ikimize dar gelir."

Omuz silkti, sırtması hiç solmadı. “Tüm eğlenceyi hep sana bırakacak değilim. Destek olurum.” Bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorarcasına Luka’ya bir bakış fırlattı. Luka çok uzun zamandır liderliği koruduğundan galiba bilinçli davranacağı varsayılıyordu. “Her ihtimale karşı.”

“Olur, yeter ki acele edin,” dedi Luka. Bana dönüp usulca ekledi, “Seni yavaşlatmasına izin verme.”

Anton alet çantasını bir dakika kadar eşeledikten sonra birkaç kullanışlı gereç çıkardı. Bir tornavida, bir İngiliz anahtarı, bir levye, bir el feneri ve son olarak bir çift telsiz.

Alet kemerimiz olmadığından ötürü, Emilio’yla ikimiz gereçleri belimize tıktık. Emilio kendi telsizini klipsinden beline tutturdu.

“Pierce’den alacağımız talimatları telsizle size aktarıyoruz,” dedi Luka, diğer telsiz ondaydı.

“Bağlantı sürdüğü müddetçe,” dedi Mitsuko, karamsarlıkla.

Luka yaklaşıp elini omuzuma koydu. “İyi şanslar,” dedi.

“Şans lazım değil,” dedim, levveyi ve tornavidayı en rahat taşıyabileceğim şekilde ayarlarken. “Bir tek zaman lazım.”

“İyi şanslar,” dedi yine, üstüne basa basa.

Emekleyerek içeri önce ben girdim. El feneriyle yolu da aydınlatıyordum. Işığı her hareketimde oraya buraya yalpalasa da feneri şimdilik aniden bir şeye toslamayayım diye kullanıyordum.

Baca sıcak ve havasızdı. Sırtımdan akan tere, gözlerime düşen saçıma aldırmaksızın ilerliyordum. Oksijen

bahçesine çıkmayı aklıma koymuştum bir kez.

Emilio ile ikimiz bacanın karanlık içlerine iyice ilerlediğimizde yaklaşık otuz dakikalık oksijen süremizin on dakikasını çoktan harcamıştık.

“Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunun bilincindeyim,” dedi Emilio oflaya pufлая, tekleyerek. “O yüzden popona bakarak hiçbir espri yapmayacağım.”

Böyle bir durumda sadece Emilio beni gülümsetebilirdi. “Luka’ya ulaşmaya çalış.”

Birkaç saniye sonra telsiz cızırtısı yerini Luka’nın sakin sesine bıraktı. Sesini duymak birkaç saniyeliğine de olsa yüreğimi yatıştırdı.

“Pierce bacanın hafif meyil yapacağını ve bir çıkma-za geleceğinizi söyledi. O noktada makine dairesinin tam üstünde olacaksınız.”

Üstünde mi? Neyse, buna sonra endişelenirdim.

Hafif meyilli denem kısmı aslında dik bir metal yokuşa tırmanmaktan farksızdı. Gerisin geri Emilio’nun tepesine kaydığım üçüncü girişimin ardından durup ayakka-bılarımı çıkardım. Daracık alanda ayaklarıma ulaşabilmek için iki büküm oldum, sonra da Emilio’nun itirazlarına rağmen ikisini de tekmeleyip attım.

Yalın ayakla kaygan metale tutunmak diz üstü tırmanmaktan daha iyiydi. Rampayı bir örümcek gibi çık-tım. Tam yarı yolda terli elim kayınca el fenerini dü-şürdüm. Tangır tungur ta aşağıya kadar yuvarlandı. Emilio’nun “Of!” diye bağırıldığını işittim.

Zifiri karanlıkta birkaç saniye bocalamamın ardından üzerime el fenerinin ışığı vurdu. “Devam et Cass, tam ar-kandayım.”

Yolun geri kalanını da tırmanıp küçük bir sahanlığa vardım. El feneri olmayınca kör gibiydim. Bir metal ızgaranın üzerinde çömelmiş vaziyette durduğumu ayak yordamıyla anladım. Elimi uzatıp yokladım. Yarım metre kadar ötede bir ızgara daha vardı. Çıkmaza gelmiştik.

Emilio zar zor arkamdan yetişti. Ayakkabılarını birbirine bağlayıp boynuna asmıştı –bunu ben niye akıl edememiştim?– beni karanlıktan kurtaran el feneri de ağzındaydı.

İkimiz de oflayıp pufluyorduk artık. Soluklanmak için durduğumuzda soluk seslerimiz birbirine karıştı. Varmamız ne kadar sürmüştü? Saniyeleri sayamayacak kadar meşguldüm.

Hemen kendimi yokladım. Biraz nefesim daralıyor ve başım dönüyordu ama yorgunluktan mı yoksa oksijen kıtlığından mıydı çözemedim.

El fenerinin sallantılı ışığında önümüzü kesen duvarın aslında bir duvar olmadığını nihayet görebildim. ızgaranın arkasında sanayi tipi bir pervane vardı, genişliği benim boyumda, kanatları hareketsiz. Tam tepemizdeki ikizi de çalışmıyordu.

“Hazır mısın?” Emilio suratında pervasız bir sırıtmayla sordu. Işığı dosdoğru aşağı tutunca ayaklarımla hissettiğim ızgara ortaya çıkmıştı. Karanlıkta gözleri vahşice parlıyordu, mohawk saçları darmadağınaktı ve terden keçeleşmişti. “Tek yol aşağısı.”

ızgara kilitli değildi. O daracık yerde kaldırıp açabilmek için şekilden şekile girdik. Altımızdaki kara delik en az yatakhanedeki baca girişi kadar ürkütücüydü; yusuvarlak, zifiri karanlık ve gövdemden sadece birazcık daha

geniş. Önden ayaklarımı sokarak bacadan içeri sığıdım.

“Su kayağı gibi,” dedi Emilio. “Su parklarında şu kocaman döner kaydıraklar var ya. Bir tek su yok. Bir de biraz daha korkuncu.”

“Su parklarından nefret ederim,” diye söylendim. Bu deliğin beni umduğum yere çıkarması için dua üstüne dua ederek dişlerimi sıktım ve tavşan deliğinden aşağı kaydım.

17. BÖLÜM

Ayaklarımın üstüne düştüm ama çarpmanın şiddetiyle küt diye geri devrilince canım yandı. Hemen toparlanıp yana kaçtım. Çok geçmemişti ki Emilio hemen peşimden kayarak indi ve tam bir saniye önce durduğum yeri boyladı.

El feneri tangırtıyla yere yuvarlandı, kırılarak kullanılmaz hale geldi. Zaten artık ihtiyacımız yoktu. İçeriye pırıl pırıl güneş vuruyordu.

Bir saniyeliğine ikimiz de kıpırdamadan tavan penceresine hayretle bakakaldık. Dış dünyadan, TYO'nun bulunduğu alandan içeri sızan güneş ışığı sıcacık, yumuşacıktı. Bir haftadır gördüğüm en güzel şeydi.

Nerede durduğumuzu aşağıya bakınca anladım. İki depodan birinin tepesindeydik. Her biri rahat üç buçuk metre boyundaydı, odanın yarısını kaplayacak kadar kocamandı.

Cam tavana son bir kez göz attım. Keşke oraya uzanabilsek, camı kırabilseydik. Ani bir kararla belimdeki ağır demir levyeyi çıkarıp var gücümle tavana fırlattım.

Levy camdan sekerek yere düştü ve tangır tungur bir yerlere yuvarlandı.

Tahmin etmeliydim. O tavan muhtemelen bir göktaşına bile dayanırdı.

“Cass...” Dikkatim dağıldı. Emilio bir elini böğrüne koymuş hâlâ yüzü koyun yatıyor, inliyordu. “Galiba bir yerimi kırdım.”

Zannettiğimden daha kötü düşmüştü. Yanına çömelip tepeden tırnağa göz gezdirdim. Kanaması yoktu, yine de ayağa kaldırmaya çalıştığımda aniden iç çekip daha yüksek sesle inledi.

Vakit yok!

“Ölmem,” dediyse de sesi cılızdı. “Sen işine bak.”

En fazla bir saliselik tereddüt yaşayıp onu bıraktım. Telsizi de yanıma aldım. Deponun yanındaki merdiveni buldum ve küçük bir bölmeye indim. Daracık alana birkaç sıra metal masa diziliydi. Öbür tarafında bir kapı vardı ama kilitliydi.

Sersemlemiş zihnim gördüklerini biraraya getirmeye uğraşıyordu. Bize çalışalım diye verdikleri milyon tane kılavuz kitabının birinde TYO’nun işlevlerine de değinilmişti. Bizimkisi tatbikat amaçlı, yapay bir ortamdı. Oysa gerçeği –Ay’da insan yaşamına uygun tasarlananı– gördüğüm düzenekle kendi oksijenini kendi üretebiliyordu. Depolardeki su hem içme suyuydu hem de yedek oksijen kaynağıydı. Halbuki bizdeki depolar Yerküre’deki kullanıma uyarlanmıştı. Sulama veya elektroliz amaçlı değildi. Onun yerine dışarıdaki hava bacalarla içeri aktarılıyordu.

“Cass, neler oluyor? Neredesiniz?” Luka telsizden soruyordu.

“Vardım,” dedim, sesim cılızdı. Konuşmak ciddi gayret gerektiriyordu artık. Ciğerlerim havadaki her oksijen zerresini soğurmaya uğraşıyordu.

“Hava girişi vanasını el yordamıyla açmanız gerekiyor. Depoların yanındaki duvardaymış.”

Baş dönmesiyle mücadele ederek bulanık gözlerle etrafıma bakındım ve turuncu bir kontrol panosunun altında ki vanayı gördüm. Oydu herhalde.

“Bir dakika,” dedim telsize, sonra da metal masanın tekine öyle sert bıraktım ki tarifsiz bir *dangirtı* koptu. Emilio deponun tepesinde yine inledi.

Vanayı iki elimle kavrayıp asıldım. Kımıldamadı. Kaslarımı besleyecek yeterli hava yoktu. Hipoksiden* tüm kaslarım tutuktu.

Kanıma mümkün olduğunca çok oksijen nüfuz etmesini umarak ağzımdan hızlı ve derin nefes alıyordum. Vana da işe yaramazsa ortamdaki havayı hangi hızla tükettiğimin pek önemi kalmayacaktı zaten.

Dişlerimi sıkarak olanca gücümle asıldım.

Vana gıcırdadı, gevşedi. Hızla döndürmeye koyuldum, soluk soluğa, gözümün önünde benekler uçuşuyordu.

Hiçbir şey olmuyordu. Telsize uzandım, ıskaladım, sendeleyip diz üstü devrildim. Gözüm kararıyordu. Kafam helyum balonu gibiydi, sanki gövdemden ayrılmış havada süzülüyordu.

Masaya uzanıp iki elimle körlemesine yokladım. *Hah!* Parmaklarımin plastiğe değmesiyle kavraması bir oldu. “Açtım,” dedim bir çırpıda. “Çalışmadı.”

Bir anlık duraklama oldu. Başımı metal masaya daya-

* Kanda oksijen azlığı. (ç.n.)

dım. Kalbimin zorlandığını hissediyordum.

Güneş vuran metal yüzeyin sıcaklığı hoştu.

Gözlerimi yumdum.

“Kontrol panosunu açıp havalandırma sistemini çalıştırmanız gerekiyormuş. Cassie? Duyuyor musun?”

Sesi bir tuhaf geliyordu. Uzaktan.

Çok bitkindim. Masaya uzanıp şöyle birkaç dakika dinlenebilsem geçerdii belki.

“Cassie? Uyanık kal Cassie! Havalandırma sistemini çalıştırman gerekiyor. Oksijenimiz bitmek üzere.”

Oksijen. Doğru ya. O yüzden çok mayışmıştım.

Ama Luka hâlâ ayıktı. Didinirken diğerlerinden önce ölebilirdim. Ama tek şansları bendim.

Beynimdeki sislerin arasında bir görüntü belirdi. Mitsuko oyuncak bebek gibi yere serilmiş. Luka, mutfağın dibinde, sandalyesine yığılmış, telsizi ayağının dibinde. Emilio deponun tepesinde son nefesini vermiş.

Ben olmazsam hepsi ölecekti.

Güç bela ayağa kalktım. Kulaklarım zonklayarak etrafa tutuna tutuna kontrol panosuna kadar ilerledim.

“Buldum,” diye fısıldadım telsize. “Ne yapayım?”

Havalandırma sisteminin giriş kodunu söyledi. Beyin faaliyetimin son kısıntısıyla yönergeleri dinleyip rakamları robot gibi tuşladım.

Uzunca bir süre hiçbir değişiklik olmadı. Dizlerimin bağı çözülünce külçe gibi yığıldım. Her yer kapkara oldu ve bir anlığına dünyadan koptum.

Hemen akabinde kulağıma mekanik bir uğultu geldi. Pervanelerin dönmeye başlamasıyla birlikte saçıma üfle-yen serin havayı hissettim.

18. BÖLÜM

“Bilgisayar arızası,” diyordu Krieger. Yüksek sesle gergin konuşuyordu. Konuştuğu müddetçe elleri de rahat durmuyordu. “Beklenmedik kaza. Niye yaşandığını kesinlikle araştıracağız.”

Kollarını göğsünde kavuşturunca kıpır kıpır elleri yatıştı. Pembe ojeli sivri tırnakları sim işlemeli tayyör ceke-tinin yenlerine gömüldü.

Revirdeki bir karyolanın kenarına tünemiş oturuyordum. Mitsuko yanımda oturuyordu. İkimizin de yüzünde aynı kuşkulu ifade olsa da sıcak varlığı bir teselliydi. Herkesin doktor muayenesinden geçmesi konusunda ısrar etmişlerdi. Ben de kendimi iyi hissetmeme rağmen oraya tıkılmıştım ve beyaz önlüklü kadının Emilio’yla işini bitirip bana bakmasını bekliyordum. Gel gör ki Emilio sahiden yaralı olan tek kişiydi, dolayısıyla diğerlerimiz bir süre daha revirden çıkamayacaktık.

İkisini de ta köşeden görebiliyordum. Doktor oğlanın mosmor olmaya başlamış kaburgalarını elle muayene et-

tikçe Emilio üstü çıplak yattığı sedyede surat ekşitiyordu.

Kurtulmamızın hemen sonrasında Krieger peşinde Pierce'le beraber soluğu revirde almıştı. İkisi de Mitsuko'yla beraber oturduğum karyolanın ayak ucunda dikiliyordu. Luka yanımda ayaktaıdı. Boris ve diğlerleri ise yatağın öbür tarafında toplanmışlardı.

“Kaza falan değildi.” Pierce kadının tam anlamıyla çenesini kapattıran buz gibi bir bakış fırlattı. O da kollarını kavuşturmuştu, yalnız onun kısa kollu tişörtünden pörsümüş kasları gözüküyordu. Onu hiç günlük kıyafetle görmemiştim. Resmen eşofmanla gelmişti. “Birisi sisteme sızıp komple kilitledi. Simülasyonda gerçek oksijen kıtlığı senaryosunun hiç olmaması gerekiyordu. Çıkış kapağı asla kilitlenmemeliydi. NASA'nın koruması altındaki bu çocukların hayatı gerçekten tehlikedeydi, Bayan Krieger. Patronumun da benim de size iki çift lafımız olacak.”

Pierce bakışlarını bize, TYO'nun çok renkli ve üzgün suratlı eski mürettebatına çevirince yüz ifadesi hatırı sayılır biçimde yumuşadı. Herkesin önünde o sözleri sarfetmesinin iki gerekçesi olabilirdi. Ya aldırmayacak kadar kızgındı ya da az da olsa gerçeğı bilmeyi hak ettiğimizi düşünüyordu.

Oksijen geri geldikten sonra deponun tepesindeki Emilio'nun yanına dönmeyi başarmıştım ama sonrasında mahsur kalmıştık. Havalandırma bacası çok yüksek olduğundan en son “kurtarılan” bizdik. Emilio'yu dinlenme alanından pürmüzle bir delik açarak çıkarmaları gerekmişti.

Pierce onu taşıyanlardan biriydi.

Huysuz moruğı yumuşatmaya başlamıştım.

“İyi olduğunuzdan emin misiniz çocuklar?” diye sordu. Mitsuko’yla ikimiz omuz silkip başımızla onayladık. Diğerleri revirdeki öbür yataklara uzanmışlardı. Boris konuşacak gibi oldu ama Mitsuko onu bir bakışla susturdu.

Luka arkamızda dikiliyor, oturmaya yanaşmıyordu. “Birisi tam aksini amaçlasa da zarar görmedik.”

“Olanlardan ötürü en az sizin kadar sıkkınım, inanın,” dedi Pierce, tüm ciddiyetiyle. “Sizi temin ederim ki olayın peşini bırakmayacağım.” Krieger’dan yana imalı baktıktan sonra çekip gitti.

Pierce’in gözden yitmesiyle Krieger’ın rahatlaması bir oldu. “Eh, madem öyle,” dedi sarsak bir gülümsemeyle. “Her şey geçti diye sevinelim mi?”

“Bunun yaşanmasına nasıl izin verebildiniz?” Mitsuko üsteledi. “Ölebilirdik!”

Yapmacık gülümsemesi daha da yayılan Krieger onu teselli eder gibi elini uzattı. Mitsuko kadının elini itti ama Krieger oralı olmamış gibi davrandı. “İçiniz rahat olsun, olayı etraflıca araştıracağız. Akıllı gençlersiniz, uzay yolculuğu doğası gereği tehlikelidir, malum. Bunu daha en başından biliyordunuz.”

Bize her şeyi anlatmadıkları ve anlatmayacakları kesinlikle ortadaydı. Odama dönmek, görmekten gına getirdiğim insanlardan uzaklaşmak ve bayılmak istiyordum. Çok ama çok uzun bir süreliğine.

“Gün boyunca istediğinizi yapmakta serbestsiniz.” Da-ima bir iyimser olan Krieger tavır değiştirdi. “Dinlenmek için güzel bir gün. İyi bir uyku çekin!” Kendisinde az rastlanır tereddütlü bir ifadeyle dudağını ısırды. “Elemenin ilerleyen günlerinde bu fırsat doğmayabilir,” dedi, sesli

düşünür gibi. “Konuyu Bay Crane’le görüşeceğim. Hoşuna gitmeyecektir.” Sonra da bitkin, hırpalanmış ve son derece mutsuz insanların arasında olduğunu anımsamış gibi tekrar neşeli ifadesine büründü. “Aşçılarımıza sizin için harika bir sofraya hazırlatacağım. Tüm olanaklarımızı seferber edeceğiz.”

Dağıldık.

Nihayet sıcak bir duşun ardından yatağımdaydım. Odalarımıza servis edilen bol kepçe kahvaltıyla karnım tok, gözlerimi yumdum ve kendimi uykuya bıraktım. Bir haftadır deliksiz uyumamıştım. Henüz öğlen bile değildi ama saniyeler içinde kendimden geçmeyi umuyordum.

Ne var ki yirmi dakika boyunca tavanı seyrettim, gözüme uyku girmiyordu.

Galiba habire mekik dokuyan Mitsuko yüzündendi. Bir de uyumaya çalışmama aldırmaksızın söyleniyordu.

“Şu *kadın* yok mu,” diye başladı Mitsuko. “Emilio’nun kaburgası kırık, kadın kalkmış ‘*ay pardon, bilirsiniz olur böyle şeyler!*’ diyor. Az kalsın *boğuluyorduk*. Sıradan bir *simülasyonda*.”

“Biliyorum,” diye mırıldandım. “Ben de oradaydım.”

“Pierce bir şeylerin döndüğünü anlamış sanki. Krieger’ın şu örtbas etme saçmalığı ne ayak öyleyse? Şu-
raya yazıyorum, Cass, doğru dürüst bir açıklama yapılmazsa...”

Kalkıp oturdum. Zaten bu halde uyumama imkân yoktu. “Haklısın,” dedim. “Gidip Pierce’le konuşalım. Olayın kasıtlı olduğundan eminse bizim de bilmeye hakkımız var.”

Yüzü güldü. “Seni boşuna sevmiyorum Cass.”

Koridorda yiyecek tepsisiyle odasına giden Emilio'ya rastladık. "Hey kızlar, nereye böyle?"

"Açıklama talep etmeye," diye yanıtladım.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ben de mi talep etsem acaba?"

"Ediyorsan bizimle gelirsin," dedi Mitsuko.

Tepsisine bakarak durakladı. İki tabak dolusu krep, yumurta ve beykın almıştı, tam Emilio'luk nevaleler, yalnız bu kez yumruk büyüklüğünde en az iki tane tarçınlı rulo da vardı.

"Hani yemeği odamıza getiriyorlardı?" Mitsuko tek kaşını kaldırarak sordu.

"İkinciye istedim. Hey, hakkım," dedi oğlan.

"Düşüp kaburganı incittin," dedi Mitsuko. "Aman ne mühim. Cass bizi kurtarayım derken az kalsın ölüyordu."

"Hey, ben de yardım ettim!" Bir anlık tereddütten sonra yemek tepsisini kapımızın dibine bırakıp peşimize takıldı.

Albay Pierce'ı tam ofisten çıkarken yakaladığımızda bezgin bir hali vardı. Üçümüzü birden ofisinin kapısında görünce haliyle canı da sıkıldı. Kenara çekilip bizi içeri buyur etmesine şaşırdım. Mitsuko fırtına gibi içeri daldı, açıklama talep edeceği her halinden belliydi. Emilio'yla ikimiz usulca peşinden girdik.

Adamın pratik amaçlı ofisi son gördüğümüzden bu yana değişmemişti. Sadece masanın karşısına dar bir çek yat açılmıştı. Eğreti yatak bizimkilerden çok daha ufaktı. Kullanıldığı dağınık örtüsünden belliydi. Harper eğitimcilerin tesiste uyumadıklarına değinmişti. Belki de Pierce bir istisnaydı.

“Burada mı uyuyorsunuz?” diye sordu Emilio, görünen köye kılavuz istermiş gibi.

Pierce yılgın bir sesle uzunca içini çekmekle yetindi. Adamın özel alanını işgal ettiğimiz için birden mahcup oldum. Masasına oturup arkasına yaslanarak ellerini kenetledi. “Anladığım kadarıyla Krieger pek bilgi vermemiş.”

Mitsuko’yu hazırlıksız yakalamıştı. “Yani.”

“Şaşmadım. Kadının tek derdi PR. Olay kamuoyuna sızarsa şirketinin canına okurlar. Kimse duymaz ama. Burayı nükleer bir denizaltıdan daha sıkı koruyoruz.” Yüzü asıldı. “En azından koruduğumuzu sanıyorduk.”

“Bir arıza mı yaşandı efendim?” Emilio’ydu soran.

Pierce başını yavaşça iki yana salladı. “Sanmıyorum.”

Emilio sesini alçalttı. “Sabotaj mı? Kanıtınız var mı? Endişelenelim mi? Birileri görevi sekteye uğratmaya mı çalışıyor?”

Pierce bizi dikkatle süzdü. Yüz ifadesi ketumdu. “Yapanlar her kimse kaza süsü vermeye çalıştı. Halbuki kapağın o şekilde kilitlenmesi mümkün değildi. Telsizin kazara kesilmesine imkân yok. Birileri simülasyon bilgisayarlarına sızıp arıza güvenliğini devre dışı bırakmış olmalı. Bakın, size karşı dürüst olacağım çocuklar.” Öne eğilerek dirseklerine dayandı. “Giriş kütüğü kodlarını tarayarak sızıntının kaynağını belirlemek çok zaman ve emek istiyor. Güvenliğinizi garanti edemeyiz. Elimizden geleni yapacağız. Ama bunu yapan her kimse tekrar aynısına kalkışabilir.”

Pierce arkasına yaslandı. “Tesisin bu kanadını projeye en yakın kişilerle sınırlandırdık: Ben, Krieger, Crane, Ravi ve öğretmenleriniz. Yarın biz nasıl ilerleyeceğimize

karar verirken siz bütün gün serbest kalacaksınız.”

Mitsuko’ya baktım.

“Hepsi bu mu?” diye sordu Mitsuko.

Pierce dudak büküp omuz silkti. “Elimden gelen bu kadar. Kapının yerini biliyorsunuz.”

“Zahmet ettiniz.” Mitsuko yumruklarını sıkıp yüksek sesle homurdandı ve kapıya yöneldi.

İkimiz kararsız kalıp biraz bocaladık.

“Açık sözlülüğünüze minnettarız,” dedi Emilio, kibarlığıyla beni şaşırtarak.

Mitsuko’nun gitmesiyle birlikte Pierce neredeyse hemen yumuşadı. Derin bir iç çekti. Birden çökmüş, yaşı ortaya çıkmıştı sanki. “Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı çocuklar?”

“Sağ olun,” dedi Emilio. “Hayatımızı kurtardınız. Talimatlarınız olmasaydı...”

Pierce başını kaldırıp baktı. O anda yıllardır taptığım kahramanı veya kocamış bir işvereni değil, Mars’a ilk ayak basan ve efsaneyi yaşayan insanı gördüm. “Güvenliğiniz benim sorumluluğumda. Ama sizler kendi kendinizi kurtardınız. Yüzümü kara çıkarmadınız.”

“Acayipti,” dedim, odalarımıza dönerken.

Emilio burnundan güler gibi bir ses çıkarıp bana hak verdi. Kapıma gelince durduk. “Bizimle takılmak ister misin? Sırf ben ve Anton varız. Televizyon izlememize falan izin verirler mi bir bakayım. Şirinlik kozumu oynayacağım. Deneme değer di mi?”

Gülümsedim. “Sağ ol. Gücenme ama biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Gülümsememi karşılıksız bırakmadı. “Tabii, tabii.” Koridora göz gezdirdikten sonra biraz sokuldu. “İyi iş çıkardın. İçerideyken... yani. Çuvalayıp seni yalnız bıraktığım için özür dilerim.”

“Çuvalamadın. Görevde yaralandın; sana gazi madalyası vermelilerdi.” Bu lafım onu güldürünce yüzünü ekşitip böğrünü tuttu. “Kaburgan nasıl bu arada? Mitsuko yüzünden sormaya fırsat bulamadım.”

Omuz silkti ve tişörtünü kaldırarak böğründeki çirkin morluğu gösterdi. “Dediklerine göre kırık yokmuş. İncecik bir çatlak olabilirmiş. Böyle kazaların acısı hep sonradan çıkar.”

Aramızda tuhaf bir sessizlik yaşandı. “Sensiz başaramazdım,” dedim usulca. “Teşekkür ederim.”

Gülümseyerek omuzumu sıktıktan sonra yerdeki yemek tepsisini alıp odasına döndü.

Koridorda oyalandım. Hangi akla hizmetle yaptığımı sorgulamaya kalmadan kendimi Luka’nın kapısını tıklattırken buldum.

Düzgün yatağına uzanmış, eski püskü küçük bir kitap okuyordu. Onu yalnız başına bulduğuma şaşırmadım. Vahşi doğa macerasının çok öncesinden beridir odasında tek kalıyordu.

Normal hali yadırgatıcıydı. İlk iki hafta boyunca ona niçin ilah muamelesi yaptığımızı bilmiyordum. Bizden bir farkı yoktu. Belki biraz daha güçlüydü, biraz daha şanslı belki ama hepsi o kadar.

“Selam,” dedi, doğrulup sayfaya ayraç koydu. Biraz şaşırmış ama ani ziyaretimden hiç rahatsız olmamış gibiydi. “Girsene.”

“Ben sadece...” Niye gelmiştim? Çabuk bir mazeret bul! “Koşmaya var mısın diye sormak istemişim. Uyuyamadım da...” Belli belirsiz odamı işaret ettim.

Luka bir saniye bakakaldıktan sonra hemen ayağa fırladı. “Temiz hava bana da iyi gelir.”

Hipoksinin kalıcı etkisinden midir yoksa iliklerime kadar işleyen yorgunluktan mıdır bilinmez, koşmak için gereken enerjiyi bir türlü toparlayamadım. Onun yerine parkurda Luka’yla yan yana aheste yürüdük. Güneş ışığına, kapalı alandayken ıskaladığımız tüm güzelliklere, masmavi göğe, beyaz bulutlara, cıvıldaayan kuşlara hayran kaldım. Serin rüzgâr sonbaharın habercisiydi. Ceket almadığıma hayıflandım.

Luka’nın sessizce eşlik etmesinden çok mutluydum. TYO’nun içindeyken sessizliğe hasret kalmıştım.

Yine de bana kaçamak bir bakış atıp sormakta gecikmedi, “İyi misin?”

“İyiyim,” diye yanıtladım. “Kalıcı bir hasar görmeden atlattık.”

“Sayende.” Durunca ben de durdum. “Sana duyduğumuz güvenle dayandık.”

“Benim dayanağım *sendin*,” dedim hemen. “Telsizdeki sesin var ya? Beni teşvik eden o’ydu. Gözüm kararıyordu. Az kalsın...” Anıyı zihnimden attım. “Yeri gelmişken, nasıl o kadar soğukkanlı ve sakın kalabildin? Benim bayılmama ramak kalmıştı.”

Gözlerini çitlerin ötesindeki karanlığa dikip omuz silkti. “Daracık bir yerdeydin. Havan daha azdı. Oysa ben telsizle konuşmaktan başka yorucu bir şey yapmak zorunda kalmadım.”

“İyi ki telsizdeki sendin,” dedim usulca, içeri girerken.
“Neyse. Ne demek istediğimi anladın.”

Yanpiri gülümsedi. “Sen de aynısını yaptın.”

Kendi sözlerimle yanıt verilince yanaklarım kızardı.
“Öyleyse ödeştik artık.”

Başını iki yana salladı. “Yok, yok. İkinci kez hayatımı kurtardın.”

“Yarıшта mıyız?”

“Değil miyiz?” Şaka yaptığı gülümsemesinden belliydi.

Aramızdaki buzlar erir gibiydi. Karşılıklı bir anlayış içindeydik. *O senin rakibin*, diye anımsattı kafamın içinden bir ses. *Hâlâ onu yenmek zorundasın*.

“Eşlik ettiğin için sağ ol,” dedim, odalarımıza yaklaşıırken. “Sanırım artık uyuyabileceğim.”

Durakladı, sonra birkaç adım geriledi. “Görüşürüz.”

Odama girdim. Mitsuko yoktu, sanırım uzun bir banyo yapmaya girmişti. Işığı söndürüp örtüyü üzerime çektim. Saniyeler içinde uyumuşum.

19. BÖLÜM

Krieger'ı yalancı çıkarmayıp bizi bütün gün rahat bıraktılar. Ertesi sabah kadın bizi kafeteryada bekliyordu. Üzerinde griye çalan pantolonlu takım vardı, yüzü biraz solgundu. Her zamankinin aksine fazla makyaj yapmamıştı. Saçı da eski gösterişli tarzından yoksun bir şekilde ensede küçük bir topuz yapılmıştı. İlk kez gözlüklüydü, dörtgen plastik çerçeveli.

Hepimiz toplanınca söz aldı, “Dünkü meseleye ciddiyetle eğildiğimizi bilmenizi isterim. Programda nasıl bir yol izleyeceğimizi hâlâ harıl harıl tartışıyoruz. Bugünkü dersler iptal.” Gayri ihtiyari gözlüğüne dokundu. “Vurgulamak isterim ki böyle görevlerde, eğitim aşamasındayken bile tehlikelerin yaşanması doğaldır. Dilerseniz hepiniz eve dönmekte serbestsiniz. Bunda utanacak bir şey yok.”

Emilio'ya baktım ama yüz ifadesi hiç renk vermedi.

Bütün gün ihtimal bile vermediğim bir saltanat içinde geçti. Tüm günü güneşin altında çimenlere yayılıp keyif çatarak geçirdik. Mitsuko'yla ikimiz boş odalardan al-

dığımız kucak dolusu havluyu çimenlere serdik. Emilio kafeteryadan araklanmış atıştırmalıklarla tepeleme dolu tepsiyi zar zor taşıyarak peşimizden geldi. Güneşli havanın doyasıya keyfini çıkardık.

Luka'nın aramıza katılması beni şaşırttı. Her zaman ki gibi ayrı oturup aynı kitabı okumayı sürdürdü. Aydınlıkta dikkatli bakınca *Monte Cristo Kontu*'nu özgün dili Fransızca'dan okuduğunu fark ettim. İnanılmazdı.

"Tanrım, güneşi nasıl da özlemişim," dedi Mitsuko, geriye kaykılarak yüzünü güneşe çevirdi. Pilot tipi güneş gözlüğü takmış, uzun siyah saçını salmıştı.

Danışmanlık ofisinden ne istediyssek sağladılar, elektronik aletler hariç. Oğlanlar futbol topu istemişlerdi ve önümüzdeki sahada futbol oynuyorlardı. Ofise uğrayıp evden mesaj gelip gelmediğine baktım ama yok dediler. Onlara inanmadım ama yapabileceğim bir şey yoktu.

"Hey Suko?" dedim.

"Hım?"

"Son zamanlarda hiç mektup aldın mı?"

"Bakmadım. Neden?"

Omuz silktim ve ellerimi yastık gibi kullanarak sırt üstü uzandım. "Öylesine sordum."

Mitsuko yana dönüp bana gözlerini kısarak baktı. "Evden haber falan mı bekliyorsun?"

"Yani, bir bakıma. Uzun zamandır evdekilerden haber yok."

"Eminim yazmışlardır. NASA muhtemelen mektuplarımızı alıkoyuyordur. Eleme sonuçlanana dek dikkatimiz dağılmasın diyedir. Endişelenme." Tekrar sırt üstü dönüp gözlüğünü düzeltti.

Emilio oflaya puflaya pancar gibi suratla gelip önümüze çöktü ve bir şişe suyu kafaya dikti. Anton tırıs tırıs peşinden geldi.

“Bizimle maç yapmanız lazım,” dedi Emilio.

Mitsuko elini sallayarak geçiştirdi. “Ay, yok ben almayayım.”

Emilio bana döndü. “Lola?”

Parmaklarımı alet çalar gibi oynattım. “Müzişyenim ben.”

Emilio göz devirdi. “Kızlar!”

Pratima ayağa fırlayıp şortunu silkeledi. “Futbol mu? Ben varım.”

“Bunları başka futbol Pratima,” dedi Mitsuko, gözlerini açmadan.

“Aa. Amerikan futbolu. Boş verin.” Pratima gerisin geri oturdu.

Herkes bir şekilde keyif çatmayı beceriyordu. Yeri geldikçe ben de gülümsüyordum ama buzum bir türlü çözülmemiş gibi içim üşüyordu. TYO gece rüyama girmişti. Zihnimden atamıyordum. Aklım ayrıntılardaydı. Vanda, kapakta, telsizde. Sahiden birileri yardım ulaşamayacak şekilde bizi bir metal mezarlığın içine kasten tıkmak için mi bu tezgâhı kurmuştu?

Ama neden?

Mitsuko güneşin ten rengine etkisiyle ilgili bir şeyler geveleyip içeri girdi. Hava güzeldi, bolca yiyeceğimiz ve şişe suyumuz vardı, o yüzden geri kalanımız güneşin kızgının saatine dek dışarıda kaldı.

En sonunda odamıza döndüğümde Mitsuko’yu yatağın üzerine sırtı dönük eğilmiş bir şeylerle uğraşırken bul-

dum. İçeri girdiğimde yüzünü dönmedi. Birkaç adım yaklaşınca neyle uğraştığını anladım.

Yatağın üzerindeki bavulu açtı ve kısmen doluydu. Yatağın üzerindeki giysilerini katlayıp yerleştirmeye çalıştığından geldiğimi duymamıştı. Saçı bir perde gibi yüzünü örtüyordu.

“Neden?” Yanıtını biliyordum. İnanmak istemedim.

Mitsuko başını kaldırıp bana baktı, gözünde yaşlar birikmişti. “Hey Cass,” dedi, sesi dokunsan ağlayacakmış gibi kırılıyordu. “Eve dönüyorum.”

Birden elim ayağım titredi. Uzanıp tutunacak bir şey aradım.

Buruk gülümsedi. “Kendi isteğimle. Onca yaşananlardan sonra nasıl kalayım? Michael’ın yanına dönmek için can atıyorum. Göze almamız gereken risklerin gayet bilincindeyim, Cass. Geri dönüp normal bir hayat sürmek istiyorum. Buna kıyasla sıkıcı olsa bile. Bence sakıncası yok.”

Bir çift laf etmek istedim. Ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerim kor gibi yanıyordu.

“Ay yapma böyle. Sen çok yaklaştın, Cass. Çok yaklaştın.” Beni bağrına çekip sarıldı. “Bence başarabilirsin. İyi bir adaysın. En iyilerinden birisin. Benden daha cesur ol tamam mı? Pes etmeyeceğine söz ver.”

Başımı iki yana salladım. “Etmem.”

“Güzel.”

“Sana...” diyecek oldum, sözcükler gırtlığımda düğümleniyordu. “Teşekkür ederim. Tüm öğütlerin için. Dostluğun için. Sen de Emilio da... benim gerçek anlamda ilk dostlarımsınız.”

Acı acı gülümsedi. “Bu şimdiye dek birinin bana söyle-

diği en şeker ve en hazin şey. Hislerimiz karşılıklı.”

“Ne zaman...” Derin bir nefes alıp toparlandım. “Ne zaman gidiyorsun?”

Mitsuko umutsuzca bavuluna dönüp baktı. “Hemen. Bavulumu toplamayı bitirince. Bir an önce kurtulmak istiyorum, biliyor musun? Yara bandı gibi. Söküp atasım var. Buradan çıkıp eve giden ilk uçağa atlamak istiyorum. Ama bir türlü konsantre olamıyorum. Deminden beri... *burada* oyalanıyorum...”

“Anlıyorum,” dedim. Gömleklerinden birini alıp katlamaya koyuldum. “Sana yardım edeyim.”

Mitsuko ağlamaklı gülümsedi. “Sen bir tanesin Cass.”

Nihayet toplanmayı bitirdiğinde –kızın yanında kaç tane cilt bakım ürünü getirdiğini sayamadım– Mitsuko, “Diğerlerine söyleme. Hemen yani. Ben gidene kadar bekle olur mu? Mümkün olduğuunca geç söyle,” dedi.

Başımı sallayıp yutkundum. “Bana yazarsın herhalde? Söz mü?”

Gülümsedi ve karşısında bir çocuk varmış gibi saçımı düzeltti. “Yazacağımı biliyorsun.”

Tüm yapabildiğim, “Teşekkürler. Sağ ol,” demek oldu.

Yanaklarından gözyaşları yuvarlansa da gülümsüyordu. “İyi şanslar.”

Başımı iki yana salladım. “Sana... sana dışarıya kadar eşlik etmemi ister misin?”

“Yok. Kendim hallederim.”

Son bir kez kucaklaştık. Odadan çıkıp koridorda uzaklaştı. Sonra kırmızı çizgiyi geçti ve peşinden gitmemek için kendimi zor tuttuğum malum kapıdan ıktı.

* * *

Boş odamda –özel odamda– oturdum ve boş yataklara tek tek baktım. Giselle’in sadece bir geceliğine yattığı bitişimdeki yatağa. Hanna ve Mitsuko’nun uyuduğu, yakındığı, ders çalıştığı yerlere. Tüm bunlar nasıl olmuş da yalnızca birkaç hafta içinde yaşanmıştı?

Hepsinden daha fazla dayanacağımı ummuştum, ni-tekim dayanmıştım da. Çok fazla böbürlenmişim. Dosta ihtiyacım da yok aramıyorum da demiştim.

Yanılmıştım. Üstelik başıma ilk kez gelmiyordu.

Hani olur da elemeyi geçersen, olur da gelecekte bir gün beni yeryüzünden tamamen koparacak bir uzay yolculuğuna gönderilirim yalnızlığın âlâsını yaşayacaktım. Buna kendimi alıştırarak zorundaydım. Yalnızlığa. Belki de ebediyen.

Oysa yalnız kalmak artık eskisinden daha zor geliyordu.

Birkaç saat sonra, galiba akşam yemeği saatlerinde, birisi kapıyı tıklattı. Akşam yemeğine gitmediğimiz için Emilio bizi yoklamaya gelmişti. Ne var ki artık “biz” diye bir kavram yoktu.

“Hey.” Temkinli bir yüz ifadesiyle odaya göz attı. “Mitsuko burada mı?”

Birden omuzundaki sırt çantasını fark ettim. “Aman Tanrım. Sen de mi?”

“Ben de mi?”

“Mitsuko ayrılalı iki saat oldu. Pes etti. Kendi isteğiyle çıktı.”

Tek eliyle yüzünü örttü. “Tüh ya, Cass, üzüldüm. Haberim yoktu.” Yüzünü sıvazlayıp ağzını örttü. “Lütfen benden nefret etme. Vedalaşmaya gelmişim. Eve dönüyorum.”

Tek söz etmeden ona yaklaşıp boynuna sarıldım.

“Of, Lola, kaburgama dikkat,” dedi, şakacıktan. Bana sarıldı. “Sorun değil Cass.” Sesi şendi. Beni göğsüne sımsıkı bastırdı. “Gittikten sonra beni zar zor anımsayacaksın.”

“Hadi oradan.”

Yanağımdan öpüp geri çekildi. O kadar tatlı ve sevecen bir hareketti ki gözlerim yaşardı. “Hey, kanki. Ağlama. Bak ben ağlıyor muyum?” Üzgün de görünmüyordu. Yorgun belki. Yüzü gülüyordu ama. “Eve dönüp benimkilere kavuşacağım. İyi haber.”

“Bence değil.” Birden dank etti. “O gece parkurdayken veda ediyordun değil mi? Anlamamışım.”

Mahcup bir ifadeyle omuz silkti. “Buraya uygun biri olmadığımın farkındaydım zaten de TYO’daki tantana bunu iyice pekiştirdi. Galiba Suko da aynı fikirdeydi.”

Ağzımı elimle kapayıp başımı salladım. Kendime hâkim olmaya çalışıyordum.

“Benimle vedalaşmadan gitmesi tam da ona göre bir davranış.” Omuzlarımdan tutup beni süzdü. “Haydi ama. Toparlan. Güzel tarafından bak. Geriye iki güçlü rakip kaldınız.”

Kafa sallayarak itiraz ettim. “Seni hiç rakip olarak görmedim.”

“Sağ ol be.” Sırıttı. Kırdığım potu düzeltmeye çalışsam da ellerini sallayarak geçiştirdi. “Son kısma kadar eğleneliydi. Mecbur kalsam kaburgalarımı yine kırardım. Senin için de diğerleri için de. Şey, belki Boris hariç.”

“Seni özleyeceğim.” Kulağa çok yavan gelse de söylemeden edemedim, mecburen, çünkü bir daha ne zaman

fırsat bulacaktım? “Hem de çok. Tahmin bile edemezsin. Sen... sen...” Onu özetleyecek tek bir sıfat bulmak için çabaladım ve en sonunda bir tek şunu söyleyebildim; “İçtenlikle söylüyorum, sen tanıdığım iyi yürekli insanlar içinde en hakiki olansın.”

“Aa Cass, beni ihya ettin ama sahiden içim parçalandı.” Gülümseyerek yanağımdaki yaşı sildi. “İyi şanslar kanki. Geri döndüğünde görüşelim. Uzaydan geri dönünce yani.”

Ağlamamak için uğraşırken beni bir tek Emilio güldürebilirdi.

Güleç yüzle koridora çıktı. El salladı. Sonra sırtını dönüp uzaklaştı.

Gidene kadar arkasından seyrettim çünkü tek yapabildiğim oydu. Durup dönmesini bekledim ama dönmedi haliyle.

Son gerçek dostumun ve destekçimin kırmızı kapıdan çıkıp gitmesini seyrettim.

Sonra odama döndüm. Kapıyı örttüm. Yatağıma çöküp boş odaya göz gezdirdim. Artık tam anlamıyla tek başımaydım.

Buna alışmam gerekiyordu.

20. BÖLÜM

“Son elemeyi öne almaya karar verdik,” dedi Krieger. “Bugüne kaydırdık.”

Pierce ile Krieger daha kahvaltımızı bitirmeden haberi yumurtlamıştı. Dördümüz bir masada oturuyorduk: Luka, ben, Kendra ve Anton. Pratima ile Boris ortalıkta yoktu. Ya sepetlenmişlerdi ya gönüllü ayrılmışlardı, bilmem mümkün değildi.

“Burada işiniz bitince odalarınıza dönüp toparlanın. Zamanı gelince sizi arayacağız.” Pierce son kez hepimize tek tek baktı. “Öyle ya da böyle, bu gece uçakla buradan ayrılıyorsunuz.”

Çantamı her şeyden kopuk bir şekilde robot gibi hazırladım. Herkes gitmişken odamda yalnız kalmanın, boş koridorda yürümenin ürkütücü bir yanı vardı.

İlk gün toplandığımız oditoryumun dışındaki salonda bizi beklettiler. Başladığımız yerde noktalamak anlamlıydı.

Yanımdakilere göz attım. Kendra’nın kızgın bakışları adeta karşı duvarı deliyordu. Anton ayağıyla bir ritim

tutturmuştu. Luka mermer bir heykeldi, hiç renk vermiyordu. Niye endişelensin ki? Biçilmiş kaftandı.

Bir kez bile bir numaraya çıkamamıştım. Kendime o kadar güvenmiştim ki, en iyinin de en iyisi olduğumdan öyle emindim ki. Niçin öyle *sanmayacakmışım*? Ömrümün çoğunu bir numarada geçirmiştim. Şehrin en ünlü özel okulunda seçmeler mi vardı? *Oradaki* seçici kurulun aklını başından aldım. Eyaletler Orkestrası'na baş kemancı mı lazımdı? Gece gündüz çalıştım. Sosyal etkinlikleri, hobileri ihmal ettim. Mevkiimi hak ettim. NASA'da imrenilesi bir stajyerlik mi? Çok rica ederim. Babam birilerinin kulağını çekmiş olabilirdi ama insan kayırmacılığa ihtiyacım yoktu. Her şeyi didinerek elde etmiştim. Bu sayede de her istediğime daima kavuşuyordum.

Ama bu farklıydı.

Luka Kereselidze üstesinden gelemediğim ilk ve tek engeldi. Üstelik ondan nefret bile edemiyordum. Tam bir dallamaya dönüşebilirdi, oysa bana karşı tek bir kaba söz sarfetmişliği yoktu. TYO'da baskı altındayken serinkanlılığını korumuştı. Vahşi doğada efendiliğini bozmamıştı. Bir bakıma dostum sayılırdı. Saygımı kazanmıştı en azından.

Ondan nefret edemezdim. Beni yenerek zafer tacını takmak üzere olsa bile.

Yine de belli mi olurdu? Luka her konuda üstün başarıya imza atmış değildi. Beyin dalgalarını bir türlü hizaya sokamamıştı. Anton'la ikimizin aksine arkadaş edinememişti. Kendi lehime azınlık avantajına sahiptim –tanınmak daima iyidir– ayrıca sıralamanın en dibinden tırnaklarımla kazıyarak üstlere tırmanmıştım. Kimileri ezikleri severdi.

Ne var ki sadece tekimiz bir numara olabilirdi.

Hepimizi oditoryum sahnesine tek tek çağırdılar. Önce Anton. Herhalde on beş dakika kalmıştır. Sonra hoparlörden adım okundu.

Bacaklarım titreyerek kalktım. Hüsrana uğrasam bile, tüm hayallerim paramparça edilse bile yıkılmayacaktım.

Muhtemelen.

Sahnede bana gösterilen yere yürüdüm. Eğitimcilerimiz yanlarında albay, Bayan Krieger ve Ravi'yle beraber bir panonun arkasında oturuyordu. Tüm gözler üzerimdeydi.

Anton yoktu. Onu yan kapıdan dışarı çıkarmış olmalılardı.

Kaderime karar verecek kişilerin huzurunda durdum ve gırtlığıma yükselen safrayı yuttum. Önlerinde kusmasaydım bari. Gözlerimi ahşap zemine dikip soluğuma odaklandım. Salon ışıkları açıktı. Herkesin yüzüne sert gölgeler düşürüyordu.

Heyette sempatik bir yüz aradım. Bayan Krieger somurtmaktan acizdi; ona güvenemezdin. Bolshakov haşin ve peşin hükümlü görünüyordu. Jeong'un suratında yarı yamalak, gergin bir gülümseme vardı. Dr. Copeland ifadesizdi, yine de bakışları nazikti. Shaw'un gülümsemesi içime su serpti.

"Cassandra Gupta." Albay adımı çok ağır bir taştan yapılmış gibi okudu.

Karşılık vermem gerekiyor muydu çözemedim. Bakışlarım adamın kırışmış köşeli suratına kilitlenmişti.

“Buraya geldiğinden bu yana performansın sürekli gelişme sergiledi. Grubun ortalarından başladın ama hızla yükselerek zorlu çalışmalara yetiştin. Derslerdeki performansın etkileyiciydi. Fiziksel direncin övgüye değer. Azmin takdire layık. Stres karşısında karar verme yeteneğin, sosyal becerilerin ve mükemmel zihinsel hâkimiyetinle diğer adaylardan öne çıktın. Çok yönlü birisin ve en genç adaylardan biri olarak tutkulu tavrınla etkiledin. Gelgelelim, son tahlilde en güçlü adayımız değilsin.”

Dizlerimin bağı çözüldü.

Albay gözlerimin içine baktı ve taştan ifadesinden ödün vermeksizin gülümser gibi oldu.

Bayan Krieger hayatımın en korkunç haberini duymamışım gibi gülücükler saçıyordu. “Her şeyin sonu değil, Cassie! Seni yedek listesine aldık.” Bunun kulağa ne kadar zayıf geldiğini anlayınca daha da yayvan bir sırıtmayla telafi etmeye çalıştı. Elini yana uzatarak eğitmenlerimi takdim etti. “Gelecekteki ekip üyelerinle tanıştırayım: Mühendis Logan Shaw; sıhhiye subayı Dr. Harper Copeland; yardımcı pilot Michele Jeong ve kumandanınız Dominic Bolshakov. Her biri deneyimli astronotlardır. En yeni üyelerinin seçimine yardımcı olmaları için kendilerine de danıştık ve hepsi de yeteneklerinden övgüyle bahsetti.”

Başımı salladım. Minnet dolu bir gülümseme takındım.

“Önümüzdeki birkaç ay boyunca onlarla eğitim göreceksin. Sonrasına bakacağız. Gün doğmadan neler doğar Cassie. Hiç belli olmaz. Bir bakmışsın ki uzaydasın.”

Neşesi biraz soldu. Teselli konuşmasından payımı alıyordum.

Uzaya asla gidemeyeceğim. Onlarla eğitim göreceğim,

çalışacağım, sonra da bensiz gidecekler.

Neredeyse seçilmemekten daha berbattı bu.

Bir yanıt bekliyorlardı. Ağzım mıcır döşenmiş gibi kuruydu, yine de kabul ettiğimi söyledim, kulağa saçma gelen bir şeyler gevelemediğimi umarak.

Öğretmenlerime son bir kez göz gezdirdim. Copeland'de hiçbir duygu emaresi yoktu ama Shaw'un buruk gülümsemesi ve gözlüğünün ardındaki puslu bakışları içime öyle bir işledi ki az kalsın herkesin önünde yığılacaktım.

Shaw tokalaşmak üzere ayağa kalkıp elini uzattı. Heyet masasına yaklaştığımın farkında bile değildim ama bir de baktım eğitimcilerimle el sıkışıyorum. "Yakında görüşürüz," dedi Shaw. "Harper, Michele ve ben seninle çok gurur duyuyoruz."

"Performansın hayranlık uyandırıcıydı," dedi Harper, sesi sert ama takdir doluydu.

"İyi iş çıkardın," dedi Jeong, kısacık kesimli saç tutamlarını düzgünce kulak arkasına kıstırmıştı. "Seninle çalışmayı ipe çekiyorum."

Dominic Bolshakov'un çelik gibi bakışlarıyla göz göze gelince dondum. Adam hiçbir şey demeyip sadece bir kez yavaşça kafasını eğdi.

Müsaadelerini istedim.

Başkasına aitmiş gibi gelen bacaklarımın elverdiğince hızla sahneden uzaklaştım. Birisini beni sahne arkasındaki bir odaya aldı. İçeride bir tane akıllı tahta, birkaç sandalye ve konferans masası vardı. Sofa benzeri bir dinlenme salonunu andırıyordu.

Alnımı çiçekli duvar kâğıdına yaslayıp gözlerimi yumdum.

En güçlü adayımız değilsin.

FIYASKO. Anlamı buydu. Bir fiyaskoydum ben.

Bir şeyleri yumruklamak istedim. Ama elimi sakatlar-sam eğitimden diskalifiye edilebilirdim. Ben de haybeye mekik dokudum. Sonuç bu muydu yani? Yaşanan o kadar şey boşuna yaşanmıştı. Herkesi hüsrana uğratacaktım. Artık hayatta uzaya gidemezdin.

Kanepede bir yastık vardı. Kaptığım gibi kapıya fırlattım.

Tam o sırada kapı açıldı ve Luka belirdi. Yastık kafasını ıskalayıp pervaza çarptı. Bana soran gözlerle baktı.

“Tabii ki seni seçerler,” dedim, ellerimi havaya kaldırıp. “Tabii ki.”

“Galiba sırf yastık fırlattığın için şanslıyım,” dedi, içeri girip kapıyı örttü. O bir anlık sessizlikte beni süzdü. “Teselli olacaksa, üzgünüm.”

Surat ekşittim. Mükemmel olması *onun* suçu değildi. “Özür dilemen gerekmiyor. Alt tarafı *ikincilik*. Sen kesin gidersin. Senin grip olma ihtimaline karşı buradayım. Ama olmazsın ki. Şu *haline* bir bak.”

Bir sandalyeye çöküp yüzümü ellerime gömdüm.

Luka önümde çömeldi. Ellerimi tutup yüzümden çekti. Gösterdiği yakınlık üzerine sırtımı dikleştirdim. Meta-netli bakışlarını gözlerimden ayırmadı. “Neden kendine bu kadar yükleniyorsun? Üstesinden gelemeyeceğini düşünselerdi seni seçmezlerdi. Daha önce benzerine hiç kalkışılmamış bir görev için Florida’da beraber eğitim göreceğiz. Başlı başına bir onur bu.”

“Anlamıyorsun,” dedim, Luka’nın ellerimi tutmasının tuhaflığına aldırmayacak kadar kızgındım. “Bu benim

ilk ve tek şansımdı tamam mı? Artık böyle görevler yapmıyorlar. Görüp *göreceğimiz* son görev bile olabilir. Ucuna kadar gelip de başaramamak var ya? Hiç başaramamaktan daha kötü neredeyse.” İçimi boşaltmıştım. Ellerimi onunkilerden kurtarıp gevşeyen at kuyruğunu sıktım. “Zaten ödenek kesilirse hiçbirimiz gidemeyiz.”

Luka tınmadı. “Ödenek kesilmez.”

Gözlerimi kısarak baktım. “Sen nereden biliyorsun?”

Kapı tekrar açıldı. Bu kez içeri eğitmenlerimiz girdi. Luka’yla ikimiz şaşırıp ayağa kalktık. Onlar da bizi gördüklerine şaşırmış gibiydi.

Pierce ve Crane en son geldi. Oda artık tamamen dolmuştu. Hepimiz beklenti dolu şaşkın ifadelerle Pierce ve Crane’e döndük.

Bitkinlikten ayakta sallanıyordum. Son birkaç günde öyle çok şey yaşanmıştı ki ömre bedeldi. Luka endişeyle bana kaçamak bir bakış attı. Oralı olmadım.

Albay parmaklarını kütürdetti. Söylemeye hazırlandığı şeyden memnun değilmiş gibi bir hali vardı. “TYO simülasyonunda iki gün önce yaşananlar nedeniyle, güvenliğimiz için programımızın hızlandırılmasına karar verildi. Aldığım yetkiyle size kısaca görevimizin ayrıntılarını aktaracağım. Ona Adastra Projesi* diyoruz.” İlk defa bakışları karşısında yer yarılrsa da içine girsem diye düşünmedim. Sonra gidip kapıyı kilitleyerek hepimizi içeri hapsetti. Ürperir gibi oldum. “Dünyada çok az kişinin bildiği şeyi öğrenmek üzeresiniz. Hepinize oturmanızı öneririm.”

Bir merak kıvılcımı çaktı. Nihayet! Hepimiz söz din-

* *Lat. ad astra*, “yıldızlara” anlamında. (ç.n.)

leyip masanın etrafındaki koltuklara geçerken Pierce ile Crane kapının yanında durdu.

Albay masada birkaç düğmeye bastı. Odanın ışıkları soldu ve tepemizde pırıl pırıl bir yıldız haritası belirdi. “Hepimizin bildiği gibi gezegenimizdeki hayat kırılığandır. İklim değişikliği gezegen yüzeyinde ciddi etkilere yol açıyor. İnsanlarda artarak baş gösteren kısırlık sorunu, gezegenimizin yaşamı idame ettirme özelliğini yitirdiğine dair başka bir bulgu sayılabilir. Yıkım sürecine ne zaman geçeceğimizden emin değiliz. Kimi uzmanlara göre bu süreç çoktan başladı. Bu doğruysa, insanlığın hayatta kalabilmesi için alternatif çözümler bulunması gerekiyor.”

Oturduğum yerde meraktan gerilmiştim. İçimden habire sadede gel diyordum. Bizim gibi insanlara tane tane anlatmak gereksizdi.

Biraz durup odaya göz gezdirdi. “Sıkı durun. Bu görevdeki amacımız insanları güneş sistemimizin ötesine yollamak.”

Herkes bir ağızdan hayretle iç çekti. Böyle delice bir şey bekliyordum ama gerçekten *duymaya* hiçbir şekilde hazırlıklı değildim.

Beklenmedik sözcüğü bunu tanımlamakta yetersizdi.

Masanın ortasında beliren genel yıldız haritası kendi kendine Samanyolu galaksisine geçiş yaptı. Bildik güneş sisteminden geçerek mavi küremiz Dünya’yı yaklaştırdı. Hepimiz kafamızı kaldırmış, kendi semalarımızda görünen yıldızlara bakıyorduk.

“Hedefiniz Kepler-186 yıldız sistemi.” Ekran gökteki karanlık bir noktaya odaklandı ve cılız bir ışık noktası öne çıktı. Görüntü yaklaştıkça yaklaştı, en sonunda

ekranı bulanık beyaz bir nokta kapladı. “Kepler-186 Dünya’dan yaklaşık 490 ışık yılı uzaklıkta M-sınıfı bir cüce yıldızdır. En az beş gezegen barındırdığı sanılıyor. Bu gezegenlerden Kepler-186e ve Kepler-186f diye anılan ikisi yıldızın yaşanabilir bölgesinde bulunuyor. 186f, yaşanabilir bölgede keşfettiğimiz Dünya büyüklüğündeki ilk gezegen. Hanımlar ve beyler, Adastra Projesi’nin amacı 186f gezegeninin yaşanabilirliğini ve en önemlisi de....” Yüksek sesle dile getirmeye çekinir gibi sesini alçalttı. “... orada mevcut yaşam olup olmadığını araştırma-
maktır.”

Anlatılanların ayrıntısına odaklanamıyordum çünkü aklım *imkânsız* kelimesine takılmıştı. Elimizdeki teknolojiyle sadece çok uzun, çok yavaş ve tek yönlü bir yolculuğa çıkabilirdik. *Voyager 1*’in güneş sistemimizin dış yakasına ulaşması elli yıl sürmüştü. Araç fırlatıldığında babam daha doğmamıştı bile. Üstelik hâlâ yıldızlararası uzayda, o zifiri boşlukta gıdım gıdım ilerliyordu.

Bizi 500 ışık yılı öteye taşıyacak teknoloji mevcut değildi.

Bugüne dek sır gibi saklanmışsa başka meseleydi tabii.

Tepemizdeki yıldız haritası yabancı bir yıldız sistemi-
ni yaklaştırdı, yörüngesinde beş tane kürenin döndüğü kızıl cüce Kepler-186’yı. Kürelerden göz kırpan bir tanesi güneşten en uzak oluşuyla rahat ayırt ediliyordu. Söz konusu gezegen o’ydu. Kepler-186f. Hedefimiz.

Ansızın kendimi ufacık hissettim. Yerküre’nin ayaklarımın altında fır döndüğünü adeta duyumsar gibiydim. Fizik kuralları haricinde hiçbir şeye bağlı olmayan gezegenimiz. Savunmasız. Tek başına.

Büyük ölçekte bakınca, temsili uzay boşluğunda gök-taşı misali savrularak Dünya'yı, güneşi ve diğer gezegen-leri hızla geçtikçe hepimiz aynı vertigo* anını yaşıyorduk.

"Hepinizin ne düşündüğünü tahmin ediyorum." Alba-yın teni kül rengi, sesi sakindi. "Şu kadarını söyleyeyim, sizi bile bile tek yönlü bir yolculuğa göndermiyoruz. Bil-meniz gereken başka şeyler var."

Bay Crane karanlıkta aniden belirip projeksiyonun dibinden öne çıkınca yüreğim ağzıma geldi. Pierce'in ya-nında durdu ve hoşbeşle hiç vakit harcamadı. "18 Ekim 2024'te, Ay yörüngesinde konuşlanmış GDKD radyo te-leskopları sıradışı bir radyo sinyali algıladı. Daha önce tespit ettiğimiz hiçbir şeye benzemiyordu. Kaynağının Kepler-186 olduğunu keşfettik."

2024. Ben doğmadan bir yıl önce. Kuşkuyu elden bı-rakmadan zihnimin bir köşesine not ettim.

Holografik görüntü göz kırptı ve daireler çizerek artan bir örüntü belirterek sonsuz bir döngüyle tekrarlamaya başladı. "Aldığımız mesaj böyle başlıyor. Bir evrensel sabit bu. Fibonacci dizilimi". Bildiğiniz gibi, bu sayı dizisi doğa-da üst üste tekrarlanır. Kütlesel şekillerden tutun en kü-çük deniz kabuğuna kadar her yerde rastlanır. Bu örüntü art arda yineleniyor. Kafanızda hiçbir kuşku kalmasın, bu gördüğünüz, bizimle iletişim kurmaya çalışan zeki uzaylı varlıklara dair su götürmez bir işaret niteliğindedir."

Birinden hayret nidası yükseldi. Kaşlarımı kaldırarak Luka'ya baktım, ben şoktaydım ama o duruşunu bozma-mıştı. Şaşırılmışsa iyi saklıyordu.

* Baş dönmesi ve denge kaybıyla kendini gösteren rahatsızlık. (ç.n.)

** Her sayının kendinden öncekiyle toplanması sonucu ortaya çıkan sayı di-zisi. (ç.n.)

Bay Crane hazmetmemiz için hiç zaman tanımaksızın konuşmasını sürdürdü. “Tüm mesajın en iyi elemanlarımızca deşifre edilmesi yıllar sürdü. Veri miktarı muazzamdı.” Bay Crane hava durumu sunar gibi anlatıyordu. “Mesajın ilk kısmı sadece bir merhabadan ibaretti. Yıldızlararası bir tokalaşma da denebilir. Bize zeki olduklarını ve anlamamızı beklediklerini gösteriyordu. İkinci kısmı Kepler-186’nın matematiksel konumuydu. Bulundukları yeri göstermek için belki. Ancak asıl inanılmaz tarafı üçüncü kısmıydı. Hepinizin burada toplanmanızın sebebi de o.”

Etrafımızda minik gezegenler gibi dönen üç boyutlu şeffaf mekanik şekiller belirdi. Suratımın tam dibindeki tanıdık bir kapsülün elim büyüklüğüne indirgenmiş halidi. İnsanlı Hibernasyon Modülü.

Crane’in komutu üzerine oyuncak bebek ebatında yüzlerce parça öne çıktı ve karmaşık bir dansla biraraya toplanıp ayrı bir yapı oluşturdu: Bir uzaylı gemisinin üç boyutlu maketi. Şeffaf beyaz iskeletiyle bir kuşu andırıyordu. İnce uzun halkalı yapısı uca doğru sivrilen toparlak bir araçtı. Bebeklerin oyuncak uçakları gibi yuvarlak hatlıydı. Ama zarifti. Hatta güzel. Gözlerimi alamadım.

“On beş yıllık deşifre çalışmasının ve dünyanın önde gelen mühendislerinin ortak emeğinin ürünü,” dedi Crane. “Cömert bir yabancı ırktan insanlığa armağan. Bize ışıktan hızlı yolculuk teknolojisini lütfettiler. Bunu da gerçek bir Alcubierre sürücülü uzay gemisinin yapılışını öğreterek yaptılar.”

Çıt çıkmadı, kimse ağzını açmadı. Bir solucan deliğine düşmüşüm gibi bildiğim kainat ters yüz olmuştu. Yüreğimin dışarı fırlamasını engellemek istermiş gibi, elimi göğ-

süme bastırmıştım ama nabzım şaşırtacak denli sakindi.

“Delilik bu,” dedi Shaw. Yüzünde renk kalmamıştı. “Gülünç. Yani ışıktan hızlı yolculuğun yöntemini mi bulduk? Şimdiye kadar niye kimse bahsetmedi madem?”

“Neden buradayız sanıyordun Logan?” Jeong’un sesi sakın, bakışları deliciydi.

Shaw püskürdü, yanıt veremedi. “Yolculuğun ne kadar süreceği tahmin ediliyor?”

“Bir yıl, bilemedin iki,” dedi Crane. “Bir yıl gidiş, bir yıl da dönüş. Bu teknolojiyle zaman genişlemesi yaşanmayacak.”

“Olanaksız.”

“Simülasyonlarımızda bu görevi sayısız kereler sınadık, Bay Shaw. Altı aylık oynamalar olsa da tek gidiş bir yıl sürüyor.”

Shaw’un yüzü hâlâ kül rengiydi. Yutkununca gırtlaklığı inip kalktı. Gerçeği kabulleniyor gibiydi. “Üstüme iyilik sağlık, o mesajın bize ulaşması neredeyse beş yüz yıl sürmüştür. Gönderenler her kimse çoktan tarih olmuşlardır.”

“İyi bir noktaya değindin,” dedi Copeland.

“Yanlış anladınız,” diye yanıtladı Crane, son derece telaşsız. “Mesaj Kepler-186’dan gelmedi. Aslında yakından gönderildi. Mars uydularının birinden.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım elimde olmadan. O kadar yaklaşmışlardı demek. Hâlâ oradalar mıydı? Bizi mi izliyorlardı? Dünya’ya inmişler miydi?

“Bu mümkün olabilir mi?” diye sordu Jeong, kısık gözlerinde hem endişe hem huşu vardı.

“Kuramlardan biri şu,” diye söze girdi Crane. “Bu zeki varlıklar bizim yaptığımız gibi galaksinin çeşitli yerlerine araştırma uyduları göndermiş olabilirler. Üstün tek-

nolojileri sayesinde buralara kadar ulaşabilecekleri hayal gücünü zorlamadan da varsayılabilir. Belki de zeki olduğumuzu keşfettiler ve bu mesajı, bu gemiyi sınama amaçlı gönderdiler. Irklararası bir zirveye davet niteliğinde olabilir. Oraya gidince anlarsınız herhalde.”

Bize bir süre parmak ısırttırdı.

“Bu gemiyi şirketim inşa etti. Adını *Odysseus* koydum ve NASA’nın kullanımına tahsis ettim. Hepiniz aynı amaç doğrultusunda seçildiniz. Kurbanlık değilsiniz, hayır, inanın bana, hepinizi ben mezarı boylamadan sağ salim eve döndürmek niyetindeyiz.”

Dönüp duran hologramı sessizce seyrederek tüm bu bilginin ne anlama geldiğini sindirmeye çalıştık. Küt küt atan kalbimi yatıştırmayı denedim. İdam cezası değil bu. Eve döneceğiz. Ailemi tekrar göreceğim.

Her şeyin plana uygun tıkır tıkır işlediğini varsayarsak. Bu zeki uzaylıların sahiden cömert olduklarını varsayarsak. Deneyisel teknolojimizin gerektiği gibi eksiksiz çalıştığını varsayarsak.

Varsayımlar.

Işıklar tekrar yandı.

Özellikle mutlu görünen kimse yoktu. Eğitimcilerimizin yüzü daha ziyade kaygı doluydu. Kuşku.

“Her biriniz sizi atadığımız işlere uygun eğitim görüyorsunuz. Her biriniz bu görevde hayati önem taşıyan özel becerileriniz ve deneyiminiz sayesinde seçildiniz. İnanın bana, hayatımın son on beş yılını ve milyarlarca dolarımı sizi bilinmeyene hazırlıksız göndererek boşa harcayacak değilim.” Şişkin eklemli ellerini masaya dayadı. Nikah yüzüğünün olmadığını fark ettim. Bu adam hakkında

neredeysse hiçbir şey bilmediğim kafama dank ediverdi. “Ama tercih sizin. Artık gerçeği tümüyle bildiğinize göre, kalıyor musunuz?”

Kesif sessizlik. Sanki yüreğime çöreklen-di.

Bolshakov ellerini dua eder gibi önünde kenetleyip gözlerini yumdu. En sonunda sessizliği bozan o’ydu. “Söylediklerinizin hepsi doğruysa... hangimiz reddedebiliriz ki?”

“Haklısın,” dedi Dr. Copeland. “Şu noktadan itibaren cayamam. Siz cayabilir misiniz?” Kimse bir şey demedi. Sonra Jeong başını iki yana salladı.

“Hakikaten zor,” dedi Luka yanımda usulca. Başını eğmiş ellerine bakıyordu, düşüncelere dalmıştı.

Shaw hiç duymamış gibi gözlerini dümdüz karşıya dikmişti. Gergin bir sesle sayıkladı. “Beş yüz ışık yılı. *Işık yılı*. Dünya’dan beş yüz ışık yılı uzakta.”

Kepler-186’nın yörüngesinde başka bir Dünya daha vardı. Cömert bir yabancı ırk. Bilinmeyenlerle dolu bir dünya. İnsanlığın gelecek umudu.

Böyle bir şeyi keşfetmek için her şeyi yapardım.

“Ben ayrılmak istemiyorum.” Luka’ya kıyasla öne çıkma gayreti gösterip kendimden çok emin bir sesle konuştum. Hâlâ yedekte olduğumu, onunla hâlâ rekabet ettiğimi aklımdan çıkarmamalıydım.

“Son iletişimden beri...” Dr. Copeland bir sonraki kelimeyi dile getirmekte zorlanır gibi gırtlığını temizledi. “... bu *dünya dışı varlıklardan* başka mesaj aldık mı?”

“Hayır,” dedi Bay Crane. “Her halükârda bu teknolojiyi edindik, faydalanmamak mantıksız olur. Gerekli imkânlarla ve fırsata sahibiz. Belirlediğimiz hedefin yaşanabilirliği yüksek. Bu mesajı kimin gönderdiğini öğreneceğiz.”

“Neden önce uydu göndermiyoruz?” Jeong tekrar soru yöneltti. “Neden insanlı görev?” Dile getirilmeyen soru şuydu aslında: *Neden hayatlarımızı riske atıyoruz?*

“Olasılıkla bu mesaj bize yaşanabilir bir gezegene insan gönderelim diye yollandı. Kimler gönderdi? Neden gönderdiler? Bir uydu böyle sorular yöneltmez. Hatta bir tehdit, bir silah olarak da algılanabilir.”

“Belirtmeden edemeyeceğim,” Pierce usulca araya girdi. “Bu bilgiler dış dünyayla paylaşılmadı ve paylaşılmayacak. Basına yansımayacak, medyanın dikkatine sunulmayacak. Hepiniz sıkı gözetim altında olacaksınız ve iletişiminiz kısıtlanacak. Devlet bu göreve dair tek bir kelimenin dahi kamuoyuna sızması konusunda katı. Koşulsuz şartsız.”

“Hepiniz kalmakta hemfikirseniz,” dedi Crane. “Bavullarınızı toplayın. Sabah Florida’ya uçacaksınız.”

Dağıldık.

O odadan farklı bir insan olarak çıktım. Nezdimdeki evren onulmaz biçimde değişmişti. Üstelik bu bilgiye vakıf bir avuç insandık.

Hiçbir şey, bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Luka yanımda tek kelime etmeden yürüyordu. Tüm sunum boyunca sus pus oturmuştu. İleride bu konuyu elbet tartışacaktık, ancak o anda tek başıma kalıp sindirme ihtiyacı duyuyordum.

Evreni katetmemizi sağlayacak teknolojiyi edinmiştik. Dünya dışında da zeki canlılar olduğuna dair somut kanıt.

Üstelik onlarla buluşacaktık.

Bu onura Luka’dan daha fazla layık olduğumu ispatlamak zorundaydım.

21. BÖLÜM

Florida'ya iner inmez boğazımızdan kültür örneği alındı, kan tahlilleri yapıldı. Kırk sekiz saat sonra Pierce, tüm tetkikler temiz çıkarsa fırlatma gününe dek karantinada tutulacağımızı ve mürettebat haricinde kimseyle temas kuramayacağımızı anlattı. Küçük bir uzay aracında bu-
laşıcı hastalığa yakalanma riskini azaltmak içinmiş.

Luka'yla beraber yerleştiğimiz küçük barınaklar esas-
sen astronot eğitim yerleşkesindeki eski bir moteldi. Oda-
ların mazisi gün gibi ortadaydı: Duvarlar cüruf bağlamış,
beyaz badanası sigara dumanından sararmış, kumaş yü-
zeylere küf kokusu sinmiş, yastıklar kâğıt mendil misali
pörsümüştü.

Ne var ki astronotların barınıp eğitim gördüğü yerdey-
dim. *Ben de* burada astronot olacaktım. Bu da benim için
yeterliydi.

Zaman lüksünden mahrumduk. Bavullarımızı bırak-
mamızla ilk derse koşturmamız bir oldu.

Henüz on dakika geçmişti ki artık büyükler liginde ol-
duğumu kavradım. Buna hazır *olmadığımı* da.

Ekip arkadaşlarımız ebeveynlerimden yaşlıydı ve toplamda yüzlerce saatlik yörünge deneyimleri vardı. Söz konusu uçuşlarda insanı bezdirecek türden sorunlarla karşılaşmışlardı. Onlar için bu dersler yalnızca hafıza tazelemeydi; benim içinse çoğu insanın anca birkaç üniversite okuyarak doğru dürüst öğrenebileceği astrofizik ve matematik konularına bodoslama dalıştı.

Luka'yla ikimiz en deneyimli astronotların iki yılda öğrendiklerini haftalar içinde öğrenmeye uğraşıyorduk.

Devletin sağladığı tablete not almaktan ellerime kramp giriyordu ama Luka hiç telaş yapmıyor gibiydi.

“Sorun nedir?” diye sordu.

Öğle paydosunda tek başıma ayrı bir masaya oturmuş-
tum. Diğer astronotlar öğle yemeklerinde birarada otu-
rup kaynaşıyorlardı. Benim öyle bir lüksüm yoktu. Yeti-
şebilmek için her boş vakti değerlendirmeliydim.

Oturduğum yerde iki büklüm durmuş, bir elimle pey-
nirli dürüm yerken diğer elimle karmaşık bir denklemi
çözmeye uğraşıyordum. Luka yemeğe giderken yarı yolda
durduğuna göre mutlaka paniklemiş bir halim vardı.

Ona söylemeye çekindim. Zayıflık göstergesi sayılabil-
lirdi. Ne var ki orada başka dostum yoktu. Üstelik dos-
tane gülümsemesiyle önceki gecedен daha neşeli görünü-
yordu. “Ben... şu denklemleri bir türlü çözemiyorum.”

“Ama dersteyken...” diyecek oldu.

“Anlamış gibi yaptım,” dedim hemen. “Halbuki hiç an-
lamıyorum.”

Tabletime bakarak yanıma ilişti. “Alt tarafı kalkü-
lüs*.”

* Matematiksel analiz, yüksek matematik. (ç.n.)

“Ya orası öyle de, ben henüz kalkülüs görmemiştim.”
Yüzüme ateş bastı.

Bana değil rakamlara bakıyordu. “Öyleyse ayak uydu-
rabilmene hayran kaldım. Sadece biraz geridesin. Göste-
rebilir miyim?”

Bana öğretmenlik yapmasını, bilgisizliğimin boyutu-
nu öğrenmesini istemiyordum. Ama yardıma ihtiyacım
vardı. “Evet.”

Hesaplamalarımı düzelterip de rakamları doğru yerlere
yazdıkça üzerimdeki gerilimin azaldığını hissettim. Hiç
böbürlenmediği gibi bana hiç cahil çocuk muamelesi de
yapmadı.

Öğle yemeğinden sonraki derste Luka’ya kıyasla avan-
tajlı yanımı nihayet gösterebildim. Eğitimcimiz Dr. Mur-
ray, zaten iri gözlerini daha da büyüten kavanoz dibi göz-
lüklü, kırklı yaşlarında bir kadındı. İçeri EEG cihazıyla
girince hevesle yerimden fırlamamak için oturduğum
yere sımsıkı tutundum.

“Siz kıdemli astronotlarımızın bu EEG’yi dert etmesi-
ne gerek yok,” dedi. “Bunu sadece Cassandra ve Luka için
getirdim. Yine de küçük bir gösteri için bir iki gönüllü
rica edeceğim.”

Dr. Copeland el kaldırdı. EEG dalgalarında hiç deği-
şiklik olmadı. Bolshakov bir dakikadan kısa sürede alfa-
ya geçebildi. Anlaşılan yaş büyüdükçe astronotların be-
yin dalgaları esnekliğini yitiriyordu.

Eğitimcimiz bu kuramımı tasdikledi. “İşte bu yüz-
den genç ve esnek bir beyne gerek duyuyoruz. Şimdi
Cassandra’yı bağladığımızda neler olduğuna bakalım.”

Nihayet oturduğum yerden kalkıp öğretmenimizin

yanına geçtim. Saç tutamlarımın arasından kafa derime tutturulan elektrotların verdiği his tanıdıktı. O andan itibaren yönlendirmeye ihtiyacım yoktu; gözlerimi yumup diyaframımdan nefes alarak Beethoven'dan Für Elise'yi, çocukluğumun gözde duygusal parçasını belleğime bir plak gibi yerleştirip çaldım. Bilincim huzurlu, gri bir alana geçiş yaptı.

Gözlerimi açtığımda herkes bana bakıyordu. Bolshakov'un bakışları hayranlık doluydu.

"Tebrikler," diye fısıldadı Luka, kendi sırasını savmak üzere yanımdan geçerken. O anda içim içime sığmadı.

"Bravo," dedi Dr. Murray, koca gözleri heyecanla parlıyordu. "Tam istediğimiz gibi. Tam da bu sebepten ikiniz bize lazımsınız. Beyin dalgaların gözlem bilgisayarımıza bağlanmaya çok uygun. Şimdi seninkini deneyelim Luka."

Gizem unsurlarından biri aydınlığa kavuşmuştu en azından.

Luka benim kadar başarılı olamadı. Tetaya kaydığı birkaç tuhaf bipleme hariç, test boyunca uyanık beta evresinde kaldı. Göstergeyi giderek artan bir şaşkınlıkla izledim.

Eğitmenimiz test sonunda belli ki biraz bozulmuştu. "Şey, bu pek de..." gözlüğünü düzelterek çıktıyı tekrar okudu.

Luka biraz utanmış gibiydi. "Meditasyon evresine geçmekte zorlanıyorum."

Kadın sıklıkla bir edayla ağız büktü. "Son günlerde muazzam stres altındaydınız. Yarın tekrar deneriz."

Luka yerine otururken benimle göz göze gelince omuz silkip pişmanca gülümsedi. Ondan daha iyi olduğum tek

bir konu vardı, onu da rahatlıkla sineye çekiyordu. Hiçbir şeyi onur meselesi haline getirmezken sözde kibirli haline ilk başlarda gıcık olmama inanamıyordum. Emilio ile Mitsuko'ya yaptığım gibi onu da yanlış değerlendirmiştim.

Ders çıkışında herkes dağılırken onu kenara çektim. "Hey, iyi misin?"

Hali gergindi. Gözü koridorda uzaklaşan diğer astronotlardaydı. "Bir şey yok. Odaklanmada biraz sıkıntı yaşıyorum hepsi bu. Hallederim." Yüzü asık, gözleri kızarık ve dalgındı.

"Yardım edebileceğim bir şey olursa söyle," dedim, nasıl yardım edebileceğime dair en küçük fikrim yoktu gerçi. "Senin de bana yardımın dokunmuştu. Karşılıksız bırakmak istemem..."

Bitkin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sağ ol. Ama bu meseleyi kendi başıma çözmem şart. Gel, ışıklar söndürülmeden yemeğimizi yiyelim."

İlk günün sonunda matematik denklemleri ve şemalar yüzünden zihnim çorbaya dönmüştü. Beynime kazınan formüller bir mantra gibi hiç durmadan tekrarlıyordu. O sabah Houston'da uyandığıma inanmakta güçlük çekerek kendimi yatağa attım.

Ne var ki zihnim bir türlü yatışmadı.

Ben de tenis ayakkabılarımı giydiğim gibi o günkü kısa turda bize gösterdikleri parkuru aramaya çıktım. Meskenimizin ana kapısı kırık dökük kaldırımlı bir avluya açılıyordu. Avlunun öbür tarafında yerden tavana kadar camlı başka bir bina vardı. Kafeterya ile sınıflar o binadaydı.

Odamdan daha yeni ayrılmıştım ki Luka'ya tosladım.

“Özür dilerim!” Çarpışmamız üzerine iki elimle kollarına yapıştım. Beni omuzlarımdan tutarak destekledi. Ellerimi yavaşça kollarından ayırarak kenara çekildim. “Seni görmedim. Nasıl olduysa.”

Çıplak omuzlarımdaki ellerini ayırmadan beni tepeden tırnağa süzdü. “Şimdiden kaçıyor musun?”

Boynumda pıt pıt atan nabzıma rağmen zoraki gülümsedim. “Habire pireleniyorum. Kafam rahat değil. Uyuyamıyorum. Biraz koşayım demiştim. Sende ne var ne yok?”

Gülümsemesinden pek de mutlu olmadığı belliydi. “Aynen.” Beni tekrar baştan ayağa süzdü. Omuzlarımdan tuttuğunu yeni fark etmiş gibi ellerini çekti. “Eşlik etmemin mahsuru var mı?” Ardından ezile büzüle ekledi. “Yalnız koşmak istemiyorsan tabii.”

Biraz düşündüm. Elemelerdeyken geceleri koşuda bir birimize rastlayışımızı anımsadım, aramızdaki sessizlikten memnun bir halde birbirimizin peşi sıra ama ayrı yörüngelerde dönüp duruşumuzu. Açıklamaya gerek duymadım. Ben ve Mucize Çocuk başbaşaydık. Bir de baktım ki “Eşlik edebilirsen iyi olur,” diyorum.

Minnet dolu gülümsedi. Rız geldiğime sevindim.

Yanımdan hızla geçip gidince temiz ve ferah kokusu burnuma çarptı, yeni duş almış gibi. Tenimde hâlâ ellerini hissediyordum.

O gülümsemesi var ya. Tüm yüzünü aydınlatmıştı. Onu tekrar öyle gülümsetmek istedim.

Tesis ve civarı tenhaydı. Konut kanadından ayrıldığı-mızda koridorlarda sadece birkaç lamba yanıyordu. Bir tarafında kilitli kapıların sıralandığı, diğer tarafıysa

boydan boya cam olan bir koridordan geçtik. Camlardan vuran ay ışığı sayesinde önümüzü rahat görüyorduk.

“Sence başımız belaya girer mi?” diye fısıldadım, etrafta duyacak kimsecikler olmadığı halde.

“Ne yaparlar, bizi sepetlerler mi? Çocuk değiliz. Bizi uzaya göndermek üzere seçtiklerine göre kendi muhitemiz dahilinde mutlaka güveniyorlardır.”

İyi bir noktaya parmak basmıştı.

“Parkur binanın güney cephesindeydi. Kafenin oralar-da çıkabileceğimiz bir kapı olmalı.”

“Ya arkamızdan kilitlenirse?”

Muzip bir bakış fırlattı. “Biz de yıldızların altında uyuruz. İlk kez yapmıyoruz ne de olsa, değil mi?”

Onun yanına sokulup ürpererek uyumaya çalıştığım günü anımsadım. “Yanımda daha kalın giysiler getirmeliymişim.”

Hiç uyarmadan bana yaklaştı ve ısıtmaya çalışır gibi çabucak kollarımı ovuşturdu. Ödüm patlıyordu az kalsın. “Daha iyi mi?”

“E-evet.” Üşümemiştım ama şimdi de tenim cayır cayırırdı.

Yolu iyi biliyor gibi önce sola, sonra sağa sapan Luka’nın kılavuzluğunda geniş ve yuvarlak bir ortak alana çıktık. Sandalyeler masaların üzerine ters kapatılmıştı. *Star Café* yazan floresan lambası sönük 70’lerden kalma tabelanın altındaki boş yiyecek tezgâhının üzeri bir metal ızgarayla örtülmüştü. Etrafa deterjanla karışık topraksı bir rutubet kokusu sinmişti.

“Vay be, bu yön duygun dağ başında kaybolduğumuz zaman neredeydi?” diye sordum.

Pişmiş kelle gibi sırttı. “Gel.”

Bir kapıyı iterek açmasıyla birlikte yüzümüze serin gece havası esti. Parkur harap haldeydi. Çizgileri silinmiş kulvarlardaki çatlaklardan otlar fışkırmıştı. Tek ışık kaynağı ta öbür uçtaki bir tanecik sarı sokak lambasıydı. Loş karanlıkta, ilerideki boş otopark alanını hayal meyal seçebildim. Hava temiz, serin ama nemliydi. Tam sonbahar gibi değil ama yakın.

Luka yavaştan ısınma koşusuyla parkuru çoktan dönmeye başlamıştı. Ona ayak uydurdum. Aramızdaki mesafeyi koruyarak belli bir ritim tutturduk. Gece havası giderek serinleyip daha da nemlenirken ben de gittikçe ısındım. En sonunda iyice çalışan kaslarım gevşedi, tekrar toparlandığımı hissettim.

Luka’nın bitirmesini beklerken, gökyüzündeki takımyıldızları ışığa rağmen belirlemeye çalıştım. Beraber geri dönmeye koyulduk, ancak bu kez adımlarımız sakindi. İlaç etkisindeymişim gibi içime bir rehavet çökmüştü. Belki artık uyuyabilirdim.

“Ee,” diye lafa girdim, alçak sesle. “Tüm... bu olanlara sen ne diyorsun?”

Kaçamak baktım. Bir an ağız büktü, sonra vazgeçti. Dudakları aralandı, sonra kapandı. Paylaşmak istemediğine dair bir hisse kapıldıysam da sonradan dile geldi. “Bizi dünya dışı varlıklarla buluşmak üzere dört yüz doksan ışık yılı uzağa göndermelerini kastediyorsun sanırım? Kafama hâlâ tam yatmadı.”

Sesimi daha da alçalttım. Hazır başbaşa kalmışken ona içimi kemiren bir şey sormak istiyordum. “Sence TYO’yu sabote edenler burada da aynısına kalkışır mı?”

Bakışları ciddileşti. “Johnson’da neler yaşandı bilmiyorum. Güya bu görevin amacını tek bilen bizdik. Hınçlı bir çalışanın marifeti de olabilir. Buralarda güven çemberi dar belli ki.”

“Endişelenmiyor musun?”

“Sabotajı kafaya takarsan geminin daha yerdeyken patlama ihtimaline de endişelenmen lazım. Kaygının hiçbir faydası yok. Temkinliyim o kadar.”

“Çekincelerin hiç yok mu peki?”

“Senin var mı?” diye sordu, meraklı bakışlarla.

“Biraz,” diye itiraf ettim. “Bir tek ben mi endişeleniyorum diye merak ettim sadece. Mürettebatın diğerleri endişeleniyorlar mıdır dersin?”

“Bence onlar da bizim gibi, uzayda her tür ihtimalin olması bile endişelenmeye yeterli. Ödülü ise riske değer.”

Buna biraz kafa yordum. “Galiba haklısın.”

Yürüyüşün geri kalanı sus pus geçti. Kapımın önünde durduk. “Daha iyi misin? Şu şeyin... nasıl diyordun, pirenlenmen geçti mi?”

Gülümsedim. “Evet, daha iyiyim. Sağ ol.”

Minik bir reverans yapar gibi başını eğdi. “Her zaman. Davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Kapı önünde dikilmeye devam etmemiz için ortada hiçbir gerekçe yoktu ama ikimiz de gitmeye niyetli değil gibiydik. Birbirimize fazlasıyla yakın duruyorduk. Boyunda atan nabızı seçebiliyordum. Gözlerim yüzüne odaklanmıştı. Yanakları koşmaktan pembeydi. Aşk meleşinin yayı gibi kavisli dudakları hafiften çatlamıştı.

Kulaklarım giderek uğulduyordu.

“Eh, iyi geceler,” dedim hemen, geri çekilerek.

Gözleri hâlâ bendeydi; sesinde hayal kırıklığı tınladı.
“İyi geceler Cassie.”

Yüreğimin o kadar hızlı çarpmasına şaşarak odama kaçtım.

Daha önce hiç kimsenin karşısında elim ayağım dolaşmamıştı öyle. Hep o taraklarda bezim yok diye düşünürdüm. Luka'ya böyle tepki vermeme sebep olan her neyse üstesinden gelmem şarttı. Derhal.

Ucuna kadar gelmiştim. Hayatımın fırsatıydı bu ve çarçur edecek değildim. Hiçbir şey buna değmezdi. Hiç kimse değmezdi.

22. BÖLÜM

Dersin ikinci günü ilkinden çok daha yoğun geçti. Luka ile benim mürettebatın diğerleriyle aynı düzeyde olmamızı beklemiyorlardı haliyle, buna karşın Luka gayet iyi ayak uyduruyordu. Tek bocalayan bendim.

Temel, genel kavramları öğrenmem gerekiyordu. Uza-ya tam bir ahmak göndermek NASA için sorumsuzluk olurdu. Gelgelelim işlenen temel, genel kavramlar bir ya da iki üniversite bitirmiş kişilere göreymiş. Büyüme çağındaki bir lise öğrencisine göre değil.

Luka'yı daha yakından tanımaya başladığımdan ortama kusursuz uyum sağlamasını yadırgamıyordum artık. Bilgiyi çabucak özümsemekle kalmıyor, diğer astronotlarla da daha kolay anlaşıyordu. Bir diplomatın oğlu olarak sosyalleşme konusunda epey deneyimliydi.

Kendi arkadaş edinme deneyimim Mitsuko ve Emilio'dan ibaret kalmıştı. Oysa karşımızdaki bu dört insan astronot oldukları gibi, aynı zamanda eski öğretmenlerimizdi. Onlarla dengimizmiş gibi konuşmak şöyle

dursun, karşılarında nasıl konuşmam gerektiğini bile zar zor anımsıyordum.

İkinci günün sonunda, parkurda stres atma girişimimden hüsrana uğramış bir şekilde odama geri dönüyordum ki kafeteryanın ıssız koridorunda Luka'ya rastladım.

Üzerine koşu kılığı yoktu. Beni görünce gülümsedi. Sinemde ufak bir düğüm gevşer gibi oldu. "Daha iyi misin bari?"

Alnıma düşen terli saçımı geri ittim. "Aslına bakarsan değilim. Koşmak biraz kafamı dağıttı o kadar."

Gittiği tarafı başıyla işaret etti. "Gelmek ister misin?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Gel de gör."

Tenha bir salonun öbür ucunda tesisteki sanayi tipi metal veya cam kapılara hiç benzemeyen oymalı bir meşe kapı vardı. Kapıyı açıp beni önden buyur etti. Neyle karşılaşacağımı bilmeden içeri girdim.

Bir şapeldi. Ufak, daracık, bir hademe dolabından biraz geniş. Mihrabın önüne ahşap oymalı dekoratif birkaç oturak dizilmişti. Mihrabın arkasındaki mozaik camlı yarım daire vitraydan zemine gökkuşağı renkleri vuruyordu. İçeride insan yoktu. Oturakların arkasındaki üzeri örtülü bodur bir dolap haricinde süs eşyasından yoksundu. Hafif bir gül kokusu ve cilalı ahşabın yoğun topraksı aroması sinmişti etrafa.

Estetik açıdan tüm tesiste gördüğüm en hoş yerdi. Yüreğimdeki ve karnımdaki diğer düğümler de gevsemeye yüz tuttu. Kaburgalarımı sıkan demir kelepçe açılmış gibi soluk almak kolaylaştı sanki. Elimi oturağın sırt kısmındaki kavisli oymanın pürüzsüz ahşap yüzeyinde,

sarmal çizen deseninde bir ileri bir geri gezdirdim.

Eski bir hoparlörden belli belirsiz çalan ve Noel ilahisini andıran şey o kadar alçak sesliydi ki işitebilmek için kıpırtısız oturmak gerekiyordu. Şükran Gününü ıskalamış mıydık yoksa tesiste birisi Noel için biraz fazla mı hevesliydi?

“Bir şapelimiz olduğunu bilmiyordum,” diye fısıldadım. Öyle bir yerde fısıldamak uygun kaçardı.

Beni oturmaya buyur etti ve aramızda nazıkçe mesafe bırakarak yanıma çöktü. “Bazen buraya gelirim,” dedi usulca. “Huzur veriyor.”

Luka’yı hiç dindar biri olarak görmediğimden garibi-me gitti. “Katolik misin?”

“Gürcistan’da da ortodoks kilisesi var,” dedi, cahilliğimin komiğine gittiği sesinden belliydi.

“Ha.”

Yüzünü bana dönerek gülümsedi, sonra da başını kaldırıp vitraya baktı. “Pek fark yok. Bana göre yani. Aynı Tanrı’ya bir sürü değişik isimle tapılıyor.”

Başımla onayladım. Nefesim gırtlığıma dizilmişti. Ganeş ve Rama’yla ilgili espriler yaptığım olurdu ama gerçekte Hindu panteonunu pek ciddiye almıyordum. Hepsi çocukluğumdan kalma çılgın masallardı, evimin her yerine saçılmış küçük singelerdi, geçmişimin parçası olan bir inanç silsilesi.

“Babaannem Hindu’dur,” dedim, buz pistindeki bir patenci gibi konuya kıvrak bir giriş yaparak. “Diğer aile fertlerim aslen agnostiktir. Yine de çoğu insan gibi Noel’i kutlarız. Annem Yunandır, anne tarafımız Yunan Ortodoks, o yüzden teyzemler her geldiğinde şöminenin üzeri-

ne İsa'nın doğumunu betimleyen biblolar koyar. Her sene babaannemi bebek İsa biblosunun yerine gizlice bebek Krişna'nın mavi biblosunu koyarken yakalarız.”

Kendi kahkaham kulağımı tırmalayınca hemen toparlandım. Uzun zamandır evi düşünmüyordum. Hayatımın o kısmını bir set çekerek ayırmayı iyi becermiştim. “İnanabiliyor musun?” diye sordum. Sesimdeki hafif bocalamayı öksürerek gizledim. “Meryem ve Yusuf’la yan yana samanlıktaki beşiğinde yatan kırmızı dudaklı, altın takılı mavi bir bebek İsa. Bir Noel arifesinde teyzemlerin geldiği güne kadar fark etmedik, teyzemi elinde bibloyla bulduk...” Bir kahkaha patlattım, gırtlığıma kadar yükselen beklenmedik hıçkırığı öyle bastırdım. “Elinde şu küçük Hindu Tanrısı, aşırı dindar Yunan Ortodoks teyzemin yüzünden öyle bir ifade vardı ki sanırsın etrafını kafirler sarmış, düşünebiliyor musun?”

Luka gülümsedi. Her şeyi anlayışla karşılıyor gibi bakan gözleri, biçimli yüzü ve sarı sarı parlayan kirli sakalıyla yakından sahiden yakışıklıydı. Vitraydan üzerine vuran yumuşak ışık ona semavi bir hava veriyordu. “Peki sen neye inanıyorsun?”

Dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı.

Bu konuları hiç düşünmezdim. Kanımca bir Tanrı varsa, gökyüzündeki konumundan Yerküre’deki yaşamı hafifçe etkileyen Ay gibi bir varlıktı ama bunun haricinde asla kavrayamayacağım veya yakından göremeyeceğim bir şeydi.

“Aileni özlüyor musun?” diye sordum, konuyu değiştirecek.

Luka bakışlarını tekrar benden kaçırıp başını öne

eğdi. Uzun bir süre beni duymazdan geliyor sandım. “Onlardan hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım.”

“Ben de.” Ailemi düşünmek resmen bir karın ağrısı gibiydi.

“Tuhaf değil mi? Doğduğun topraklarda hep yabancı gibi hissetmek. Teninin rengi, aksanın yüzünden dışlanmak.” Gözleri uzaklara daldı. Onun neden bahsettiğine anlam veremedim. Herhangi bir beyaz Amerikalı’dan farkı yoktu, aksanı var denemezdi. Bulunduğumuz ortamda veya geldiğı yerde dışlanmışlık hissetmesi için ne sebep olabilirdi ki?

Sebebini sormak mı sormamak mı daha kabalık olur karar veremediğimden suskun kaldım.

Akabindeki sessizlikte gözüm mihrabın yanındaki örtülü dolaba kaydı. Şeklinin aşinalığı aniden kafama dank etti.

Her şeyi unutup ayağı fırladım. Doğru anlamış mıyım diye örtüyü kaldırıp baktım. Ödülüm cilalı ceviz kaplamalı, pırıl pırıl bir piyano oldu. Eski tipti, ucuzundan, yine de kapağı kaldırıp da siyah beyaz fildişi klavyeyi görünce yüreğim tuşlarda gezen parmaklar gibi kıpır kıpır oldu.

Taburesi klavyenin altına itilmişti. Ayağımla azıcık çekip oturdum. Ellerimi serin tuşlarında okşar gibi gezdirdim.

Dönüp Luka’ya baktım, gülümsemeden duramıyordum. “Aylardır piyanoya el sürmedim. Sakıncası var mı?”

Nazıkçe kafa salladı. “Çekinme lütfen.”

Önce rastgele bir tuşa bastım. Tok, doygun bir tenor nota şapelin vakur sessizliğini kırarak birkaç saniye yan-

kılandıktan sonra sustu. Isınma amacıyla bir süre uydu-ruk bir melodi çaldıkça parmaklarım vazifesini anımsadı. İsmi anımsayamadığım melankolik bir valsten birkaç bölüm çalmaya başladım. İyi geldi, kıvama soktu, uzun bir uçuştan sonra gerinmek gibi.

Omuzumun üzerinden Luka'ya göz attım. Gözlerini yummuş, dizlerine yaslanarak elleri çenesinde öne eğilmişti. Üzgün müydü? Yoksa yorgun mu? Melodinin hoşuna gidip gitmediğini çözemedim.

Birden bozuk bir notaya basınca ellerimi piyano ısır-mış gibi kucığıma indirdim. "Akordu biraz bozuk," dedim mahcubiyetle.

Gözlerini açtı. "Acıklı melodiymiş."

Omuz silktim. Sonra ellerimi tekrar klavyeye götür-düm. Parmaklarım bir kez tadını almıştı ve daha fazlası için kıvranıyordu. Herkesin bildiği ve çok sevilen duygu-sal parça Ay Işığı Sonatı'na başladım.

İçimi tanıdık bir huzur kapladı. Bunu gözüm kapalı uykumda bile çalabildiğim halde zihinsel faaliyetler ve müzik beni tek başına transa sokmaya yetiyordu.

Durdum. Luka son zamanlarda yarı-bilinç evresine geçmekte çok zorlanıyordu. Hiç ilerleme kaydetmemişti. Belki müziğin ona da faydası dokunurdu. Azıcık bile fay-dası olsa kârdı. Ona en azından bu kadarını borçluydum.

"Biraz gelsene," dedim.

Bir an kaşları çatıldıysa da razı geldi. Oturduğu yer-den kalkıp yanımdaki dar sıraya geçti.

"EEG testlerinde gerekli zihinsel evreye böyle geçiyorum," dedim. "Piyanyoyu kafamın içinde çalışıyorum. Belki sende de işe yarar. Dene bak." Yumruk olmuş ellerini hiç

düşünmeden yakalayıp avuçlarını açtım.

“Çalmayı bilmiyorum,” diye itiraz etti.

“Gergin olursan zihnen doğru evreye ulaşamazsın. Gevşe.” Elimi onunkinden çekip tekrar tuşlara götürdüm. “Yum gözünü. Başka şey düşünme. Kendini sadece müziğe ver.”

Ay Işığı Sonatı’na bu kez biraz daha ağırdan alarak tekrar başladım. Akortsuz D notasının pes sesine aldırmayacağını umuyordum. En azından ilk bölümü itibarıyla genel anlamda yatıştırıcı ve hoş bir parçaydı.

Çalarken onu profilden seyrettim. Hazır gözleri kapalıyken onu uzun uzadıya inceledim. Göz apaklarının ardında neler döndüğünü merak ederek sarı kirpiklerinin titreşmesini izledim. Düzenli bir ritimle inip kalkan göğsüne baktım. Yüzünü en ince ayrıntısına kadar süzdüm; kirli sakalını, ten dokusunu, elmacık kemiklerini. Planının işe yarayıp yaramadığını anlamak olanaksızdı.

Yavaş girizgahın bitiminde durdum. Usulca gözlerini açtı.

“Ee?” dedim.

Derin bir nefes alıp verdi. “Üzerinde çalışmam lazım. Denediğin için sağ ol yine de. Bu yöntemin sende nasıl işe yaradığını anlayabiliyorum.”

“Elbette.” Parmaklarım parçayı bitirmek için can atsa da ellerimi klavyeden çektim. “Şeye ne dersin... beraber egzersize? Dilersen yani. Çalmaya hasretim zaten, hani faydası olacaksa...”

Alttan alır gibi gülümsemesini görmek bana yetti. Pi-yano çalmanın faydalı olacağına inanmıyordu. “Teşekkür ederim. İyi olur.”

Sessizliği yine uzaktan duyulan tekdüze Noel müziği kırdı.

Luka esefle gülümseyerek başını iki yana salladı. “Amerikalılar Noel müziğini çok alakasız zamanlarda çalışıyorlar. Şarkılar da bizimkilerden farklı. Yine de seviyorum.”

“Ben de.” Başımla onaylayıp geriye kaykıldım. “Çok dandikler ama yine de öyle şey ki... ne bileyim. Umut dolu.”

Daha önce onda hiç görmediğim bir şekilde vampiri güldü. Diz dize oturduğumuz yerde ilahinin inişli çıkışlı dizelerini bitene dek dinledik.

“Sağ ol Cassie,” dedi, kulağımın dibindeki sesi öyle hafif ve hoştu ki dönüp de bakamadım. “Gelecek sefer yöntemi deneyeceğim. Belki faydası dokunur.”

Yüreğimdeki yalnızlığın ayazını kırmaya başlayan o sıcak duygunun tadına vararak hafifçe gülümsedim. “Benimkisi tamamen bencillikten. Müzik yeteneğimle gösteriş yapmaktı niyetim.”

23. BÖLÜM

“Neler oluyor?” diye fısıldadım Luka’ya, bitişindeki sandalyeye geçerken. Bütün geceyi inekleyerek geçirdikten sonra uyuya kalmış ve derse kıl payı yetişmişim.

Luka başını iki yana sallamakla yetindi.

Son iki günkü eğitmenimiz yoktu. Pierce bir fedai gibi kollarını kavuşturmuş, sunturlu duruşuyla odanın başında dikiliyordu. İçeri en son girendim. Yerime oturana dek gözünü benden ayırmadı.

Her zamanki eğitmenimizin aksine salona Bay Crane girdi. Herkes koltuğunda kıpırdanarak oturuşuna çeki düzen verdi. “Birkaç duyurum var,” dedi Crane, selamlaşma faslına hiç girmeden. “Herkesin tahlili temiz çıktı. Yarın sabah hepiniz kalkışa hazırlık maiyetinde karantinaya alınacaksınız. Bu gece bazı yatırımcılarımızın katılacağı küçük bir kokteyl verilecek. Gupta, Kereselidze, siz ikiniz bu etkinlikten muafsiniz. Gupta, sen bu dersden hemen sonra kişisel değerlendirme için Muayenehane 2C’ye görünmelisin.”

Kaşlarımı çatarak Luka’ya baktım. Benim için başka

ne sürpriz hazırladıklarını merak etmiştim. Luka herhangi bir varsayımda bulunmaya kalmadan kapı açıldı ve tekrar görmeyi en son umduğum kişi içeri girdi.

En son elenmeden önce salonda inatla ayakta dikilirken gördüğüm Hanna Schulz değişmişti sanki. Düzgün at kuyruğu saçları aynıydı ama artık makyajlıydı. Siyah pantolon üzerine beyaz düğmeli siyah bir blazer ceket giymişti. Sakin yüz ifadesiyle bize döndü... adeta meydan okur gibi omuzları ve başı dik. On yaş daha büyük gözüküyordu.

“Hepiniz Hanna Schulz’u anımsıyorsunuz, eleme sürecindeki en umut vaat eden adaylarımızdandı.” Ağzım açık kalmıştı ama Bay Crane devam etti. “Yer ekibimizde becerilerinden daha iyi faydalanabileceğimizi düşünerek kendisini elemelerden bizzat ayırdım. Karantina sürecinde sizleri gözlemleyecek ve durumunuzu doğrudan bana bildirecek. Hızlandırılmış eğitim programımız gereğince az zamana çok iş sığdıracacağız. Fırlatma zamanı geldiğinde herkesin en üstün performansı göstermesi şart.”

Yani bu kız klostrofobisi yüzünden sepetlenmemiş miydi? Her alanda mesleğinin en iyileriyle çalışabilen Crane gibi bir adam Hanna’nın hangi becerisini bu kadar değerli bulmuştu?

“Fırlatma ne zaman peki?” Bolshakov’du soran.

Crane delici bakışlarını ona çevirdi. “Bilmeniz gerektiğinde söyleyeceğim kumandan.”

Küçük bir baş selamı verip ayrıldı. Hanna kaldı. Hepimizi soğuk bir edayla süzdükten sonra en ön sıradaki bir koltuğa geçti.

Luka’yla ikimiz her zamanki gibi sırayla EEG’ye bağlandık. Luka ilk kez başarı gösterir gibi oldu. Baş parma-

ğımı kaldırıp gülümsedim. Bana yardımcı olduğu günlerin karşılığını bu kez gerçekten ödüyordum belki de.

Ne var ki umduğum kadar sevinçli bir hali yoktu. Gülümsememe nazıkçe karşılık verse de hâlâ sıkkın gibiydi.

Hanna ders boyunca ayrılmadı. Ders sonunda kalktı ve hepimizin çıkmasını bekledi.

Önünden geçerken durdum. “Seni tekrar görmek güzel,” diyerek lafa girdim, biraz abartarak. “Anlaşılan beraber çalışacağız.”

Yarım yamalak gülümsedi. “Endişelenme Cass, senin kıymetli yerini kapacak değilim. Bay Crane’in bana yer biriminde ihtiyacı var.”

“Neden?”

Gülümsemesi bu kez keyifliydi; soracağımı ummuştum belli ki. “Orası gizli bilgi,” dedi masasında onu bekleyen öğretmenimize doğru yanımdan geçip giderken. “Senin de bilmen gerekmiyor.”

“Gözlerini yum.”

Yumdum. Teknisyen kaskı kafama geçirince soğuk elektrotlar saç derimi gıdıkladı. Kadın kaskın oturuşunu, elektrotların yerlerini kontrol etti.

Muayenehane 2C odadan çok alelade gri bir kutuydu. Bir duvarını kaplayan aynanın çift taraflı olduğuna emin dim. Uğuldayan büyükçe bir makinenin yanındaki dışçı koltuğuna uzanmıştım, nabzım küt küt, tüylerim dikendi.

Teknisyen beni İHM’deki yolculuk uykusunda taktığıma benzer düzinelerce ince kablosu olan özel tasarımlı bir kaskla donattı. Uçuş boyunca hayati göstergelerimizi takip edecek bilgisayara bu kaskla doğrudan bağlıydım.

Çok az açıklama yapıldı. Sadece meditasyon evresine geçerek bilgisayarla iletişim kurmayı denemem söylendi. Nasıl yapacağımı sorduğumda teknisyen kafasını iki yana salladı.

“Bu yeni bir bilim dalı,” dedi teknisyen. “Beyin karmaşık bir organdır ve herkesin nöral yapısı doğuştan farklıdır. Kendi yönteminizi bulup bilgisayara bağlanmanız gerekiyor.”

Hoparlörden Pierce’in sesi yükseldi: “Hazır olduğunda başlıyoruz Gupta.”

Kaskı takınca işitmem azalmış, görüş alanım daralmıştı. Gözlerimi de yumunca fiziksel hislerden –çelik sandalyenin soğukluğundan, kafamdaki kaskın ağırlığından, kendi soluğumun yankılanan sesinden, plastiğin belli belirsiz elektrikli kokusundan– soyutlanmak nispeten kolaylaşmış, zihnimin tanıdık sularına geçmiştim. Aletin uzaktan gelen mekanik vınlamasını bir süre daha dinledim, sonra o da duyulmaz oldu.

Meditasyon evresinde geçiş yaptığım yer bomboş ve ıssız olurdu. Uzaktan inişli çıkışlı bir nakarat halinde sürekli tekrarlayan zihinsel melodi haricinde çok az şey barındıran bir boşluk.

Oysa bu kez evreye girdiğimde *tümünden* geçiş yapmadım. Uyanık bilinçle aramda cılız bir bağ kaldığını, gözetlendiğime dair bir farkındalık hissettim. Başka bir bilinç de beni fark etmişti.

Kendi bilincimin ıssızlığında *başka bir varlık daha* vardı. Ona erişmeye çalıştıkça benden sürekli kaçıyor, kendi farkındalığının kıyısında dolaşıyor, varlığından kuşku duymama yol açıyordu.

O hissi kovalamayı bıraktım. Kaybolmadı. Çekinerek boş bir odaya seslenir gibi düşüncemi ona yönelttim: *Kimse var mı?*

Bilinç titreşti. Güçlendi. Dikkatini bir lazer ışını gibi bana odakladı. Yanıt gelmedi ama ne yanıt gelmesini bekliyordum ki?

Tekrar iletişim kurmaya çalışmaktansa kendimi daha görünür, daha ulaşılır hale getirmeyi denedim. *Buradayım. Baksana.*

Zihnimi açık tutabildiğim sürece bu mantrayı tekrarladım ama nafile. Ne var ki diğer bilinç artık çok daha güçlü, çok daha somut bir varlığa dönüşmüştü. Biraz daha *yakındaydı* sanki. Zihnimin bana bir oyunu değilse, uzanıp dokunabileceğime yemin edebilirdim.

Aniden bir fiş çekilmiş gibi kayboldu. İndirgendiğim evreye rağmen kesintinin hızı baş döndürücüydü.

“Bu kadar yeterli Gupta. Artık çıkabilirsin.”

Gerisin geri yüzerek bilinç yüzeyine çıktım. Elektrotlar ve kask kafamdan çıkartılırken ürperdim. Soğuk beyaz ışıklar aniden odayı aydınlatarak gözlerimi kamaştırdı. Aynı anda küçücük laboratuvarın kalabalık olduğunu fark ettim.

Gözümde uçuşan benekler kayboldukça Albay Pierce’in sert yüz hatlarını ve ondan daha ufak tefek, biraz daha az somurtkan Hanna’yı seçer gibi oldum. Bir teknisyen kalp atışı ölçüm cihazını ve hayati verilerimi kontrol eden diğer aygıtları söküyordu. Diğer dört beş kişi bilgisayar-daki dijital çıktılara bakarak aralarında fısıldaşıyordu.

“İyi iş çıkardın Gupta,” dedi Pierce. Bakışında kuşku vardı.

Hanna endişeyle karışık bir merakla beni izliyordu. Tabletini not alan bir muhabir gibi koluna yaslamıştı. “Nasıl hissediyorsun?”

“Biraz sarhoş gibi. Ama iyiyim.”

“Bilincinin açık kaldığını anımsıyor musun?”

“Bilincim açıktı. *Başka* bir bilincin dikkatini çektiğimi de anımsıyorum.”

Hanna’nın kalemi tabletin üzerinde dondu. Beyaz önlüklüler fısıldaşmayı bırakıp bana baktılar.

“Fena mı yaptım?” diye sordum, birden içim içimi kemirmeye başladı.

Beyaz önlüklüler gülümsedi.

“Hayır. Bizim görüntülediğimiz şeyi doğruluyor,” dedi Hanna, kalemiyle tabletine birkaç kez dokunduktan sonra tekrar bana baktı. Hakikaten gülümsedi. “Tam da umduğumuz gibi.”

Beyaz önlüklülerden biri açıkladı. “İlk kez süper bilgisayara bağlandınız. Yarı bilinçli evredeyken bağlantıyı hissettiniz ve bunu gözetlenme hissi olarak algıladınız. Aslında beyniniz bilgisayara doğrudan bağlanmıştı. Siz başka bir bilgisayarımışınsınız gibi biyoelektriginizle ara bağlantı kuruldu.”

Birisi usulca alkışlayınca odadaki herkes sustu. Beyaz önlüklüler deryası mıknatısla itilmiş gibi kenara çekilirken Crane ağır adımlarla öne çıktı. “Tebrikler Cassandra. Bilgisayarla doğrudan nöral bağlantı kurabildiğini az önce ispatlamış oldun. Çok az deneğin başarabildiği kıymetli bir şey bu.”

Denek sözcüğü gözlerimi kısımama yol açtı. “Bana pek bir şey yapmamışım gibi geldi.”

“İyiye işaret,” diyerek beni temin etti Hanna. “Biz de bunu amaçlıyorduk. Bağlantı kurmak için sadece ilk adımlı. Bunu kaç bin kez deneyip de başaramadığımızı tahmin edemezsin. Cassie, bu yüzden bize lazımsın. Daha yaşlı insanlar, en kıdemli astronotlarımız bile, bu tür bağlantıyı kuramıyorlar. Bugün sergilediğin düzeye ulaşamıyor.”

“Hayır, ulaşamazlar.” Adamın gülümsemesi gergindi. Heyecanlanmış, hatta göğsü kabarmıştı ama belli etmeye çalışıyordu. “Bunun tam bir başarı olduğunu söylemek için çok erken, Dr. Castillo. Daha çok deney yapmamız gerek. Gupta egzersiz yaparak bağlantıyı zamanla güçlendirecektir. Yalnız kendisini yazılımın sadece beta sürümüne maruz bırakacağız. Sunny ile ara bağlantı kurmadıkça nöral bağının gerçek potansiyeli anlaşılamaz.”

Hanna’ya “bu herif neden bahsediyor” bakışı fırlattım. Yanıt vermeden önce Crane’den bakışlarıyla izin istedi. “Sunny, gemiye kurulacak süper bilgisayar ELÇİ’ye verdiğimiz takma isimdir. Ondan bir tane var, o da *Odysseus*’ta, dolayısıyla daha zayıf bir sürümüyle çalışıyorsun, ilk örneklerinden biriyle. Uçuş boyunca mürettebatı gözlemlemenin yanı sıra otomatik pilot ve bilimsel verilerin kaydı gibi sayısız işlevi o hanımefendi üstlenecek.”

“Aramızdaki bir espridir,” dedi Crane, espri yapabilen birine hiç benzemiyordu halbuki. “Sunny* güneş enerjisiyle çalışıyor. Şey, daha doğrusu foton enerjilidir, ne de olsa yıldızlararası yolculukta güneş enerjisinin pek önemi kalmıyor.”

“Bir bilgisayardan *hanımefendi* diye bahsetmeniz biraz şaşırtıcı.”

* *Ing.* “güneşli” anlamında. (ç.n.)

“Sunny bir çocuk kadar zekidir,” dedi Crane. “Teoride tabii. Zekâyı ölçmek zordur. Genelde çocukları zekiden saymayız; dürtü kontrolünden yoksunluk, dikkat dağınıklığı ve edindikleri temel bilgiler gerçek potansiyellerini gölgeleme eğilimi gösterir. Ama ya öğrenme kapasiteleri? Veriyi işleyip anlam vererek yeni sonuçlara ulaşma ve sorun çözme becerileri? Sunny insanlığın ulaştığı zekâ seviyesine oldukça yakın.”

Adeta etrafımdaki herkesin hissettirdiği zafer ve kıvanç duygularını bir türlü tadamadım. Bir başarı duygusu vardı elbet. Lakin vesveseyle gölgelenmişti. Beynimi bir süper bilgisayara doğrudan bağlayarak ne tür bir işe bulaşıyordum? Hem de bir süper bilgisayar *prototipine*. Bunu daha önce yapan yoktu, demek ki riskleri kimse bilmiyordu. Beni en sonunda gerçek Sunny’e bağladıklarında başıma gelebilecekler muğlaktı.

Her şey aceleye getiriliyordu sanki. Araştırma desen yarım yamalak, hipotezler desen tam doğrulanmamış, sonuçlar desen meçhul. Onların deney konusuydum.

Ana rahminden itibaren *zaten* bir insan deneyinin ürünü olduğumu kendime anımsattım. Bana bilim hayat vermişti. Belki de bilimle ödeşme sırası bendeydi. Denenmemiş bilimin beni en büyük hayalimden alıkoymasına sahiden izin verir miydim?

Yazgım buydu belki de.

Kaygıları azalır gibi oldu.

İki teknisyenin yardımıyla ayağa kalktım. Bir adım attım.

“İyiyim,” dedim.

Beni bıraktıkları anda bayılmışım.

24. BÖLÜM

Israrla kapım çalınıyordu. Sersem gibi kalktım. Odamda tek başımaydım. Işıklar sönüktü.

Yataktan sendeleyerek çıktım ve sırf gürültü kesilsin diye kapıyı açtım.

Daha kim olduğunu tam anlayamadan Krieger içeri daldı. Metalik krem rengi ceket ve janjanlı sarı elbisesiyle beni az kalsın kör ediyordu. Yüksek topuklu ayakkabıları yüzünden boyu benden saç farkıyla uzundu.

Krieger beni es geçip dolaba yöneldiği sırada beynim yavaş yavaş gerçeği idrak etmeye başladı.

Odama getirildiğimde kısa bir süreliğine ayılır gibi olmuşum, o süre zarfında da birisi bana olanları açıklamıştı. Anlaşılan nöral bağlantı kurma ve bağlantıda kalma süreci beyin için o denli külfetliydi ki benimkisi kendiliğinden şalter indirmişti. Yeniden başlatmamış. Güya alışılmadık bir durum değilmiş. Uyuyunca geçermiş.

Yatağımın baş ucundaki saate bakılırsa bunlar yedi saat önce yaşanmıştı. Kapı aralığından bir gıdım göre-

bildiğim gökyüzü kapkaraydı. Bütün gün boşa geçmişti.

Kadının odaya kazara girmiş yabancı bir kuş gibi çırpınmasını izledim. Dolabımda ne kadar giysi varsa hepsini tek tek gözden geçirip usançla kenara fırlatıyordu. Fırlattığı birkaç parça yanımdaki yatağa düştü. “Bay Crane bugünkü başarından memnun kalmış,” dedi kafasını dolaptan çıkarmadan. “Luka’yla senin bu geceki partiye katılmanıza karar verdi.”

“Parti mi?” dedim. Neden bahsettiğini anlamak için boşuna uğraşım.

“Bay Crane yatırımcıları için verdiği kokteylde dünkü başarısını da kutlamak istiyor.” Nihayet kafasını çevirdi ve yatağıma fırlattığı giysilere hoşnutsuzca baktı. “Biraz ani oldu ama hallederiz. Tüm mürettebat orada olacak, ayrıca birkaç önde gelen yatırımcı ve NASA’dan bazı üst düzey kişiler de var. Seni derli toplu giydirmemiz lazım.”

Demek ki bir kutlamadan ibaret değildi. Bay Crane mürettebatını yarış atları gibi görücüye çıkarıyordu. Ayak sürümeyi bıraktım.

Gemideki konumumu gerçekten sağlama alıp almadığım hâlâ sallantıdaydı. Mürettebatın diğerleri partiye gidip kaynatacaklarsa, ben de giderdim.

Sızlanmadan giyindim. Yanımda getirdiğim en şık kıyafetim ofis tipi siyah etek ve önden düğmeli biraz kırışık bir gri bluzdu. İki çift ayakkabım vardı: Bir çifti koşu ayakkabısı, diğeri de her gün giydiğim kahverengi sandaletlerdi. Sandaletleri seçtim.

Günlerdir tarak yüzü görmediğinden karman çorman olmuş gür saçımı burup eğreti bir topuz yaparak aynadaki halime baktım. Cenazeye giden bir kütüphane memu-

runa benziyordum. Ayakkabı zevki de feciydi.

Yine de beş dakika önce haber almış birine göre fena değildi.

Kadın beğenmeyerek dilini şaklattı ama bir şey demedi. Peşinden Luka'nın odasına gittim. Kapıyı o tıklattı. Luka çoktan giyinip hazırlanmış bir halde aramıza katıldı.

Partiye çağrıldığı önceden söylenmiş olsa gerek ki iyi görünüyordu. Üzerinde beyaz gömlekli gri takım elbise vardı. Tepeden tırnağa bir GQ mankeni gibiydi. Rus versiyonu. Biraz... şey hissettim, kıskançlık belki, benden daha derli toplu görünüyor diye.

Krieger ikimizi avluya çıkarana dek şaşkınlıktan doğru dürüst selamlaşma fırsatı bulamadık. "Parti" birkaç dakikalık yürüme mesafesinde bulunan eğitim yerleşkesindeki toplantı salonunda veriliyordu.

Salonun büyüklüğü tam da davetli sayısına göreymi, ayrıca bir köşesine etkinliğe özel bir bar ve barmen yerleştirilmişti. Bizim bulunduğumuz köşede bir de poker masası vardı. Duvar diplerine birkaç masa sandalye serpiştirilmiş, bir de açık büfe kurulmuştu.

"Eh, hadi ikiniz kaynaşın. Yüzümüzü kara çıkarmayın." Luka'yla beni kapının dibinde yalnız bırakıp gitti.

"Sana benden daha önce haber verdiklerini söyle de içim rahat etsin," dedim.

Kahkahasıyla beni şaşırttı. "Özür dilerim. Bayılmandan sonra seni rahatsız etmememiz konusunda kesin talimat verilmişti. Aslına bakarsan bu sabaha kadar ikimiz de davetli değildik. Ama Crane başarısını kutlamak istemiş." Etrafa kaçamak bir bakış atıp sesini alçalttı. "Seni tebrik ediyorum. Ama... iyi olduğundan emin misin?"

Övünçle karışık sıkıntılı duygular içindeydim. “Sarhoş gibiyim o kadar. Pek bir şey hissetmedim,” dedim, kayıtsız görünerek. *Derdim* neydi benim? Kendimle *gurur* duyuyordum halbuki. Çığır açıcı başarımın Luka’nın ekipteki sarsılmaz yerini zedelemesi yüzünden övünmek onu hakir görmek gibi geliyordu.

Böbürlenmek daha önce beni hiç rahatsız etmemişti.

“Az buz şey değil. Ben o kadarını yapamazdım kesinlikle.”

Yüreğim burkuldu. “Luka, rica etsem...”

Ama gözleri çoktan salona kaymıştı. Tanıdık simaları başıyla selamlıyordu.

Mürettebatın diğerleri de çoktan gelmişti. Abanoz tenine ışıltılar düşüren salkım küpesi ve gümüşü elbisesiyle Dr. Copeland’i gördüm. Barda Bolshakov’la yan yana şarap yudumluyordu. Suratsızlığına rağmen siyah takım elbisesiyle adamın yakışıklılığı üzerindeydi. Jeong ve Shaw bir yuvarlak masada hiç görmediğim birileriyle laflıyordu. İkisinin de kıyafeti pahalılıkta yarışırdı. Jeong’un çok dik yakalı lacivert elbisesi resmiydi. İkisini de daha önce o kıklıkta hiç görmemiştim. Dr. Copeland hep polo gömlek ve hakilerle, Jeong ise en iyi tabiriyle pasaklı dolaşırdı.

Ucuz mağazadan alınmış bluzumdaki kırışıkları nafiye bir çabayla düzeltmeye uğraştım.

“Ee,” dedi Luka, kollarını kavuşturup caydırıcı manzaraya göz gezdiririrken. “Kaynaşacakmışız. Ne demek yani?”

“İkiye ayrılmamız gerekiyor demek,” dedim, yılgınca. “Yabancılarla laflayacaksın. Onları kıvrak zekân ve aksanınla etkileyeceksin.”

İçtenlikle gülümseyerek usulca dirseğıme dokundu. “Aydınlattığın için teşekkür ederim.” Büfenin orada kadehleriyle dikilen bir grup sıkkın görünümlü, papyonlu bilimciye yöneldi.

Salona tekrar göz gezdirince barda Hanna’yı gördüm. Barmenin kehribar rengi içkiyi ona kimlik bile sormadan kadehe dökmesine şaşıtm.

Arkasından yaklaştım. “Yirmi bir olmadığından bal gibi eminim.”

“Bal gibi umurumda değil.” Kafasıyla salonun öbür ucunu işaret etti. Loş ışıktaki iyi giyimli uzun boylu adamın Clayton Crane olduğunu anladım. “Ev sahibi o. Partideki herkesin reşit olduğuna dair ikram şirketine teminat verdi. Hem zaten bizim oralarda yıllardır reşit sayılıyorum.” Kadehindeki buzları tıngırdatarak bir yudum aldı ve oh çekti. “Uzaya gidebilecek yaşa gelmişsek içki içecek yaşa da gelmişiz demektir.”

Bara işaret etti. Barmen bana hiç sormadan kadehe köpüklü ve koyu renkli bir şey döküp önüme sürdü.

“Ben almayayım,” dedim.

Hanna’nın ölçülü ama sıkkın yüzü o çok iyi tanıdığım pür dikkat ifadeye büründü. Sesi bir oktav alçaldı, dudaklarını çok az kıpırdatarak gizlice konuştu. “Ay sonu gelmeden Dünya’yı terk edip deneysel bir uzay yolculuğuna çıkma ihtimalin var, geri dönüp dönemeyeceğin de şüpheli. Keyfine bak azıcık.”

Tam üstüne basmıştı. Daha fazla düşünmeksizin kadehten bir yudum aldım. “Dur biraz. Kola mı bu?”

Hanna’nın ağzı kulaklarına vardı. “Bir damla rom da var. Sosyal çarklarını azıcık yağlamak için. Bir dakika

müsaadenle. Seni Crane'in dostlarıyla tanıştırmadan önce küçük bir işim var."

Kulağa hoş gelmediyse de onu kendi haline bıraktım. Bardağımı yudumlayarak salonda gezinmeye koyuldum. Tadı tıpkı kolaydı, fazla tatlı, bir tek genzimdeki ılık sızı bünyeme alkol girdiğini söylüyordu. Soğuk gazlı içeceklerle şeker yüklemek ağzına tekme yemek gibiydi. Çaydan daha kuvvetli bir şey içmeyeli uzun zaman olduğunu öyle anladım.

"İçkiyle aran yoktur sanıyordum," dedi arkamdan bir ses. Luka'yı tekrar dibimde görünce içime su serpildi. "Hem de bu yaşta."

"Hanna'dan kötü etkilendim," dedim, omuz silkip ka-dehime bakarak. "Ama içkiden çok kola bu, cidden."

Belki alkolün etkisiydi –en azından alkolü suçlayacağım kesindi– ama kalbim her zamankinden hızlı atıyordu. Ellerime de tuhaf bir sıcaklık ve telaş gelmişti. "Kaynaşma nasıl gitti?"

"İdare eder," dedi. "Ama senin yeni birileriyle tanışmış gibi bir halin yok."

"Hey, ben sadece yedekteyim," diye takıldım, acı gerçek içime batsa da. "Kimsenin beni ırgaladığı yok."

Keyfi kaçtı. Lafımdan pişman olarak dudağımı ısır-dım. Dünkü başarıdan sonra terazide ağır basan bendim. Bu yüzden kalan son dostumu da kaybetme riskim vardı.

Jeong ile Shaw'a merhaba demek üzere masalarına yaklaştık. Luka'yı dürtüp fısıldadım. "Bay Crane şurada. Hanna bizi adamın dostlarıyla tanıştıracığını falan söyledi." Hepsi ciddi suratlı adamlardı. Köşede sessiz sedasız derin bir tartışmaya dalmışlardı.

Jeong ve Show'un muhabbetine katıldık. Düzeltme: Luka katıldı, ben de uygun yerlerde aralıklarla kafa sallayıp Crane'in etrafındaki adamlara kaçamak bakışlar attım.

"Pekâlâ, siz ikiniz," dedi Hanna, kulağımın dibinde aniden sertçe. "Gelin. Bay Crane sizi resmen takdim edecek."

Luka ikimizin adına müsaade isteyip de masadan aynı anda kalktığımızda bacaklarımdaki dermansızlığa şaştım. Hanna'nın telaşı beni gerdi. Luka'ya göz attım. Yüzü ciddi, bakışları köşedeki adamlara odaklıydı. Bu heriflerle konuşmadan önce *Hanna* bile içkiye ihtiyaç duymuşsa, Luka da daha şimdiden sopa yutmuş gibi olduysa, bu karşılaşmanın hoşuma gitmeyeceği gün gibi ortadaydı.

Hanna'nın peşinden oraya gittik. Bay Crane tam beş dakika boyunca kızın varlığına aldırmadı ama Hanna buna hazırlıklıydı belli ki.

Abes bir şekilde kenarda beklediğimizi nihayet fark edince, Bay Crane kolunu bize uzatarak aralarına buyur etti. "Hah, beyler, işte tanışmanızı istediğim müstesna gençler. Hanna Schulz'u tanıyorsunuz. Bu iki genç ise bizim mürettebata beşinci üye olabilecek en güçlü adaylarımız. Tanıştırayım, Luka Kereselidze ve Cassandra Gupta."

Adamlardan biri, elinde skoç kadehi olanı, tıknaz ve sakallıydı. Diğeri kalın gözlüklüydü ve sürekli çatık gür kaşları yüzünden bir endişe kumkuması gibiydi. Üçüncüsünün haşın bakışlı, soluk tenli suratı bir deri bir kemikti. Hepsi de ihtiyardı. Hiçbiri gülümsemedi. İsimlerini de bahşetmediler.

Sakallı olanı başını hafifçe eğerek bir tek Luka'nın selamını aldı.

Crane devam etti. "Bay Kereselidze'nin niteliklerinden haberdarsınızdır sanıyorum, raporumda ayrıntılı değinmiştim. Yerleşkede de bizi etkilemeyi sürdürüyor. Bence görevin gerektirdiği bilgi ve beceriye benden daha çok hâkim. Bu gençlerin ikisi de yaşlarına göre kayda değer bir metanet ve olgunluk sergiledi. Her birinin görevimiz açısından değer taşıyan kendine has yetenekleri bulunuyor. Daha bu sabah Bayan Gupta deney bilgisayarımızla doğrudan nöral bağlantı kurmayı başardı. Kendisi eşine çok az rastladığımız kıvrak bir zekâya sahip. Tam da bu yüzden beyler, mürettebat sayımızı altıya çıkarmayı ve bu yetenekli bireylerin ikisini de görevimize dahil etmeyi planlıyoruz."

Nefesim kesildi. İkimiz birden mi? *Evet!* Bağırasım geldi ama istifimi bozmadım. O da benim namıma sevindi mi diye görmek için Luka'ya kaçamak göz attım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama yüzünde başka bir his okunmuyordu.

"Gemi beş kişilik," dedi tıknaz adam. Sesi ağır bir çelik tokmağın vuruşu gibi tın tın öttü.

Ciğerlerimde biriken havayı yavaşça saldım.

"Kritik bir değişiklik değil," dedi gözlüklü olanı. "Bir tane daha modül ekleyip ağırlık ve oksijen hesaplamaları baştan yapıldı mı tamamdır."

"Ekstra maliyeti olur," dedi sakallısı. "Risk de artar. Simülasyonları bu değişikliklere göre uyarlamak gerekir. En az bir yıllık gecikme yaşarsınız. İlmli olmak gerekirse."

Biz yokmuşuz gibi konuşuyordu, hiç önemimiz yokmuş gibi.

“Kız test bilgisayarıyla nöral bağlantı kurdu mu demiştiniz?” dedi endişe kumkuması.

Kolalı romumu biraz hızlı kafaya dikip de genzim yanınca öksürüğümü bastıramadım. Adamlar varlığımı yeni fark etmişler gibi dönüp baktılar.

Hanna araya girdi. “Test bilgisayarı, Sunny’nin küçük ölçekli bir sürümü. İşlevleri aynı ama düşük işlemci hızıyla çalışanı. Ucuz bir test yöntemi. Asıl zor olan nöral tokalaşma; yani bağlantının kurulabilmesi ki Cassie’nin imza attığı başarı da bu.”

Beni savunmasına minnettardım, yine de en iyimser bakışla bile “başarım” kulağa sığ geliyordu. Kendime övgülerden etkilenmeyen bir deha havası vermeye çalıştım. Alkolü kaldıramayan bir yeniyetme değilmişim gibi.

Hanna’nın sözleri karşısında bazıları etkilenerek kaş kaldırdı, bazıları da kafa salladı. Soluk tenli Bay Yeltsov hariç, o hiçbir şey yapmadı.

“Ama Luka aynı düzeyi tutturamamış,” dedi çatık kaşlı adam. “Mürettebata bir kişi daha ekleyeceksiniz diye gemi tasarımının tekrar elden geçirilmesine ve yıllarca test yapılmasına kurul onay vermeyecektir Crane. Hem pastam dursun hem karnım doysun diyorsun.”

“Yatırımımızın getirisini görmemiz lazım. Hemen. Daha fazla talihsiz kaza yaşanmadan.” Sıska adamın sesi sertti. Crane’e dik dik bakmalarından, diğerlerinin de hemfikir olduğu ortadaydı.

Luka’yla ikimiz irkildik. Crane onlara sabotajı anlatmış mıydı? Yoksa başka bir şeyden mi bahsediyorlardı?

“Çözüm bana göre gayet basit,” diyerek hak verdi sakallısı.

Crane'in hoş sohbet tavrı bir anlığına zedelenir gibi olunca sinirlendiğini belli etti. "O kadar basit değil..."

"Şu süper bilgisayar," diye lafa girdi Bay Yeltsov, konuyu değiştirerek. "Raporunuzda bütçeyi aştığını söylediğiniz proje değil mi o?"

Crane'in bakışları sertleşti. Kafasını belli belirsiz Hanna'dan yana çevirdi. O da bizi omuzlarımızdan yakaladığı gibi apar topar uzaklaştırdı. "Gitme vakti çocuklar," diye mırıldandı usulca. "Babacık arkadaşlarıyla özel bir şey konuşacak."

Luka EEG testlerinde hâlâ sorun yaşıyordu.

Crane'in yatırımcıları ise fırlatmanın bir an önce gerçekleşmesi için sıkıştırıyorlardı.

İpler kopmak üzereydi. Çok yakında.

Bara gittik. Hanna hemen başka bir içki söyledi. Ben de Luka'yla arasına girip tezgâha yaslanarak barmenin kadehimi doldurmasına izin verdim. Hâlâ tepeden tırnağa gergindim.

Crane ikimizi de görevde istiyordu. Crane fırlatma tarihinden ödün vermeden ikimize de onay vermeleri için yatırımcılarını ikna etmeye uğraşıyordu. Ama işe yaramayabilirdi. GDKD kurnaz politikasıyla uzaya gidiş sürecini kolaylaştırdığını iddia etse de perde arkasında başka entrikaların döndüğü belliydi.

Luka barmene el edip de ikram edilen şeffaf sıvının yarısını anında kafaya dikince neden şaşırdım bilmem. Gürcistan'daki içki yaşı muhtemelen on birdi.

"O kısmı hallettik," dedi Hanna. "Resmi görevlerimi tamamladım, bundan böyle kendi başınızasınız. Crane sizi görmek istemediği sürece o dört kafadardan gece bo-

yunca seve seve uzak durabilirim. Görmek istese bile bir şekilde sızıışmaya bakarım herhalde.”

“Maddi sıkıntı mı yaşıyor? Onu para babası sanıyordum,” dedim.

“Para meselesi değil, ayrıca sizi hiç ilgilendirmez. Beni de,” diye ekledi, biraz düşündükten sonra. Yanıma sokulup kolumdan yakaladı. Hiçbir şey demeden anlamlı bir şekilde Luka’ya baktı, sonra da bana.

Afalladım. Luka’ya çabucak göz attım. Gözünü kadehine dikmişti.

Luka yatırımcılarla tanıştığından beri tek kelime etmemişti. Hafifçe döndürerek salladığı kadehindeki kehribar rengi sıvıya gözlerini dikmiş, düşüncelere dalmıştı.

“Hey, iyi misin?” diye sordum. Hanna, oğlanın bir moral konuşmasına ihtiyacı olduğuna ve bunu da en iyi benim yapabileceğime hükmetmişti herhalde.

Orada olduğumu unutmuş gibi kafasını kaldırdı. Sonra başıyla onayladı. Bir yudum aldı. “Evet, tabii ki.”

Sesi buruktu. Konuşması tutuk. Yalan söylüyordu.

Onu biraz izledim, profilini inceleyerek okumaya çalıştım.

Birden dank etti: Luka, gösterdiği tüm çabaya rağmen, sürekli yüksek skorlar tutturmasına rağmen, en kritik alanda hüsrana uğramıştı ama şimdi ikimizi de göreve dahil etmeyi tasarlıyorlardı. En mütevazı insanı bile incitirdi bu.

“EEG testlerinde gelişme göstermeyişiğine sıkkınsın,” diyerek tahminimi dile getirdim. “Hatta...”

“Hayır.” Tartışmaya hevesli değildi. Herhalde o anda *en son* görmek istediği kişi bendim.

Kadehini bitirmeden bırakıp taburesinden kalktı. “Burada daha fazla takılmak istemiyorum. Benimle kaçmaya var mısın?”

Gülesim geldi. “Çabuk olalım. Krieger veya Hanna’ya yakalanmadan.”

Boş koridora sıvıştık. Yaklaşık beş metre arayla acil çıkış lambaları yerleştirilmişti. Onların ışığı haricinde koridor loş ve tenhaydı. Gergin yabancılarla dolu bir salondan sonra ilaç gibi geldi.

Belli bir yer gözetmeden, sırf bulunduğumuz ortamdan uzaklaşıp *başka* bir yere gitme isteğiyle ağır adımlarla ilerliyorduk. Luka arada sırada konuşacakmış gibi bana göz atıyor ama hiç konuşmuyordu.

“Bir derdin var ama nedir çözemiyorum,” dedim en sonunda. “Benim... yardımım dokunur mu? Elimden bir şey gelir mi?”

Başını iki yana salladı.

“Bir ayıbım mı oldu? Olduysa... özür dilerim.”

Durdu, emin bir sesle, “Yok! Olmadı,” dedi. “Başarmana sevindim. Ben sadece... neden kaldığımı sorguluyorum. Galiba görevimizin sonuna yaklaştığımız kafama yeni dank etti. Çekincelerim var. Ben...” Durup kafasını iki yana salladı ve karanlık göğe baktı. “Ailemden o kadar uzak kalmak istediğimden emin değilim. Belki de bu yüzden hüsrana uğradığım noktada sen daha başarılı oldun. Galiba başarma azmini kendimde bulabilmiş değilim.”

Onun ağzından duyunca sıra hasretim bir gelgit dalgası gibi vurdu, kıyımda zor tuttum.

Tepemizdeki bir tanecik floresan lambasının aşırı parlak ışığında gözleri masmaviydi. Bana yakarırcasına ba-

kıyordu. “Sevdiklerini bir daha asla görememe ihtimalini nasıl sineye çekiyorsun?”

“Kafama takmıyorum.” Gerçektir.

“Öyle mi? Cesaret ister.”

“Cesaret mi?” Burnumdan güldüm. “Daha çok göz göre göre cehalet diyelim. Hislerime ket vurmada çok iyiyimdir.”

Beni süzdü, bakışları hâlâ yüzüme kenetliydi, yanıtı orada arar gibi. “Seni bu kadar azimli kılan nedir? Ailen-den, yuvandan, muhtemel hayatından vazgeçecek kadar, bir bilinmeyen uğruna bildiklerini terk edecek kadar? Buna... seni iten nedir?”

Yürek atışlarım hızlandı, daha sık ve kesik nefes alırdım. “Az önce kendin söyledin,” dedim, Luka’nın karşısında bir duygu patlaması yaşamaktan korkarak sükunetimi korumaya çalışıyordum. Güçlü gözükten taraf hep oydu. Oysa şimdi o dingin deniz bir boraya sahne oluyordu ve ben nasıl bir seyir izleyeceğimi bilemiyordum. “Bilinmezlik. Evren bende o kadar *merak* uyandırıyor ki. Çok az bilgi sahibiyiz. Öğrenme ve her şeyi görme açlığım hep vardı. Uzay insanlığın hayal bile edemediği bir sürü mucize barındırıyor. Katkım olsun istiyorum. Keşfetmek istiyorum, öğrenmek istiyorum. *Bilmek* istiyorum. Sen istemiyor musun? O yüzden burada değil misin?”

“Evet,” dedi, hafifçe gülümseyerek.

“Hem bu görev var ya?” diye ekledim, sesimi alçaltarak. “Yabancı bir uygarlıkla *buluşmamız*? Çok beylik bir tabir ama yepyeni bir şeyin şafağındayız. Bu yaşandığında orada bulunmak istiyorum. Hayatım boyunca bunun hayalini kurdum.”

Luka yarım yamalak gülümsedi.

“Ne?” dedim, alınarak.

Bir konuda kendini caydırmaya çalışır gibi başını iki yana salladı.

İçini dökmeye devam etmesi için üstelemek üzereydim ki –kendini pek fazla ele vermeden kişisel *duygularımı* ortaya çıkarmayı her nasılsa başarmıştı– tam o anda koridorun aşağısından birtakım sesler yükseldiğini işittik.

Tesisin bu kısmına giriş izni olan herkesin partide olduğunu biliyorduk.

Luka’yla birbirimize şaşkın baktık, sonra da geldiğimiz yoldan sessizce geri dönmeye koyulduk. Çıt çıkarmayan çirkin ayakkabılarımı giydiğime memnundum artık. Topuklu bir şey giyseydim varlığımızı bas bas ilan ederdi.

Kapıyı rahat bulduk. Büyük ihtimalle kazara aralık kalmıştı. İçerideki sarı ışık ince bir demet halinde loş karanlığa vuruyordu.

Birisi sesini yükseltti. Luka kolunu uzatıp beni durdurunca sesin sahibini görmek için daha fazla ilerleyemedim. Yalnız tane tane konuşan şu sıska adamın tok sesini tanıdım. “Kurulun daha fazla gecikmeye tahammülü kalmadı, Bay Crane.”

Bay Crane’in sesi her zamanki gibi sakin ve mesafeliydi ama o kadar alçak sesle konuşuyordu ki hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tınısındaki iniş çıkışlardan harlı bir tartışma yaşandığı belliydi.

Bay Crane her ne diyorsa lafını bitirme şansı bulamadı. “Noel,” diye bağırان diğer adam son sözü söyledi, oturumu sonlandıran tokmak gibi sesiyle. “Fırlatma Noelden önce gerçekleşmeli. Yoksa tamamen iptal edilir. Karar senin.”

Luka’yla birbirimize baktık.

Yerde gölgeler oynadı; odanın içinde birisi hareketlenmişti. Kapıya yaklaşıyordu. Luka'yla beraber geri kaçıp kendimizi ilk gördüğümüz kapıdan dışarı attık. Akşam ayazında kalıvermiştik.

O hızla karanlık avluda epey uzaklaştık, ta ki kapıyla aramızda keşfedilme korkusu duymayacak kadar mesafe bırakana dek.

Bulutların arasından çimenlere vuran ay ışığı bir spot lambasını andırıyordu. O ışıktaki durup Luka'nın yüzünü inceledim. Suratı asıktı.

Kulak misafiri olduğumuz konuda ne diyeceğimi bilmiyordum. Noel'e kaç hafta kalmıştı? Emin değildim.

Bu gelişmenin Luka için anlamı neydi? Benim için?

Luka biraz sokuldu. "Titriyorsun."

Olayın heyecanından ayazı fark etmemiştim. Her yerim zangır zangırdı. "Ben Alabama'lıyım. Soğuğa göre tasarlanmadım."

Ceketini çıkardı ve giyeyim diye açarak önümde tuttu.

"Yok daha neler..." Ne var ki teklif baştan çıkarıcıydı, ayrıca reddetmek kabalık olurdu, o yüzden ben giyerken tutmasına ses etmedim.

Ceketi yumuşaktı, sıcak, bir de kokusu sinmişti, traş losyonu gibi ferah ve keskin. Burnuma çarpmasıyla birlikte aynı anda hem huzur duydum hem de çarpıldım. Cekete sıkıca sarınarak yüzümü ona döndüm. Yenleri o kadar uzundu ki bir tek parmak uçlarım gözüktüyordu. Gergin dudakları ve bakışları bir şekilde gevşemişti. "Hiç gerek yoktu... ama sağ ol."

Bir adım daha sokuldu, usulca iç geçirdiğini işittim. Gözümün önünde yüzündeki gerginlik daha da kayboldu,

takındığı temkinlilik kisvesini yitirdi. “Cassie... Cass. Hiç sormadım. Hangi ismini tercih ediyorsun?”

Daha önce hiç kimse bunu sormamıştı. “Cass daha iyi,” diye fısıldadım.

“Cass.” Elleri dirseklerimdeydi artık, bir nevi kucaklaşmaydı bu. Avluda soğuk bir rüzgâr esti. Çıplak baldırlarımdaki tüyleri diken diken etti.

Ceketinin kokusuyla sarmalanmıştım. Ne tuhaftı şu *erkek* kokusu.

Sık nefes almaya başladım. Koku dinmiyordu. Aklımı başımdan alıyordu.

“Ben keyif aldım,” dedi. “Elemelerden. Seni tanımaktan. İyi ki burada benimle berabersin. İyi ki varsın.”

Veda konuşması gibiydi. “Pes etmiyorsun değil mi? Değişen bir şey yok Luka. Sen harikasin. Biçilmiş kaftansın. Bu kadar *yaklaşmışız*, böyle yapma şimdi.”

Ruh gibi gülümsedi. “Yok, pes etmem. Sen de etmeyeceksin. Anlaştık mı?”

Biraz rahatladım. “Anlaştık.”

Kafasını sallayarak biraz buruk güldü, benden bu tepkiyi beklemiyormuş gibi. Sonra da ağzındaki baklayı çıkardı; dolaysız, içten ve sahici bir yüz ifadesiyle. “Senden hoşlanıyorum Cass.”

Bir dosta söyler gibi öylesine söylenmiş bir söz değildi, mesela Emilio’nun söyleyeceği bir şey gibi değil. Alelaide bir laf değildi.

“Ben de senden hiç ummadığım kadar çok hoşlanıyorum,” diye yanıt verdim dürüstçe.

Şaşkın gülüşü öyle yapmacıksız ve hakikiydi ki yüreğimi burktu.

Arkadaşlığımız hâlâ sürüyorken şimdiden veda etmeye mi hazırlanıyordu çözemedim. Tüm göstergeler birimizin kalacağına diğerimizin de gideceğine işaret ediyordu. An itibarıyla her iki senaryo da akla sığmıyordu. İkimizin de kalma ihtimalini cılız bir umut olarak tatmıştım bir kez, sarhoş ediciydi.

O umudu yine tatmayı çılgınca istiyordum.

Ağzı burnumun dibindeydi; *tam dibimde*. Gözlerimi incecik, soluk pembe ve biraz çatlak dudaklarından alamıyordum. Bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı, sonra tekrar kapandı. Onun da bana aynı gözlerle baktığını yeni fark ettim.

Yüzüme kan hücum etti. Ondan ne kadar çok hoşlandığımı böyle anladım. Hislerimi dile getirirken ciddiydim. Ona saygı duyuyordum. Varlığından keyif alıyordum.

Başını yana eğdi ve ne yapmak üzere olduğunu irkilererek fark ettim.

Nazik ellerinden kurtularak bir adım geri kaçtım.

İncindiğini bakışlarından okudum ama sadece bir anlığına. Duygularını saklayan kisveye tekrar bürünmüştü. Kötü niyeti olmadığını gösterir gibi ellerini öne uzattı. “Özür dilerim. Haddimi aştım.”

Panik anında aramıza giren mesafeyi tekrar kapatmak üzere yaklaştım. Onu kendimden soğutmadan açıklamaya uğraştım. “Yo. Aşmadın. Ben sadece... öpüşme meraklısı değilim galiba. O... alanda fazla deneyimim yok. Birinin beni sahiden öpmek istemesine alışkın değilim. Sarhoş değillerse tabii.”

“Elbette. Anlıyorum.” Tekrar eski mesafeli tavrını takındı. Sesi bir oktav kalınlaştı. “Ama sarhoş değilim.”

Alkol kokan nefesi sözleriyle tezat oluşturuyordu ama bakışları cin gibiydi. Benden daha ayıktı muhtemelen.

Ani bir tepkiyle kapıyı vakitsiz kapatmıştım. Luka benim için hâlâ biraz aralık tutuyordu. Hani olur da içeri girmeye sahiden karar veririm diye.

Hoşlandığım bir erkeği öpmek için bu son şansım olabilir.

Bu meseleyi önemseyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama birden önemli hale gelmiş, kendimden şüphe etmeme yol açmıştı. Böyle bir isteğe hiç kapılmamış, bunu daha önce bir başkasıyla yapmayı *zerre* kadar istememiştim.

Olası açıklamaların üzerinden hızlıca geçtim. Gelişme çağı evresinin sonucuydu bu değil mi? Dünyayı pişmanlıklarla terk etmek istemediğimden. Belki bu kez farklı olurdu. Geçen seferki kadar kötü olmayacağı kesindi.

Bir de hakikaten *merak* ediyordum. Hoş olabilirdi. Zaten hoş olması gerekirdi, değil mi?

Ona iyice yaklaştım. Ceketine sarınan ellerim bağrına değdi. “Belki hipotezim yanlıştır. Belki benim... tekrar denemem gerekiyordur. Daha farklı... deneysel koşullar altında.”

Yarım yamalak çekimser bir gülümsemeyle baktı. “Emin misin? Yoksa duygularımı incitmemek için alttan mı alıyorsun? Çünkü...”

“İnsanları incitmemek için alttan aldığımı kaç kere gördün?”

Gülümsemesi bir sırtıtmaya dönüştü. Soğuk elleriyle yüzümü avuçladı ve dudaklarımız birbirine değdi.

Temasla birlikte bağrımda bir yıldız patladı. Duygu yoğunluğuna şaştım; hiçbir tereddüt veya endişe taşıma-

yan, *kararlı* öpücüğü karşısında afalladım. Sanki uzun zamandır yapmak istediği şeydi. Sanki gidişatın nereye bağlanacağını en başından biliyordu.

Ona ayak uydurmaya, coşkusuna karşılık vermeye çalıştıysam da başarıp başaramadığım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Hiç öpmek istemediğim şu sarhoş öğrencinin yarım yamalak öpücüğünden tamamen farklıydı bu. Hatta güzeldi. Yakınlığı. Sıcaklığı. Ellерinin nazik teması. Ama dudakları ayrıldığında devam etme arzusu duymadım.

Bir süre o şekilde kaldık, nefes nefese.

Sonrasında ne olacağını hiç bilmiyordum.

Ardından, inanılmaz bir şey yaptı: Gülümsedi.

Ağzı benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi, gözleri hâlâ yumulu, yüzüm avuçlarının arasında, sırtıyordu. Onu seyrettiğimden haberi yoktu. Kendi kendine gülümsüyordu.

Gözlerini açıp da benimle göz göze gelince inanılmaz bir kahkaha patlattı. Sesi içimi titretti, yüreğimi sevinçle doldurdu ve elde olmadan kıkırdadım.

“Umarım geçen seferkinden daha iyi bir deneyim olmuştur,” dedi, usulca sevecen bir sesle.

“Çok daha iyi.”

Luka kollarını omuzlarıma atıp beni güçlü bedenine sımsıkı bastırınca kıpırdayamadım. Gözlerimi yumup başımı göğsüne yasladım. Soluk alıp verişlerimiz ahenk içinde bir ritim tutturmuştu.

“İkimizden biri gidebilir,” dedim sonunda, hâlâ içimi ısıtan o pırlıl pırlıl ışığı karalar bağlayarak söndürmekten nefret ettim. “Birimizden birimiz diğerini geride bırakabilir.”

Derin soluk alışını işitmekten çok hissettim.

“Öyle görünüyor.” Sesi içimi titretti, sestten çok his gibiydi.

Başka diyecek ne kalmıştı? Gerçek ortadaydı. Değiştirmeye imkân yoktu.

“Hiçbir şeyin değişmeyeceğine söz ver,” dedi, sesi boğuk ve şaşırtıcıydı. “Benim uğruma konumundan feragat etmeyeceğine söz ver.”

“Görev önce gelir,” dedim. Geri çekilip gözlerine baktım. Ay ışığı vuran bakışları solgundu. “Sen de ben gibidebileyim diye erken pes etmek gibi aptalca fikirlere kapılma sakın. Öyle şeyler yok, beni duyuyor musun? Bana destek çıkmaya ihtiyacım yok. Kendi çabamla hak etmem gerekir. Bana söz ver.”

Başıyla onayladı, sonra da tekrar yüzümü avuçladı. “Aptalca şeyler yok. Anlaşıldı.” Karşılıklı gülümsedik. “Ama Cass... tüm bunları geride bırakmak bırakmak anlamına geliyorsa, aileni, dünyayı...” Gerisini getirmede, sanki hayatımda en çok önem taşıyan şeylerin arasına kendini de koymaya isteksizdi. “Seni harekete geçiren şeyleri bir düşün. Onları aklından çıkarma.”

“Hey,” dedim, yanağına dokunup. Bu sözleriyle ne demek istediğini tam çözemedim. Beynimin her şeyi eksiksiz algılayamayacağı kadar çok şey dönüyordu kafamın içinde. Bunun neden bir vedayı andırdığını bilmiyordum. Niçin o ana damgasını vuracak kadar önem taşıdığını da. “Kendinin neden katıldığını hiç anlatmadın. *Seni* harekete geçiren ne? Çok uzun yoldan geldin. Yurdundan çok uzaklardasın.”

Bir saniyeliğine ağlamaklı gibi oldu. Sonra yanağım-

daki elimi nazikçe tutup aşağı indirdi. Gülümsedi ama bu kez eski gülümsemesinin cılız bir yansımasıydı. “Bir gün anlatırım. Uzun hikâye.” Elimi kaldırıp öptükten sonra bıraktı. “Gel, içeri girelim, soğuk algınlığından ikimizi de diskalifiye etmesinler sonra.”

25. BÖLÜM

Ertesi sabah gökyüzü masmaviydi ama ufukta fırtına habercisi sağanak bulutları toplanmıştı, bir yerlere yağmur indirdiği belliydi.

“Doyasıya seyret,” dedi Bolshakov. Boş bulundum. Tekerlekli eski püskü bir deri bavulu peşi sıra çekerek gelmişti. “Kalkış gününe dek gökyüzünü bir daha göremeyeceğiz.”

Mürettebat karantina odalarımıza taşınmak üzere avluda toplanıyordu. Gözüm Luka’nın kapısında idi ama hâlâ açıldığı yoktu. Onu tekrar görme beklentisiyle, görüştüğümüzde aramızda neler yaşanacağını merak ederek diken üstündeydim.

İçimdeki ateş hâlâ yanıyordu ama titrek bir aleve, kolayca bastırılabilir kırılgan bir şeye dönüşmüştü.

Luka hiç geç kalmazdı halbuki. Bolshakov, Jeong, Shaw ve Copeland bavullarıyla odalarından çıktıkları halde Luka hâlâ yoktu.

Gözlerim tekrar fırtına bulutlarına kayd.

Bizi bir sonraki aşamaya götürmek üzere Pierce ve Crane bizzat geldiğinde anlamam gerekirdi. Luka'nın kapağı duvardı.

“Durun,” dedim. “Luka nerede?”

Pierce zınk diye durdu. Beni süzdü. Yorgun görünüyordu, biraz da çökmüş. Kafasını hafifçe yana eğdi, biraz alaycı biraz şaşkın. Yanıt vermeye yanaşmadı.

Crane lafa girene dek ikimizi de süzerek ağırdan aldı. Konserden önce beklentiyi tırmandıran bir orkestra şefi misali sessizliği uzattıkça uzatarak merak uyandırdı. “Son aşamaya geçmek üzereyiz. Şu anda hepinizden içsel muhasebeyi tamamlamanızı ve bu projeye şüphe kalmayacak şekilde adanmanızı bekliyorum. İnsanlık tarihinde çok az kişiye sunulmuş değerli bir fırsat sunuyorum sizlere. Dünyevi kaygılarınızı geride bırakmalısınız. Sadece geleceğe bakın. Dördünüz de dolu dolu hayatlar sürdürünüz, aile kurdunuz, kariyerlerinizin doruk noktasına ulaştınız.” Soğukkanlı, zeki gözleri bana odaklanınca dik durdum. “Ama sen Cassandra, sen gençsin. Hayatını henüz tam yaşamadın. Son dakikada aniden karar değiştirmene izin veremem. *Odysseus* mutlaka fırlatılmalı ama sensiz fırlatılmamalı.”

Diğer astronotların bana taptaze bir ilgiyle baktığını hayal meyal gördüm. Copeland şaşkınlığını gizleyemedi. Shaw ve Jeong beni tebrik edercesine gülümseyerek bakıyordu.

Hiçbiriyle göz göze gelmedim, hissetmem gereken şoku hissetmedim. Hiçbir his uyandırmadı.

Pierce açıklığa kavuşturdu. “Luka Kereselidze artık bu programın bir üyesi değil. Bu sabah uçakla evine döndü.”

“Ne?” *Hâlâ* sabahtı. Onu ne kadar erken sepetlemiş olabilirlerdi ki? Bir saat kadar önce hiçbir şey demeden kapımın önünden mi geçmişti? Veda etmesine izin vermemişler miydi yoksa kendisi mi istememişti?

Albay Pierce güçlü bir tavırla konuşsa da gözlerinde bir mahcubiyet emaresi vardı. “Kendisi görevin gereklerini karşılayamadı. Adastra Projesi’nde artık ona yer yok.”

Pierce sanki hiç konuşmamış gibi Crane lafı devraldı. Pür dikkat bakışları benimkilere kenetlendi. “Cassandra Gupta, bizim için elzemsin. Bu mürettebatın beşinci üyesi sensin. Yerini alabilecek başka bir alternatif yok.” Diğerlerine döndü. “Sizler, hepiniz şu anda karar vermelisiniz. İnsanlığın iyiliği için varınızı yoğunuzu ortaya koyacak mısınız?”

Herkes sırayla mırıldanarak tasdikledi.

Artık tüm gözler bendeydi.

“Evet,” dedim, hiç duraksamayışım la gurur duydum.

Bolshakov hâlâ yanımdaydı. Elini uzattı. Uyuşmuş gibi elini kavradım. Bir boz ayıyla tokalaştığım izlenimi ne kapıldım. “Tebrikler, Bayan Gupta. Bu bir onurdur.”

Yüzü asıktı. Herkesinki asıktı. Anlam veremedim. Shaw omuzuma acemice vururken bile, Jeong cesaret verir gibi kolumu sıkarken bile, gülümsemeler tutuk ve cansızdı.

Onlar için alt tarafı bir işti bu. Tehlikeli, deneysel, tamamen beklenmedik olsa da benzerini defalarca yaptıkları türden bir iş. Beni yadırgıyorlardı belki de. Benim seçilmemden hoşlanmamış olabilirlerdi.

“Tebrikler evlat,” dedi Copeland, taşıdığı birkaç parça bavul nedeniyle ağır ilerleyen Pierce’in peşine takıldığı-

mız sırada. Kadının sesi sakin ama gergindi. Değerimi ölçer gibi gri gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. “Hak ettin.” Biraz sonra, geride kalınca, duymayacağımı zannettiği alçak bir sesle Jeong’a söylendi. “Çok boktan. Daha çocuk bu. Kaybedecek çok şeyi olan biri seçilmemeliydi.”

O anda dank etti.

Diğerleriyle beraber kapıdan çıkarken zihnimde çatışan iki ayrı düşünceyi bağdaştırmaya çalışıyor ama beceremiyordum: *Luka ayrıldı. Uzaya ben gidiyorum.*

Etrafıma baktım, artık bir üyesi olduğum astronotlara. Benim de işim buydu artık.

Öyleyse işe koyulma vaktiydi.

Karantinadaki yeni meskenime henüz yerleşiyordum ki sağanak başladı. Son iki odama kıyasla bir ayakkabı kutusuydu –yaşam alanından ziyade bir duvar girintisi– ama aldırmadım. Nasıl olsa orada fazla kalacak değildim.

En azından yağmuru seyredebildiğim bir penceresi vardı.

Birkaç kez uzun uzun nefes aldım. *Topla kendini.*

Niye birden korkuya kapılmıştım böyle?

Ekibin diğer üyelerine kara bir bulut gibi çöken kasvetli ruh hali beni de etkilemişti. İçimde bir halat çekme mücadelesi yaşanıyordu.

Luka ayrılmıştı. Bense uzaya gidiyordum. Onu bir daha hiç göremeyebilirdim, ailemi de dostlarımı da. Yerküre’den o denli uzaklaşacaktım ki dikiz aynasında soluk mavi bir noktacık gibi görünmeyecekti bile. İnanılmaz şeyler görecektim. Yabancı gezegenler. Uzak yıldızlar. Yepyeni canlı türleri. Hep istediğim şeylerdi bunlar.

Gelgelelim birdenbire başka yeni şeyler de ister olmuştum.

Üzerine titrediğim her şeyi, dünyadaki tüm mucizeleri, eserleri ve insanları, *bir ömrü* en büyük hayalim uğruna yitirmeye değer miydi? Her şey plana uygun tıkrı tıkrı işlese bile, ömrümün baharını, asla geri gelmeyecek o yılları, bir kriyojenik kapsülün içinde yarı bilinçli vaziyette uzayda savrularak harcayacaktım. Ebeveynlerimin başına bir şey gelebilirdi. Dadımın ömrü eve sağ salım dönüşümü görmeye yetmeyebilirdi.

Tüm bunları yüreğimde tarttım. Beni ben yapan her şey, geçmişim ve geleceğim –yeşil ve mavi bir gezegende mutlulukla geçen yıllar, sevgi ve dostlukla sarmalanmış bir hayat– terazinin bir gözünde; yaşamdan yoksun, soğuk ve sonsuz bir kara boşlukta yapayalnız geçen yıllar diğer gözündeydi. Ömrüme damga vurup yüreğime işlemiş ateşli hayalim bir tarafta, hayal bile edilemeyecek deneyimler yaşama ihtimali bir tarafta.

Sınırları daha da zorlamak istiyordum. Bir öncü olmak istiyordum. Büyük zorluklara göğüs germek. İçimde hiçbir ukde kalmaksızın tarihe geçebilecek şeyler yapabilmek cüzi yaşamımdan çok daha önemliydi.

İnce döşeğe çökuverdim.

Hayalim gerçek oluyor.

Bunu art arda tekrarladım. Bir karnaval aynasına maruz kalmış gibi karman çorman düşüncelerim yavaşça düzene girdi. Dünyam eski haline döndü ve üzerimdeki yük kalkıverdi, ufkum açıldı, görüşüm berraklaştı.

Eski ben –bu noktaya gelebilmek için her şeyi feda etmeye razı olan kız– şu halimi görse şüpheye kapılmama hayret ederdi. Oysa ben hâlâ aynı kızdım.

Her şeyi –kendimden şüphe etmeme yol açabilecek her şeyi– zihnimde bir kutuya koyup ağzını mühürledim.

Derin bir nefes daha aldım. Hiçbir şeyin beni engellemesine izin vermeyeceğime dair Luka'ya söz verişim gözümün önüne geldi. O anıyı da belleğimden sildim çünkü Luka'nın yeri de geride bıraktığım şeyler kutusuydu.

Tüm bedenim çelik kesildi sanki. Pır pır eden vesveseli yüreğimin yerini bir güç çekirdeği aldı. Houston'a gelmeden önceki halimi düşündüm; yalnızca hırs ve azimle hareket eden soğuk nevaleydin. Dünyaya kıldan ince bir iple bağlı. Gözü hep yükseklerde, semalarda, sonuca odaklı. Engel tanımayan bir kızdım, eskiden.

Ben hâlâ aynı kızdım.

26. BÖLÜM

Karantinada geçirdiğimiz on dört gün özetle şöyleydi: Klostrofobik, bunaltıcı ve beklenti dolu.

Karantina odalarımız çift üniteli iki tane römorktan biraz büyüktü. Tesisten yalıtılmışlardı. Kendi hava ve su arıtma düzenekleri vardı. Bir kanadında uyuyorduk. Diğer kanadında çalışıyorduk.

Taze hava yok. Dışarı çıkmak yok. Koşu yok.

Bana TYO'yu anımsatıyordu.

Kuyruğuna gelmiştik. Günün her anı bize bunu hatırlatıyordu. Her gün kalkışa bir gün daha yaklaşıyordu.

Yakında dünyayı geride bırakacağımı bilmek ve tüm hazırlığımı buna göre yapmak, zihnimdeki kutuyu sımsıkı mühürlü tutmaya yetiyordu.

En azından uyanırken böyleydi. Neyse ki Yerküre'deki son günlerimin çılgınca temposu sayesinde gördüğüm rüyaları çabucak unutuyordum.

Bolshakov, Jeong ve Shaw yeni gemimizi kullanmayı etraflıca öğrenmekle meşgulken, Copeland de benim

Diyet-Sunny'e alışmama yardımcı oluyordu. İşlemciyle beyin bağlantısı kurarak her gün bilgisayarla iletişim egzersizi yapıyordum.

"Beta sürümü olan Diyet-Sunny'e bağlanarak başlayacaksın," demişti Copeland. "Daha düşük işlem gücüyle çalışıyor." Uçuş doktoru olarak benim nöral arayüz eğitimimi o üstlenmişti. Çalışmama ayrılmış dolap büyüklüğündeki odada katlanır bir metal sandalyeye oturuyordu. Bilgisayar donanımının da bulunduğu oda iki kişinin zar zor sığabildiği genişlikteydi. "Doğrudan Sunny'e bağlanmak sana aşırı yük bindirir. Alıştırma alıştırma ilerleyelim istiyoruz."

Diyet-Sunny'e komut yollamayı öğrendim. Küçük bir robota kablosuz bağlıydı. Biraz egzersizle robotu uzaktan açıp kapamayı ve Diyet-Sunny'nin algılayıp tepki verdiği düşünce yoluyla istediğim yöne götürmeyi başardım.

Güçlü bir potansiyel barındırıyordu ancak çığır açıcı denemezdi. Düşünce kontrollü protezler uzun zamandır yaygındı.

Ayrıca bilgisayardan gelen girdiyi algılamayı da öğrendim. Copeland, bir deneyde parmağına kalp monitörü takıp Sunny'e bağladı. Dingin bir zihinle tüm bedenimi hislerden arındırdım. Birkaç saniye sonra yumuşak bir nabız atışı işittim veya hissettim. Uzakta çalan bir müziğin sabit ritimle gümleyen bası gibiydi. Gerçekte Copeland'ın kalp monitörüne doğrudan bağlanmış olduğumu irkilerek fark ettim.

"Dakikada elli beş atış," dedim.

Copeland'ın dudakları hafifçe aralandı. "İnanılmaz," dedi. "Vay canına."

Bu egzersizler beynimin bir dış bağlantıya alışması

için tasarlanmıştı. Kas hafızası oluşturmak gibiydi; daha önce hiç erişilmemiş noktalarda yeni sinir uçları serpi-liyordu. Bu sayede, gerçek Sunny'e bağlandığım zaman hazırlıklı olacaktım.

Copeland'in anlattığına göre, bağlantı kurulduğunda ilaçlar etkisini gösterecek ve mevcut zihinsel durumumu korumamın gerekmediği yarı bilinçli düzeyde kalacaktım. Ne var ki ilaç etkisindeyken iletişim kuramazdım. O nedenle egzersizlerde en çok bu konuya eğildik; kendi beynim ile bilgisayar arasındaki zayıf bağlantıları bulup oralara yükledik.

Copeland, Sunny'i kapılarla dolu bir koridorda aradığımı hayal etmemi önerdi. Sunny kapıları öyle hafif tıklatıyordu ki dış uyaranların çoğunu mümkün olduğunca elemeyi başarmadıkça işitmem neredeyse imkânsızdı. Kapıyı bir kez buldum mu açıp onu içeri buyur etmem yetiyordu. Geri kalanını kendisi hallediyordu.

Derslerim zamanla bağımsız çalışmayla sınırlı kaldı. Kalkış prosedürleri ve uçuş mekanikleri deneyimli astro-notların sorumluluğundaydı; benim işim Sunny ile bağlantı kurmaktı.

Elemelerde oda arkadaşlarımla olduğu gibi diğerlerini yakından tanımayı ummuştum, ancak herkes kendi halinde işine odaklanmıştı ve bunaltıcı koşullara rağmen nezaketi elden bırakmıyorlardı. Gergin, durgun bir hava hâkimdi. Dalgınlardı. Herkes kısık sesle az ve öz konuşuyordu. Hepimiz pamuk ipliğine bağlı gibi, bir düdüklü tencerenin içindeymişiz gibi tetikte yaşıyorduk.

Gelgelelim TYO'nun aksine, bu ortam fazlasıyla gerçektir.

Az uyuyordum. Bedenimin tüm hücreleri titreşiyordu sanki. Bir türlü yerimde duramıyordum. Evham ve katıksız adrenalin beni moleküler düzeyde sarsıyordu. Sadece gerektiğinde konuşuyordum. Yemekte ne verirlerse onu yiyordum. İşimi yapıyor, yatağa giriyor ve boş yere uyumaya çalışıyordum. Gördüğüm rüyalarıysa unutmaya uğraşıyordum.

Kalkışa 48 saat kalmıştı. Ziyaret günüydü.

Dünyayı terk etmeden önce ailemi son kez görecektim.

Diyafondan ziyaret odasına çağrıldığımda neyle karşılaşacağımı hiç bilmiyordum. Onca zaman sonra onları görmek kim bilir nasıl olacaktı.

Mitsuko'yu kesinlikle beklemiyordum. Tarz sahibi siyah yağmurluğu, dize kadar çizmeleri, kusursuz makyajı ve boynundaki rengarenk ipek fularıyla manken gibiydi. Plastik camın ardından sırtarak el sallıyordu.

Arkasındaki sandalyede pahalı deri ceket giymiş, dazlak kafalı, uzun boylu iri bir adam oturuyordu. Yakışıklı tıknaz yüzüyle Kaptan Amerika'nın Latin kökenlisini andırıyordu. Ben içeri girince ayağa kalktı. Aynı anda diğer tarafta oturan Emilio'yu gördüm. Sevinçle sırtarak ayağa fırladı.

Camın önüne oturup ahizeyi kaldırdığım sırada Mitsuko hâlâ sırtıyordu.

"Geç kalmanın cezası olarak sıranı bekle." Onun ağzından ilk işittiğim sözcükler bunlardı, üstelik bana hitaben söylenmiş laflar da değildi. Emilio geri çekileceğine Mitsuko'yla beraber kabine sıkışıp yanlarındaki daracık tablanın üzerine ilişti.

“Cass, şu anda seninle görüştüğüme inanamıyorum.” Elini cama dayayıp manikürlü tırnaklarıyla tıkırdattı. Heyecanını bastıramıyordu. “Michael da benimle geldi, onunla nihayet tanışabilirsin, bir nevi yani. Muhteşem ötesi ya. Kafayı yemişsindir herhalde?”

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona öylece baktım. Eleme- nin üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Başkasının ha- yatından bir kalıntı gibiydi. Birinci sınıftan beri görme- diğin bir dost gibi. Üzerinden çok sular akmıştı. Onun açısından değil belki ama kendi namıma öyleydi.

Mitsuko’nun gülümsemesi soldu. Sesi alçaldı. “Cass?” Emilio’ya endişeyle baktı, o da omuz silkti. “Cassandra Gupta, ne derdin olduğunu *hemen* söylüyorsun yoksa şu telefonu kaptığım gibi...”

Gülümsemeye çalıştıysam da bocaladım. “Sinirler bi- raz bozuk. Sizi gördüğüme sahiden sevindim.” Bana o kadar uzun süre baktı ki gözlerimi kaçırdım. Ona nasıl söyleyebilirdim? Bir uzaylı teknolojisiyle aşırı zeki bir bil- gisayara beynimi doğrudan bağlayacağımı ve herhangi bir insanın tanık olduğundan çok daha uzun soluklu bir yolculuğa çıkacağımı?

“Biraz ürktüm galiba.” Kelimeler bir suçun itirafı gibi döküldü dudaklarımdan.

“Cassie Gupta,” dedi yine, eylem çağrısı yapar gibi bir sesle. Sırtımı dikleştirdim. “Şu anda sana imreniyorum. Sahiden imreniyorum. Böyle şeyler pek hissetmem ben.” Sesi yumuşadı. “Bunu hak ettin. Boşa harcama.”

Sadece bir saniyeliğine gözlerimi yumarak sözlerini içime sindirdim. Keşke onları içime sokabilsem, göğüs kafesime dağılayabilseydim.

Cama tıklatıp gülümsedi. “Sana bir hediyem var.” Ara bölmedeki çekmeceye hafif bir *tingirtıyla* küçük bir şey bıraktı. On saniyelik mikroptan arındırma işlemi bitince benim tarafımdaki ışık yeşil yandı.

Minik metal nesneyi alıp inceledim. Noktalı takımyıldız desenli incecik bir gümüş yüzüktü. Takımyıldızı bir anda tanıyınca suratıma bir sırtıma yayıldı. “Aslan burcu?” Sırt kısmında minik kuyruğu daire çizen minicik bir aslan simgesi vardı.

Mitsuko keyiflenmişti. “Yavru aslan kardeşime *kim olduğunu* unutmayasın diye aldım.” Alçak sesle ürkütücü bir edayla dedi bunu.

“Doğum günümü nereden biliyorsun?”

“Böyle de sinsiyimdir. Eve gidince araştırdım.”

Yüzüğü parmağıma taktım. Cuk diye oturmasına şaşmamalıyım. “Seninle tanışma şansına nasıl eriştim ben?” dedim.

Mitsuko göz kırptı. “Michael da hep öyle der.”

Karşılıklı gülümsedik.

“Geldiğine çok sevindim. Hiç tahmin etmiyordum. Belki...”

Mitsuko sır verir gibi kafasını öne uzattı. “Eh, malum. O berbat astronotluk işini istemiyordum. Maaşı da boktan zaten. Kocacığımın evde empanada* yiyip o boku internette seyrederim daha iyi dedim.”

Gülünce canım yandı. O kaslar günlerdir kullanılmıyordu. “Aramızda dargınlık var mı?”

“Cass. Olsaydı son dakikada buraya *uçar mıydım?*”

Minnet duygusuyla dolup taşım.

* *Isp.* puf böreği, çiğ börek. (ç.n.)

Emilio oturduğu yerden ayağıyla onu hafifçe dürtmeye başlamıştı, sabırsızlandığı belliydi. Mitsuko ona terslenerek bakıp ayağa kalktı. “Geri döndüğünde beni ziyaret etsen iyi olur yoksa yakana yapışırım.” Avucunu cama dayadı, sonra da el sallayarak gitti. Camdaki el izi yadigâr kaldı.

Emilio ahizeyi alıp kulağına götürdü. Üzerinde kırmızı bir tişört ve yırtık kot vardı. Kafası hâlâ yanlardan kazılı, saçları ortada tek bir şerit halindeydi. Jöleyle diken gibi yapmış, bazı uçlarını da kızıla boyamıştı. Haline baksan, kendi kuşağının seçkin dâhilerinden biri olarak seçildiğine inanamazdın. Kaldırımında kaykayla dolaştığı için azarlayabileceğin birine benziyordu.

Ahizeyi omuzuna kısırdı. “Komik, seni bir gün bu halde göreceğimi başından beri biliyordum,” ağzından dökülen ilk kelimelerdi.

“Ne var ne yok?” diye sordum, dış dünyadan bir lokma haber duymaya hasretle.

“Aman, bildiğin gibi. Yeni bir işe girdim.” Biraz durakladı. “NASA’da. Houston’da sözleşmeli bir iş aslında. Eğlenceli sayılır. Sizin görevin perde arkasında da çalışma imkânı bulabilirim.”

Orası kuşkuluydu ama yine de kocaman gülümsedim. “İçimi rahatlattın. Yani Mitsuko’ya yakın mısın?” Hafif bir kıskançlığa kapıldım. Onlar birlikte takılırken ben ömür boyu uzaklarda olacaktım.

“Evet, aynı ilçedeyiz, uzak değiliz. Buraya beraber geldik. İş güç yüzünden çok fazla beraber takılamadık gerçi.”

İçimi kemiren kıskançlık tüm güzel duyguları gölgelemeye başladı.

Aynı anda Mitsuko işitebileceğim bir sesle geriden söylendi; “Kahrolasıcı, hani ona hediye alacaktın?” Emilio ona gücenmiş gibi baktıktan sonra bana hınzırca sırıttı. “Şakaydı. Ben de sana bir şey getirdim.”

Cebinden küçük bir kese çıkarıp duvardaki bölmeye koydu. O kadar hafif bir şeydi ki hiç ses çıkmadı.

STS-87 görevinden bir hatıra armasıydı. Kalpana Chawla’nın ilk uzay uçuşundan. Uzay kaskı şeklindeydi, yarısı dünya yarısı uzay, tam ortasını Columbia mekiği bölüyordu. Chawla’nın kenara işlenmiş adında parmaklarımı gezdirdim.

“Hediyelik eşya mağazasında gördüm,” dedi Emilio, biraz ezile büzüle. “Senin için duygusal anlamı olur diye düşündüm. Seni biraz şablona sokmak gibi falan mı oldu bilmem.”

O anda Emilio’ya baksaydım ağlayabilirdim. “Yok, mükemmel. Bayıldım.”

“Seveceğini tahmin ediyordum.” Sesinin tınısında nadir rastlanır bir içtenlik vardı. “Yanında götür. Belki o sayede benim de bir parçam seninle gelmiş gibi olur.”

“Hepimiz kalben yanında olacağız.” Mitsuko yüksek sesle ekledi.

Verdikleri hediyeleri bağrıma basarak başımı salladım. “Götüreceğim. Söz.”

Sessizlik oldu. Kendimi toparlayıp da kafamı kaldırıncı onu cama alnını dayamış halde gördüm. Benden biraz yukarıda oturduğu için aşağıya doğru bakıyordu. “Kafayı yediğim falan yok, yeminle. Ama seni seviyorum. Aramızda öyle şeyler yok biliyorum, malum, her neyse. Sadece bilmeni isterim. Bir dost olarak. Sen de Mitsuko-

ko da dostumsunuz. Beraber çok badireler atlattık, asla unutmam. Bilmem anlatabildim mi?”

Ne demek istediğini anlıyordum.

Ebeveynlerimin uçağı gecikmeli inmiş, Mitsuko ile Emilio gittikten saatler sonra gelebilmişlerdi.

Onlarla –ikinci kez– vedalaşma fikri içime oturuyor, ciğerimi dağlıyordu; sanki ruhumu bedenimden söküyorlardı.

Ailemle nasıl vedalaşacağımı bilmiyordum. Ölesiye korkuyordum.

Annemle babam içeri yan yana girdi. Florida gece uçağından yeni indikleri hallerinden belliydi. Mor satenden sade sarisini giymiş babaannemin yüzü anımsadığımdan daha yaşlı göründü gözüme. Amcam uçakta kafasını nereye yaslayıp uyuduysa artık, bir yanağı hâlâ kızarık, saçı yer yer kalkıktı. Annem de babam da süzgün ve bitkin görünüyordu, haftalardır uyumamışlar gibiydi.

“Selam anne,” dedim ahizeden. O kadarını söyleyebildim.

Annem ağladı. Ben ağladım. Kendime değil, benim yüzümden çıktıklarını gördüğüm için.

Beni, biricik evladını dünyaya getirebilmek için ne zorluklardan geçmişti. Kelimenin tam anlamıyla ayrı düşmek içinmiş hepsi. Belki de ebediyen.

Annem bir türlü konuşmadı. Telefonda habire ağlıyordu. En sonunda Dadı ahizeyi onun elinden nazikçe alarak kulağına götürdü.

“Kusura bakmayın,” dedim, hıçkırıklar içinde.

“Cassandra Harita, kalbinin sesini dinlediğin için kimseden özür dilemeyesin,” dedi Dadı Hintçe, güçlü ve

metanetli tok sesiyle. “Annen idrak ediyor. Hepimiz idrak ediyoruz. Şimdi beni dinle. Dualarım seninle. Güvende olacaksın. Kâinata çıkıp yıldızlara dokunacak ve tekrar yuvamıza döneceksin. Anlıyor musun?”

Başımı salladım. Gözyaşları yanaklarımdan yuvarlanıyor, genzime ağırlar giriyordu. Anneme, onun gözyaşlarıyla ıpslak yüzüne bir türlü bakamıyordum. Baksaydım, uğruna çaba harcadığım her şeyi hiç tereddütsüz terk ederdim.

Dadı ahizeyi yavaşça masaya bıraktı ve çırpı gibi esmer parmaklarını ensesine götürüp boynundaki kolyeyi çıkardı. Ara bölmedeki haznenin içine koydu. Kısacık bir sterilizasyon işleminden sonra benim tarafımdaki kapak açıldı.

Şaşkınlıkla elimi uzattım ve babaannemin taktığı kolyeyi aldım, hâlâ sıcaktı. Ucundaki taşı kavradım. Avucumun içindeki ılıkılığı yüzünden canlı gibiydi. Uzun, ince bir zincire takılı olan bu kolye süsü süt beyazı sabuntaşına yontulmuş bir Ganeş tılsımıydı.

Tanıdık fil kafalı Tanrı, gizemli bakan siyah boncuk gibi gözlerle bana gülümsüyordu. Hortumu kıvrılarak havaya kalkmış, insan ellerini iki yana uzatarak kucak açmıştı.

Engelleri kaldırandı o. Bir yolculuk öncesinde gezginleri kutsayandı.

Babaannem onu bildim bileli bunu takardı ama bu kolye beni daha önce hiç bu kadar etkilememişti. Saçının kokusu gibi Dadı’nın bir parçasıydı bu.

Dadı’nın sesi eski telefon hattında cılız ve tenekemsiydi. Hattın öbür ucundan çıkıp yüzümü omuzuna gömesim

geldi. Tıpkı hayat ağır geldiğinde çocukken yaptığım gibi. “Onu bana deden eliyle yontmuştu,” dedi Hintçe. Gözleri ıslıl ıslıldı. “Onun el emeği, benim göz nurum, sana hediyem.” Yumru yumru tek parmağını havaya kaldırdı. “Hadi, şimdi yıldızlara git.” Yanında annemin gözyaşları dinmiş gibiydi ama hâlâ ağlamamak için kendini zor tutuyordu. İkisinin de bakışları yürek dağlayıcıydı.

Ağlamaklı gülümseyerek kolyeyi boynuma taktım. Ucundaki süsü tişörtümün altına soktum. Tenime değen tarafı pürüzsüzdü.

Guy amcam Dadi’nın üzerinden eğilip “Eve döndüğünde görüşürüz chica,” dedi. Sonra ahizeyi nihayet babam kulağına kaldırdı. Hiç ses etmeden o eski tip gözlüğüyle bakıp durdu. Konuşmaya çalıştıkça üst üste yutkunup duruyordu.

Annem sesimi duymak için kulağını yaklaştıınca babam ahizeyi biraz ona doğru çevirdi.

“Bana neden yazmadınız?” Bu konuya değinmeyi düşünmüyordum ama ağzımdan kaçtı.

“Ah Cassandra,” dedi annem, ahizeyi alarak. “Yazdık, yazdık. Hiç cevap gelmedi. Cevap yazamayacak kadar meşgulsün sandım.”

Gırtlığıma kadar yükselen yeni gözyaşı selini yutkunarak bastırdım.

“Buna izin verdiğime inanamıyorum,” dedi.

“İstediğim buydu biliyorsun,” diye fısıldadım.

Annem başıyla onayladı, gözleri iyice şişmişti.

“Abartıyorsunuz. Her şey yolunda gidecek,” dedim, titreyen sesim beni ele verse de. “Başıma gelen en iyi şey bu. Beni haberlerde göreceksiniz. Tarih kitaplarında. Hiç

kimse adımızı unutmayacak. Endişelenmeyin. Benimle sahiden ama sahiden gurur duyacaksınız.”

Bunlar dört saat önce banyo aynasında provasını yaptığı sözlerdi. Oysa kulağa fazla hesaplı geliyordu şimdi, şom ağızlılık eder gibi.

Annemin yüz ifadesi perişan ama sesi metanetliydi. “Seninle hep gurur duyuyorum canımın içi. Hep gururumsun.”

“Geri döneceğim,” diye söz verdim; özgüvenli ve cesur görünmeye çalışarak. Bir nebze başardım da. “Ağlama anne, beni de ağlatıyorsun. Asıl mutluluk bu, unuttun mu?”

Hep birlikte ahizeye toplanmış o hallerini bağrıma basmak istedim. Beni o kadar seviyorlardı ki, bir camın ardından –dokunma imkânı bile yokken– bir saatten az sürecek bir görüşme için apar topar uçağa atlayıp gelmişlerdi. Sesimi son bir kez duyma gayretiyle hepsi birden ahizenin başında iki büklümdü.

Beni ben yapan onlardı, tam anlamıyla. Nereye gidersem gideyim yanımda olacaklardı.

Gittikleri zaman hafiflediğimi hissettim. Dengem şaştı. Sırtımdan nasıl atacağımı bilemediğim ağır bir yükü çok uzun süre taşımış da kurtulmuş gibiydim. Fora edildim sanki. Yerçekimi tutarsız hale gelmiş gibi yalpaladım.

Artık tüm dünyevi meseleleri sahiden geride bırakabilirdim. Yarım kalmış işim yoktu. Edilmemiş vedalar yoktu. Pişmanlıklar yoktu. NASA uzmanlarının, psikologların önerdiği şeydi bu zaten.

Keşke doğru olsaydı.

* * *

Diyafon tekrar hışırdadığında pijamamı çoktan giymiştim. Bir ziyaretçi daha mı? Bu saatte?

İçim hoplayarak Luka diye düşündüm. Ama bu umut kıvılcımı çabuk söndü.

Ziyaretçi odasındaki Hanna'ydı. Üzerinde bir örme ceket ve hâkî elbise vardı. Çantasını bir kalkan gibi iki eliyle önünde tutuyordu. Epey geç bir saatti. O vakitlerde çoktan eve gitmiş olması gerekirdi.

Karantinaya alındığımdan beri Hanna'yı görmemiştim. Onu göreceğimi sanmıyordum. İşin kendi üzerine düşen kısmını tamamlamıştır herhalde diyordum. Camın ardından uzun bir süre bakıştık.

Kendi tarafındaki ahizeyi kaldırdı ve aynısını yapmamı işaret etti. Yakından bakınca gözlerinin altındaki siyah halkaları ağır makyajla örtmeye çalıştığı görülüyordu. Bay Crane onu eşek gibi çalıştırıyor olsa gerekti. Ya da kendi çalışkanlığıydı.

Bir süre ahizedeki nefesini dinledim. Gözlerimiz birbirine kenetli, meraktaydım. "Luka sana bir şey iletmemi istedi."

Bir demir pençe midemi kavrayıp burdu. Ses çıkarmak için iki misli gayret gösterdim. "Ne? Onunla ne zaman konuştun?"

"O son gün, Sunny ile ilk kez bağlantı kurduğunda kurul üyelerine kokteyl verildiği gün. Olacakları sezmiş. Veda etmesine izin vermeyebilirler diye sana bir mesaj iletmemi istedi. Bu gösteriyi sahnelemek için acele edildiği biraz belliydi."

"Ee?.." Göğüs kafesim ezilmek üzereydi artık.

"Hiçbir pişmanlığı yokmuş, senin de olmamalymış.

Bir de sözünü tutmalıymışsın.” Kül yutmaz bakışıyla tepkimden bunun anlamını çözmeye uğraştı. Hiç renk vermedim.

“Bir şey daha var. Sana bir şey vermemi istedi. Ne olduğunu ‘Tanrı bilir.’ Çantasını açıp aramızdaki sterilizasyon kutusuna bir şey koydu.

Kutuyu açtım ve içindeki siyah fildişinden nesneyi aldım. İlk anda ne olduğunu anlayamadım. Parmak büküklüğündeki ince dörtgen prizma tuhaf ama tanıdıktı. Kâğıt ağırlığı veya biblo niyetine kullanılabilecek şekilde gümüş bir ayağa monte edilmişti.

Bir piyano tuşu.

Genzim düğümlendi.

Ağlamaklı oldum.

“Sana göz kulak olacağım,” dedi. “İyi şanslar. Yolun açık olsun.”

“Teşekkür ederim.” Tam ahizeyi kapamak üzereydi ki atladım. “Benim için bir şey daha yapabilir misin acaba?”

Kıpırdamadan bekledi.

“Luka’ya ulaşma imkânı bulabilirsen, yani ülkeyi terk etmişse ulaşman zor olabilir ondan diyorum ama hani olur da bir şekilde irtibata geçersen ona bir mesaj iletebilir misin?”

Tek kaşını kaldırdı. “Denerim. Ona ne söylememi istiyorsun?”

“Sadece... sözümü tuttuğumu. Ve bunu ona bizzat söylemeye kararlı olduğumu.”

Uyuyamıyordum. Nasıl uyuyabilirdim ki?

NASA astronotlarının Kişisel Tercih Kiti denen küçük

bir çantayla hatıralık eşyalarını uzaya götürmelerine genelde izin verilirdi. Benim KTK limitim bir kilodan azdı ve elektronik eşyaya izin yoktu.

Bavuluma uzaya götürmek isteyebileceğim pek fazla eşya koymamıştım. Ailemin bir fotoğrafı ve Beethoven'ın Op.106 sonatının ezberimden karaladığım notalarının bulunduğu bir kâğıt parçası vardı o kadar.

Ganeş tılsımı avucumdaydı. Ağırlığı varla yok arasındı. Dedemin –hiç tanımadığım ama damarlarımda kanını taşıdığım adamın– el emeğini avucumda tutarak tüm sülalemizi gözümde canlandırdım; genleri kesintisiz bir zincir halinde ta insanlığın ilk günlerine kadar uzanan atalarımızı. Onların geçmişini de taşıyordum.

Sadece kendi geçmişimi değil. Emilio benimle konuşan ilk kişiydi. Şans eseri yanıma oturmuş ve bir daha da hiç ayrılmamıştı. Onunla ilgili ilk izlenimim feciydi. Luka için de öyleydi, yeni kavırıyordum. Mitsuko için de. En çok da Hanna için kötü düşünmüştüm belki.

Hepsine anında kulp takmış ve yanılmıştım.

Onlardan üstün olduğumu sanmıştım. Başkalarının beni yolumdan alıkoyacağını, benimle aşık atacağını, bana köstek olacağını. Bay Crane'in lafı kulağımda çınılıyordu. Dostlarım olmasaydı bu noktaya gelemezdim. Sonuçta anneme verdiğim sözü yerine getirmiştım.

Kolyeyi dudağıma götürüp öptüm. “Teşekkürler size,” diye fısıldadım. Emilio haklıydı; Ganeş sadece engelleri kaldırmakla kalmıyor, alçak gönüllülüğü öğrenmesi gereken kişilerin yoluna engeller de çıkarıyordu.

Ganeş'i KTK'nin içine koydum. Hanna'nın pusulasını da.

Geriye bir tek beklemek kalıyordu. Yattığım yerde saatleri sayıyordum.

Gözlerimi yumdum ve Luka'yla öpüşmemizi anımsamaya çalıştım. Gerçekten yaşanmış mıydı? Öyle ani olmuştu ki ertesinde onunla konuşma fırsatı hiç bulamamıştım.

Luka tek pişmanlığımıydı, yanıtsız kalmış tek sorum. Nerelerdeydi? Beni düşünüyor muydu? Aklından *neler* geçiyordu? Ta uzaklarda, bir odada benim gibi uzandığını, dile getiremedikleri yüzünden kıvrandığını hayal ettim. Onun yerini aldığım için beni suçlamasaydı bari. Neden-se bunu yapacağına ihtimal vermiyordum.

Ama neden vedalaşmaya gelmemişti?

Hiç öğrenemeyecektim.

Saate baktım.

On bir saat kalmıştı.

27. BÖLÜM

“Tüm sistemler hazır. Tamam.”

Kemerim bağlı arkama yaslanmış dosdoğru gökyüzüne bakıyordum. Yalnız gökyüzü yerine kavisli metal tavanı görüyordum. Yıldızlar da araç panelindeki yanıp sönen ışıklardı.

İki buçuk saattir öylece oturuyor, sayısız güvenlik kontrolünden geçiriliyorduk ama zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Korkmuyor, sadece bir an önce kalkma isteği duyuyordum.

Tamam, birazcık korku vardı belki.

Kalkışa az bir zaman kaldığını, son ayarlamaların yerel hava koşullarına ve Ay'ın yerçekimine göre yapıldığını –fırlatmanın gece yapılmasının sebebi de buydu– telsizden öğreniyorduk. Fırlatma rampasına o kadar çok stadyum ışığı yerleştirilmişti ki sanki üzerimize yüzlerce minyatür güneş vuruyordu, ancak rampanın çevresi zifiri karanlık ve ıssızdı.

Gece kalkışı gizlilik demekti. Çıkacak gürültüyü sak-

lamaları mümkün değildi haliyle, yine de gemiyi kimsecikler görmediği sürece rutin bir uydu fırlatması kisvesiyle ört bas edilebilirdi.

Çocukken birkaç fırlatmaya katılmıştım. Bu defakinde piknik sandalyeleriyle çimenlere kurulmuş seyirci kalabalığı yoktu. Basın konferansı yoktu. Kalkıştan önce mürettebatın bir tanecik fotoğrafı çekilmişti. Resmi fotoğrafçı çektikten sonra bize de göstermişti. Herkes somurtuk çıkmıştı. Giysilerde ne görev arması vardı ne de künye.

Fırlatma rampasına doğru tırmanmaya başladık. *Odysseus*'un hortlağı andıran beyaz suretini ilk kez gördüm. Karanlıkta dev bir metal melege benziyordu.

Şekli kabaca eski uzay mekiğini andırıyordu, bir uçak veya kuş gibi aerodinamik. Yalnız bunun kanatları küt, güdük, yuvarlaktı. Gövdesi, kanatlardaki birkaç NASA simgesi hariç sade ve pürüzsüzdü. Ortası uzunlamasına şişkindi, sanki gemi dev bir yumurtayı mideye bütün indirmişti. O kısım yaşam modülüydü. Uzun seyahatimiz boyunca bizi barındıracak beş İHM orada bekliyordu. Acil durumda o yumurta açılıp bir kaçış kapsülüne dönüşebiliyordu.

Tüm gemiyi bir hale gibi kalın, beyaz bir halka çevrelemişti.

Hafifçe ışıldıyor, parlak yüzeyi tüm ışıkları yansıtıyordu. Mistik, büyülu bir şeyi andırıyordu. Kutsal bir şey gibiydi.

Yaşam modülünün alt kısmında tam ölçekli modelde test edilmemiş motorlar vardı. Gerçekliği büküp bizi başka bir yıldız sistemine taşıyacak olan gerçek Alcubierre sürücüsü.

Bu gemi başka bir gezegende tasarlanmıştı. Gelecek sefer uyandığımda gözümü o dünyada açacaktım.

Bu gemi bize mezar da olabilirdi.

Gözüm dalana dek baktım ona. *Odyseus* benim kaderimdi. Kaderimde insanlık tarihine geçmek de olsa, o uğurda ölmek de olsa, fark etmezdi benim için. Öyle ya da böyle, bu gemiye binmek alın yazımdı. Doğduğum günden beri her şey beni buna hazırlamıştı.

Sıra nihayet bana gelip de fırlatma modülüne emekleyerek girdiğim sırada artık korkmuyordum.

Çeşitli komuta seviyelerinden insanlar kulağımda art arda talimatlar sıralıyor ama hiçbirini anlamıyordum. Doğrulama, tekrar doğrulama, onaylama, çifte onaylama, hiç bitmeyecekmiş gibi, art arda yineleniyordu ki en sonunda...

“Kalkışa on beş saniye.” Kulaklığımdaki erkek sesinin sakinliği abes kaçıyordu.

İnternette bunun videolarını kaç kez seyretmiştim? Uzak mesafeye yapılan son insanlı uçuşu, sekiz yaşındayken pijamamla televizyondan naklen izlemiştim. Annem mutfakta mısır patlatırken ninemin kucığına kurulmuş-tum.

Şimdi de gerçeğe dönüşmüştü. Bizzat yaşıyordum.

Koltuğuma bir yarış otomobili pilotundan daha sıkı bağlanmıştım. Jeong ile Bolshakov’un arkasındaki ikinci sıraya geçmiş, sağımdaki kavisli bölmeye yaslanmıştım. Copeland ve Shaw ise solumdaydı.

Acil durumda fırlatılmaya uyarlanmış, basınçlı parlak turuncu astronot kıyafetlerimiz pofuduktu ve aşırı pahalı dış iskelet vazifesi görüyordu. Sağımdaki minicik

yuvarlak pencereden sadece zifiri gökyüzü görünüyor, rölantideki motorlardan yükselen ısı dalgaları belli belirsiz seçiliyordu. Soluk egzersiziyle gevşemeye çalıştım. Görev Kontrol kalp atışlarımızı gözlüyordu.

“On. Dokuz. Sekiz.”

Aile fertlerimi tek tek gözümün önüne getirdim. Dostlarımı. Terk etmek üzere olduğum bu gezegendeki sevdiğim her şeyi.

“Yedi. Altı. Beş.”

Kafam sakindi.

“Dört. Üç. İki.”

Odysseus şiddetle sarsılmaya başladı.

“Bir. Kalkış.”

VUUUUUM!

Dört tane itici roket binlerce tonluk yakıt gücüyle kükredi. Göğsüme bir fil çöreklenmiş gibi koltuğuma gömüldüm.

Yerden ayrılışımızı hissetmedim. Uzun bir süre hareket ettiğimizden bile şüpheliydim. Titreşim öyle yoğundu ki uzuvlarımın her biri ayrı bir depreme yakalanmış gibiydi. Tüm enerjimi soluk alıp vermeye ayırdım.

Kulaklığımda durum güncellemeleri bildiriliyordu. On iki saniye içinde fırlatma rampasının görüş mesafesinden çıktık. Bir dakikadan kısa sürede yüzlerce kilometrelik hızlara ulaştık.

Yörüngeye varmamıza altı buçuk dakika vardı. Her an felaketle sonuçlanabilecek muhtemel terslikleri düşünmemeye çalışıyordum.

Yerçekimi kuvvetinden daha kötü etkileneceğimi sanmıştım. Uçak kalkışından pek farklı değildi. Ama belki

de simülasyonlarda aylarca kalkış eğitimi gördüğüm için öyle geliyordu. Yeryüzünde gördüğüm en yüksek hızları çoktan aşmıştık. Bindğim hiçbir uçak bu kadar yüksek irtifaya çıkmamıştı.

Ses duvarını aşınca bir gümleme tüm gemiyi silkeledi. Saniyeler sonra saatte bin kilometreyi aştık. Artık kollarımı kaldıramaz haldeydim. Soluk almak güçleşti. Kulaklarım tıkanı, gözümde benekler uçuşuyordu.

Gene de hazırlıklıydım. Yapmam gerekeni biliyordum. Soluk almaya odaklandım. Katlanarak artan yerçekimi basıncına rağmen diyaframıma yüklenerek ciğerlerimi açmaya uğraştım.

Saatte sekiz bin kilometre. Hedefe ulaşılmıştı. Aşırı hızlıydık! Doğanın el verdiği koşullarda insanlığın ulaşabildiği en yüksek hızları misliyle aşmıştık. Yerküre'den kilometrelerce yukarıdaydık. Uzaklaştıkça uzaklaşıyorduk. Devasa bir ateş ve duman sütunu dışında hiçbir şey yoktu altımda.

Nefes al. Nefes ver.

Kabin tuhaf biçimde sessizdi. Pistten ayrılmamış da olabilirdik.

Shaw eldivenli kocaman elini binbir güçlkle uzatıp beni rahatlatmak için elime dokunmayı başardı. Hiçbir şey hissetmedim ama faydası dokundu.

Telsizden Bolshakov'un sesi duyuldu. "Beş saniye içinde roketlerden ayrılıyor." "

"Anlaşıldı, beş saniye içinde roketler ayrılıyor," dedi Görev kontrol.

Kabin bir saniyeliğine sarsıldıktan sonra boşalan iki roket koparak dünyaya düştü. Düşüşlerini izlemeye çalışmadım. Kalkışın tehlikeli kısmındaydık ama hiçbir

aksaklık görünmüyordu. Yerküre'nin çekim kuvvetine kalan iki roketle direnecektik.

Atmosferin en uç sınırına yaklaştıkça sarsıntı biraz azaldı. Daha az hava daha az türbülans demekti. Yerçekim kuvveti zayıfladı. Ciğerlerim biraz rahatlar gibi oldu.

“*Odysseus*, dönüş negatifte. Anlaşıldı mı?”

Bolshakov'un yanıtları biraz bıkkın gibiydi. Onun için beylik teranelerdi bunlar. “Anlaşıldı, Kule. Dönüş negatif, tamam.”

Geri dönülmez noktayı geçmiştik. Kalkışın iptali söz konusu değildi artık.

Kayışlarım bir anda gevşedi. Hâlâ bağlı mıyım diye bakınca koltuğumdan birkaç santim havalanmış olduğumu gördüm.

Birkaç dakika sonra telsizden Bolshakov'un sesini işittim. “Houston, *Odysseus*. Atmosferden çıktık, tamam.”

“Anlaşıldı, *Odysseus*.”

Tekrar Bolshakov'un sesi. “Bayanlar baylar, kaptanız kemer ışığını söndürmüştür. Kabinde serbestçe hareket edebilirsiniz artık.”

Jeong ile Shaw yanımda kemerlerini çözerlerken telsizde gülüşmeler oldu. Onlar için parkta dolaşmak gibiydi. Sıradan bir iş günü.

“Tereyağından kıl çeker gibiydi,” dedi Jeong.

Koltuğumda donakalmıştım, inanamıyordum, bednim hâlâ şoktaydı. Kaşla göz arasında uzaydaydık. Dakikalar içinde hallolmuştu. Dakikalar. Yerküre'yi geride bırakmamız en fazla o kadar sürmüştü. Yerküre'den ayrılmak, ailemin beni son kez görmek üzere yaptığı uçak yolculuğundan daha kısa sürmüştü.

Sanki asırlardır beraber uçuyorduk. Zaman kavramı yitmişti. Kabin neredeyse tamamen kıpırtısızdı. Türbülans söz konusu olamazdı artık. İtici roketlerin kazandırdığı ivmeyle, roketlerden ayrılalı çok olsa bile, hâlâ ilerliyorduk.

“Haydi Cassie. Bu fırsatı kaçıрма,” dedi Shaw.

Sosis parmaklı eldivenlerime alışamamıştım. Kolçağa o kadar sıkı tutunmuştum ki parmaklarım kaskatı kesilmişti. Shaw mandalları açmama yardım etmek zorunda kaldı. Biraz sonra kabinin içinde uçuyordum. Yerküre’ye yukarıdan bakan bir füzenin içindeydim.

Bunu daha önce yapmıştım elbette ama sadece kırk saniyeliğine. Üstelik kabin, kustumuk kuyrukluyıldızına kıyasla çok daha dardı. Sürekli birisine veya bir şeylere tosluyordum. Ne önemi vardı ki? Havada süzülüyordum!

Keyfini sürmek için sadece birkaç dakikam vardı. Bizi hedefimizin yörüngesine sokarak kendi güneşimizden uzaklara, yıldızların ötesindeki engin karanlığa taşıyacak ikinci roketler ateşlenmek üzereydi.

Akabinde yaşam modülüne geçip koruyucu kalkış giysilerimizi siyah petek dokulu özel giysilerle değiştirecek ve İHM’lerin içine girecektik. Hepimiz uyuyunca, aramızda bir tampon bölge kalacak kadar Yerküre’den uzaklaşınca, Alcubierre sürücüsü devreye girecekti.

Sonrası insanlık tarihine kazınacaktı. Fizik kuralları baştan yazılacaktı.

“Houston, orada her şey yolunda gözüküyor mu?” Copeland telsizden soruyordu.

O bir saniyelik sessizlikte adamın lafının kilometrelerce yol kat edişini hayalimde canlandırdım. “Odysseus, uçuş sorunsuz. Tüm sistemler yeşilde. İkinci roketlerin

ayrılışına üç saat kaldı. İyi uçuşlar.”

“Cassie, bak,” Soldaki bölmenin üzerinde süzülen Shaw koluyla işaret etti. “Bunu görmem lazım.”

Bölmedeki tutmaçları kavrayarak kendimi küçük pencereye doğru çektim. Dünyaya hâlâ o kadar yakındık ki tüm görebildiğim adeta sonsuza dek uzanan bir mavilik oldu. Dalışa geçtiğimiz bir derya gibi pencerenin yarısını kaplıyordu. Dünyanın bazı kesimlerinde günün ağardığını seçebiliyordum. Güneş ışığını ömrümde hiç bu kadar parlak görmemiştim. Atmosfer tarafından süzülmediği için bembeyazdı. Zifiri karanlıkta kör edici bir spot ışığı.

Dünyanın geceyi yaşayan tarafı karanlık değil, yapay ışıkla aydınlıktı. Gezegenin yaşam barındırdığının göstergelerinden biri. Çok ama çok uzaklarda bunun gibi başka bir gezegen daha vardı. Beşimiz onu gören ilk insanlar olacaktık. Belki de son kişiler.

Uzun bir süre tek kelime edemedim. Dünyamız retina-ma kazınana dek öylece bakakaldım.

Güneş ışığı yavaş dönen dünyamızın ufkunu sekiz dakikada aydınlatıyordu. Yaşamın bitip ölü uzayın başladığı o soluk mavi hareyi, bizi bir kılıf gibi boşluktan koruyan kırılğan atmosferi görebiliyordum. Bir tırnak inceliğindeydi sanki. Nefesimi kesti. Yüzyıllardır yaşamı görece koruyarak serpilmesini sağlayan mucizeye minnet dalgaları yolladım.

O maviliğin ötesinde sonsuz karanlık uzanıyordu. Barındırdığı her şeyi keşfetmeye bin ömür yetmezdi.

“Houston, Odysseus,” dedi Bolshakov. “Planlanmış ayrılmaya on saniye. Dokuz. Sekiz.”

Koltuklarımıza geçip kemerlerimizi bağladık. Hâlâ hantal uzay giysilerimizleydik. Son iticilerin kopmasına az kalmıştı. Rotamızı karaya döndürmek için son şansımızdı. Tuhaf bir coşkuya kapıldım. Çakırkeyiftim, tehlikeye aldırıyordum, roketler bir an önce ayrılсын da şu kemerden kurtulayım diyerek sabırsızlanıyordum.

“... iki. Bir.”

İticiler kopunca Odysseus sarsıldı. Emniyet kemerimi çözmeye hazırlanarak mandalını yokluyordum ki metalik bir tangırtı koptu. Kabin ışıkları ve holo paneller titreşti.

Faniliğim tekrar kafama dank ediverdi.

İticilerden ayrılma işlemi düşük yerçekiminde atmosferdekinden çok daha tehlikeliydi. Geminin etrafında asılı kalmasın diye ayırma mekanizmasının hazneleri yeterince güçlü bir şekilde bizden uzaklaştırması gerekirdi. Hazneler düşüşe geçmezse dünya yörüngesinde serseri mayın gibi kalırdı, ta ki bir gün yeryüzüne düşene dek.

Bize de çarpabilirdi.

“Manevra yapıyoruz,” dedi Copeland, sesi yay teli gibi gergindi. Kontrol panelini ustalıkla kullanarak Odysseus’u minik tali iticiler yordamıyla döndürdü. Geminin hareketine ince ayarlar yapmakta kullanılan küçük hava basınçlı jetlerdi bunlar.

Nefesimi tutup dış monitörleri izlemekten başka elimden bir şey gelmiyordu.

Kabin sağa yattı. Dış kamera sol iticinin düzgün ayırlmadığını ve bağlı bulunduğu yerde asılı kaldığını gösteriyordu. Ondan uzaklaşıyorduk ama yavaşça. Bu gemi, küçük ani hareketler yapacak şekilde tasarlanmamıştı.

Birkaç dakika boyunca nefes almadan iticinin gıdım

gıdım uzaklaşmasını seyrettim. En sonunda gösterge ışığı yeşil yanarak iticinin ayrıldığını haber verdi.

Herkes aynı anda rahat nefes aldı.

“Hasar?” Bolshakov’du soran.

“Çok az,” dedi Copeland. “Hayati sistemler etkilenmiş gözüküyor.”

“Gelecekte daha dikkatli olalım,” dedi Bolshakov, babamın kızgın sesini andıran bir edayla.

“Görüntüleme ekranı açık,” dedi Bolshakov. Tepemizdeki holografik gösterge alanı geçici olarak incelikli şeffaflaştı ve dış kameraların görüntüsünü nakleden bir ekrana dönüştü. “Bakın millet. İnsanlar 1970’den beri Ay’a hiç bu kadar yaklaşmamışlardı.”

“Selam eski dost.” Telsizden Jeong’un böyle fısıldadığını işittim.

Gülümsemeden edemedim. Görüntüleme ekranını tam önümüzdeki muazzam büyük ve parlak bir disk kaplamıştı. Ama artık bir disk değil, dev bir küreydi, gerçek bir üç boyutlu nesne. O kadar yakındık! Daha önce Ay’ın tüm görüş alanımı kapladığına tanık olmamıştım. Gördüğüm ayrıntılara inanamadım. Bu kadar ayrıntıyı dünyadan görmek imkânsızdı. Sanki ömrüm boyunca miyoptum da nihayet düzgün görüyordum.

Görev Kontrol’un artan kalp atışlarımı fark ettiğine emindim.

“Muazzam.” Uzayda sarf ettiğim ilk kelimeydi. Yerçekimsiz ortamda kendi sesim bile kulağıma değişik geldi.

Dünya kadar vaktimiz yoktu. Dünya yörüngesinde kırk beş dakika asılı kalacaktık, sonra geminin kontrolü-

nü bilgisayar alacak ve bizi uzaklara götürecek deneyssel motorları çalıştıracaktı. Ay'ı birkaç dakika seyredebildim, hepsi o kadarla kaldı.

“Haydi Cassandra,” dedi Jeong, kocaman başlığıyla yaşam modülünün kapısındaydı. “Gitme vakti.”

Ağırdan alarak Ay'a son bir kez baktım. Bolshakov hâlâ pilot koltuğundan dışarıyı seyreliyordu. Herkes tek tek İHM'ye girene dek orada kalacak, en son kendi girecekti. Gemiye –ve hepimizin canını– bilgisayar Sunny'e emanet edeceği son saniyeye dek o pilotluk yapacaktı.

Hepimiz uyuyacaktık. Seçme şansımız olsaydı iyi bir ölüm şekliydi bu. Uyurken, Yerküre ile Ay arasındaki boşlukta süzülürken.

Ne var ki ölmeye niyetim yoktu.

Belli aralıklarla yerleştirilmiş tutacaklardan faydalananarak Jeong'un peşinden kapağa girdim. Tombul giysilerimizin sığabileceği genişlikteki dar bir geçitten yaşam modülüne çıktık. Düzgün bir daire şeklinde dikey dizilmiş iki metre boyundaki gümüş kapsüller yeni çağın Stonehenge'ini andırıyordu.

İçimi bir huzursuzluk kapladı. “Vakit geldi mi? Ne çabuk?” diye sordum, bal gibi biliyordum halbuki.

“Ne yani, önce tuvalete mi gitmek istiyorsun?” Shaw'un telsizdeki kahkahasını işitince bir anlığına adama uçar tekme yapıştırasım geldi. “Bu en kolay kısmı.”

“Korkmuyorsun ya?” diye sordu, arkamda süzülen Copeland. “Bu alanda kimse eline su dökemez. Bunun için ilk sen giriyorsun.”

İçimi çektim. Yaşayıp yaşamadığımı bir bilgisayar kontrol ederken bir jelin içinde kim bilir ne kadar zamanı

uyuyarak geçireceğim yere gelmiştim. Kim heyecanlanmaz ki?

Artık geri dönüşü yoktu. “Tamam, şunu çıkarmama yardım edin öyleyse.”

Copeland ve Jeong’un yardımıyla kıyafetimden sıyrıldım. Artık ona gerek yoktu. Ağırlık atmamız gerekirse, hani olur da hibernasyon evresinde bilgisayar herhangi bir sebeple gemiyi terk etmemiz gerektiğine hükmederse, yaşam desteğimizi İHM’ler sağlayacaktı. Sunny yeterli miktarda ışığa ulaşana dek bizi hayatta bunlar tutacaktı.

Kabuk değiştiren bir tırtıl misali daracık beyaz kozamın içinden çıkınca ürperdim. İçerinin ısısı yaşanabilir düzeyde tutuluyordu ama yine de hâlâ Yerküre’nin gece tarafındaydık, ortam da kışın bir bodrum katı gibi soğuktu.

Vücut ısıımı koruyan ve üzerimdeki tek şey olan uçuş içliğimle süzülüyordum. “Tamam, hazırım.”

Kollarım ve bacaklarım çıplak haldeyken hiç oyalanmak istemediğimden olabildiğince seri davrandım. Jeong ile Copeland’in yardımıyla bedenimi sımsıkı saran özel giysiyi giydiğim anda ısındım. Desenli ipeği andıran malzemesi tenime cuk oturdu. Giysi hareket ettikçe gerekli yerlerde esneyip tekrar eski haline dönüyor, bu sayede mükemmel bir kıvraklık sağlıyordu.

Copeland nazikçe sırtıma dokunarak beni yolcu etti. En yakın İHM’ye yalpalayarak yaklaştım. Tam ağzında arkamı döndüm ve geri geri giderek dikey kapsüle yerleştim. Tabut kelimesini düşünmemeye çalışıyordum. Copeland küçük kaskı kafama takıp giysinin ek yerlerini yokladı. O2 devreye girince burnuma yapay hava kokusu

çarptı. Uçak kliması gibiydi.

“Her şey yolunda mı şimdilik?” diye sordu kadın, doktorlara has özenli bir ifadeyle.

“Şimdilik,” diye mırıldandım.

Omuzuma vurarak cesaretlendirdi. “Halledersin.”

Kaskın içindeki nöral bağlantılar saçımın arasından spagetti telleri gibi kafa derimi gıdıkliyordu. Tatbikatlarda soluma aygıtı ve gözlük takardım. Oksijeni sağlayan da yüzümü koruyan da artık kasktı. İHM’nin içindeki alıcılar vücut ısıımı, kalp atışımı, O2 durumunu ve hormon düzeylerini gözlemleyip kontrol ediyordu. Nöral bağlantı sayesinde, bilgisayar, kapsüllerin içinde olan biten her şeyden haberdar olabilecekti. Çok fazla değişken vardı. Homeostazi durumunu korumak için kontrol edilmesi gereken çok fazla unsur ve çok fazla aksilik ihtimali vardı.

Diğerleri yol boyunca uyuyacaktı. Tamamen ilaç etkisinde kalacaklardı. Oysa ben uykuyla uyanıklık arasında bir yerde, insanların alışık olmadığı o gri alanda asılı kalacaktım. Refahlarından ben sorumluydum.

“Derin ve yavaş soluk al,” dedi Copeland. Telsizi kulaklığıma bağlıydı. Sesi sevecen ve güçlüydü. Soğukkanlı duruşu beni rahatlatıyordu. “Kalbin biraz hızlı atıyor.”

“Haliyle,” diye mırıldandım, kaskın içinde boğuk çıkan sesimden nefret ettim. Bir sandığın içine kilitlenmek gibiydi. “Sizinki atmıyor mu?”

Ölçülü gülümsedi. Gergin. Alnı boncuk boncuk terlemişti. Hepimiz terliyorduk. Heyecandan ama biraz da korkudan.

O anda bu iki duygu arasında ince bir çizgi vardı.

“Pekâlâ, iyi gidiyorsun,” dedi Shaw. Havada süzülerek

içeri girip kontrol paneline baktı. İçerideki bilgisayarın işlem gücü beş yaşındaki bir insanın beynine denkti –olgunluk seviyesinin de aynı olmasını umuyordum– ayrıca bizi uzay boşluğunda mahsur bırakmayacak yedek güneş pilleri sayesinde ölümsüz sayılırdı. Nöral şebeke aracılığıyla doğrudan beynime bağlanacak ve diğerlerinin son durumunu bana düzenli olarak bildirecekti. Uyurken bize göz kulak olacaktı.

Bizi hayatta tutacağını ümit ediyorduk.

Shaw kafasını azıcık çevirerek bana baktı. “Hiçbir terslik yaşanmayacak Cassie. Sen bağlandıktan sonra birkaç dakika uyanık kalıp otomatik pilotu ayarlayacağız. Bize ihtiyacın olursa buradayız.”

“Ama sen uyanık kalmayacaksın,” dedi Copeland, özgüven dolu bir kesinlikle.

“Bu süreyi Sunny’e alışmak için kullan,” dedi Jeong. “Onunla belli bir düzeye kadar beraber çalıştığını biliyorum ama bağlı kaldığın süre uzadıkça ikiniz de birbirinizden daha çok şey öğreneceksiniz. Beyin dalgalarına zamanla uyum sağlayacak.”

Jeong koluma bir şırınga batırınca irkildim. Göbek bağı hortumlarımdan ilkiydi bu. Bağlıyken sindirim sistemim eskisi gibi düzgün çalışmayacaktı. İlaçlar bağırsak salınımlarını hafif bir kıpırtıya indirgeyecekti. Kalbim cansız atacak, beynimin uyanık kısmı sönecekti. Hayatta kalmam için gereken unsurlar doğrudan damarlarıma akacaktı.

“Tamamen hazırım,” dedim, zorlama bir yiğitlikle. Gerçekte karnıma tekme yemişim gibi hissediyordum. “Hadi yapalım şunu.”

Jeong gülümsedi, beni rahatlatmış gibi. “Yakında görüşürüz.” Kapıyı itip hafif bir tıkırtıyla kapattı.

Kapsüle dolan jele hazırlıklıydım. Bunu dünyadayken on, on beş kez yaşamıştım. Hazırlıklı olmadığım şey yerçekimsiz ortamdı. Jel ayaklarımdan başlayarak yükselmedi; katı baloncuklar halinde şekilden şekile girerek etrafımda öbeklendi.

Büyüleyici, garip bir güzelliği vardı. Jel topaklarına ışık vurdukça bir anlığına minyatür gökkuşakları belirliyordu. Birkaç dakika boyunca kapsülde yalnız olmadığım, hatta birkaç tane sevimli uzaylı yaratığın bana eşlik ettiği izlenimine kapıldım.

Uzaylılar. Onları ziyarete gidiyorduk zaten, bu riskleri o yüzden göze almıştık. Tek ümidim Crane’in varsaydığı gibi cömert varlıklar olmalarıydı.

Jel topakları kümелendikçe kapsülün minderli iç yüzeyiyle aramdaki boşluk giderek kapandı. İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı. Uyanık kalmayı ve etrafta dolaşarak beni kontrol eden insanların bulanık suretlerini seyretmeyi ne kadar istesem de psikoaktif karışıma daha fazla direnemedim.

İşte başladı, diye düşündüm, beynimde şalterler tek tek inerken. İstedığıme ulaştım, emeğimin karşılığı bu. Başardım. Bundan sonra olacakların hiç önemi yok; Yerküre’nin görüntüsü ruhuma kazanmış olarak sonsuzluğa ereceğim.

Huzurlu bir uyku geçişi için bir dostu, tanıdık bir yüzü gözümün önüne getirmeye çalıştım. Karantinadaki ahizenin etrafına toplanmış ailemin mutluluk gözyaşlarıyla gülen yüzleri gözümde canlandı. O kocaman gözlüğüyle

güneşlenen Mitsuko. Emilio'nun kahkahası. O hep gülerdi.

Göz kapaklarım taş gibi ağırlaştı, en sonunda direnmeyi bıraktım. Kafamın içinde müzik duydum. Geçiş sırasında erişmekte çok zorlandığım şey artık otomatik bir dürtüye dönüşmüştü. Karanlık okyanusun diplerine gömülüydum. Düşünce yordamıyla etrafı yokladım, sınırlarından sıçrayıp elektrodlaarak benliğimin ötelerine uzandım, buyur edilmeyi bekleyen diğer benliği aradım.

Sunny. Gerçek Sunny. İnsan eliyle üretilmiş en güçlü geminin yapay zekâsı.

Kapıyı açıp onu içeri aldım.

Zihnim aydınlık kalan son pencerenin ışığı gibi göz kırptı, çıt çıkmıyordu.

Sonra uzaktan bir ses geldi; tumturaklı, yabancı bir ses. Uzun bir koridorun ucundan yankılanır gibi. Onu kulaklarımla duymadım. Kafamın içinde bana ait olmayan bir ses vardı.

Nöral tokalaşma başlatıldı. Yükleniyor.

Bağlantı kuruldu. Sistem başlatıldı.

Sonra...

Selam Cassie.

28. BÖLÜM

Suyun altında süzülüyordum. Berrak ve ılık suda, kemiksiz bir deniz anası gibi inip çıkarak.

Yukarılarda bir yerden güneş ışığı sızıyordu. Ne kadar uğraşsam da kendi dünyam ile yukarıdakini ayıran gümüşü sınır kalkmıyordu. Yüzeye çıkmaya ihtiyacım yoktu. Su ciğerlerimi hava gibi rahat dolduruyordu.

Kulaklarım deniz suyuyla doluydu. Bir tek kalp atışlarımın küt küt küt sesini işitiyordum, akıntıya kapılmış yosunlar misali bir sağa bir sola savrulur gibi. Ritmi yatıştırıcıydı. Rüyasız bir uykuya dalıp dalıp çıkıyordum.

Habire kulağımı çınlatan bir ses vardı. Düzenli, yavaş bir ritimle uzaktan usulca gönderilen tek atımlık bir radar dalgası. Ufukta dönerek etrafı tarayan bir deniz fenerinin ışığı gibi.

Gözlerimi yumdum.

Cassie. Cassie.

Gene o ses. Ta maziden kalma bir şey, belleğimin derinliklerinden.

Gözlerimi tekrar açtığımda bir şeyler değişmişti. Eskiden denizimde hiçbir şey yokken şimdi vardı. Uzakta deniz köpüğü gibi ufacık beyaz bir şey.

Merakla ona doğru yüzdüm. Cisim giderek büyüdü. Yaklaştı.

Var olmaması gereken bir şeydi.

İri bir köpek büyüklüğündeydi. Ahtapotu andıran şekilsiz bir gövdenin tam ortasına beyaz bir fil kafası ilişmişti. Bedenini saran sayısız kolu akıntıyla birlikte hafifçe salınıyordu. Fildişi beyazı fil beni soğukkanlılıkla izliyordu; kara gözleri donuk ama gizemli, yüzünde huzurlu bir ifade. Hindu Tanrıların tuhaf bir melezini andırıyordu. Belleğimden parça parça ayıklanıp tamamen yanlış birleştirilmiş bir şey.

Yarım yamalak anımsanan bir rüya gibi zihnimde bir kelime –bir isim– belirdi. *Sunny*.

Sunny bir bilgisayar programıydı. Kafamın içinde, rüyamda.

Bu kendi seçtiği bir suret miydi yoksa beynimin anlamlı bir yorumu muydu, bilemedim.

Birbirimizi seyrediyorduk.

Belki onunla konuşabilirdim. *Selam, ben Cassie*.

Selam Cassie. Anında yanıt geldi. Sakin bir kadın se-siydi. Gerçi bunu nasıl anladığımı açıklayamıyordum.

Ne acayip bir rüya bu, diye düşündüm. Sonra da, *Ne-redeyiz?*

Buradayız.

Oldu.

Burada ne yapıyoruz? diye sordum.

Gözlem, diye yanıtladı.

Neyi gözlüyoruz?

Sunny'nin salınan bir sürü elinden biri peşinden gitmem için işaret etti. Boyun eğdim.

Hiç çaba harcamadan durgun ortamda yüzerek ilerledik; belki de ortam bizi geride bırakıyordu, çözemedim. Sunny beni denizin dibine götürdü, tek başıma gidemeyeceğim bir yere. Sağımda beyaz taştan kuleler aşılmaz bir duvar halinde yükseliyordu. Okyanusumda rastladığım ilk katı engeldi. Denizin dibinde ise metal bir Stonehenge vardı, ayrıksı ve yadırgatıcı.

Dört tane gümüş kapsül, dev tabutlar gibi, beyaz kumun içine yarı gömülüydü.

Kapsüller mi?

Yok, yok, gerçek değildi bu. Bu bir rüyaydı.

Rüyamdaki gerçeklik.

Asıl gerçek beynimin uyuyan kısmının puslu derinliklerinden yüzeye çıkınca aniden kavradım.

Gemi. Bir gemideydim. Kalkış pistinin yapay ışıklarıyla aydınlatılmış soluk renkli Odysseus'un görüntüsü başka bir hayata ait bir fotoğraf misali zihnimde belirdi. İlaçların etkisiyle hâlâ uyuyan ve bir laboratuvar denegi gibi jelin içinde yüzen kendimi gördüm. Ekip arkadaşlarımla yaşam destek sistemlerinden gelen düzenli sinyaller de olmasa ölüden farksızdım. Karanlıkta düzenli ve yavaş atan dört yürek.

Damarlarımdaki ilaçlar hormonları dengede, hislerimi asgaride tutuyordu. Sıfır panik, sıfır korku.

Ne kadar zamandır yoldaydık? Hâlâ rotamızda mı ilerliyorduk? Sonsuz bir rüyada süzülerek daha ne kadar süre hayatta kalacaktım?

Bu düşünceler dalgalara kapılmış bir baloncuk gibi sürüklenip gitti. Önemsizdi, yersiz. *Pıt.*

Sorun değildi. Okyanusum haricinde hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sunny aldırılmaz bir tavırla dokunaçlarını sallayarak beni seyrediyordu. Dünya kadar vakti varmış gibi. Bekliyordu. Gözlüyordu. Zaman hiçbir şeydi.

Görevim uykudaki diğer astronotlara göz kulak olmaktı. Sunny'le ikimizin görevi. Ne kadar sürecekse.

29. BÖLÜM

Önümde de arkamda da aynı sonsuz mavilikten başka, aynı aralıksız kalp atışlarından, kumdaki dört metal kapsülden, Sunny'nin köpekbalığı gözleri ve dalgalanan dokunaçlarından başka hiçbir şey yoktu. Masmavi deniz ile rüyasız uyku arasındaki o dünyada sürükleniyordum. Ebediyen.

Uyumuyordum ama bazen gözlerimi yumuyordum. Gözlerimi yumduğum zaman da adımın seslenildiğini işitiyordum. Ta uzaklardan rüzgârın taşıdığı bir ses gibiydi.

Cassie. Cassie, beni duyuyor musun?

Eski anılar. Burada önem taşıymıyorlardı. Gözlerimi açtım.

Ses tekrar geldi ama bu kez daha yüksek. *Cassie, beni duyuyor musun? Kulak ver.*

Ses belleğimden gelmiyordu. Sunny'den geliyordu. Ne var ki onun varlığıyla ilişkilendirdiğim ses değildi.

Sunny'e baktım ama kara fil gözlerinde hiçbir emare yoktu.

*Dinliyorum, diye düşündüm, merakla.
Cassie, bana bir söz daha vermelisin.
Tamam, dedim içimden, tereddütlü.
Neden uzaya gitme hayali kurduğunu anımsayacağına
söz ver. Uyandığında, umarım beni affedebilirsin.*

Okyanus tabanı bir depremle sarsıldı.
Daldığım düşüncelerden irkilerek sıyrıldım ve soran
gözlerle Sunny'e baktım.

Donuk bakışları hiç tınmamış gibiydi. *Geldik.*
İçimden bir ürperti geçti.

Hayır, bu imkânsızdı. Bedenim ürperemezdi. Üşümem
mümkün değildi. Denizim tropik lagün gibi ılıktı. İlaçlar
bedenimi homeostazide tutuyordu, felç halindeydim. Vü-
cut ısıımı jel koruyordu. Üşümenin neye benzediğini bile
anımsamıyordum.

Görüş alanım açık maviden kirli griye dönüştü. Çirkin
metalik bir yüzey engin denizimi daraltarak dünyamı
kaplamaya başladı.

Uyanma vakti, dedi Sunny.
Gözlerim açıldı. Gerçek, fiziksel gözlerim. Göz kapak-
larım yırtılıyormuş gibi geldi. Ilık, güvenli okyanus sula-
rı acı gerçeğin ışığında buharlaştı.

Ortama alışkın olmayan bulanık gözlerle birtakım ka-
raltılar gördüm. Aşırı ışıklı bir ortamda sualtı kamera-
sıyla çekilmiş suretleri andırıyorlardı. Kafamda bir kask
olduğunu ilk başta anımsayamadığımdan gördüğüme
hiçbir anlam veremedim. Jel topaklarından sızan ışıktaki
belli belirsiz çelik rengi şekiller görünüyordu.

Beynim vücudumun geri kalanını aşamalı algıladı.
Yüz, örtülü. Omuzlarımdaki ağırlık kask yüzünden. Kol-

lar ve bacaklar askıda, uyuşuk ve hissiz.

Uzuvlarıma küçük elektrik akımları yayılınca çılgın gibi seğirdiler. Sinir uçlarım acıyla kasılıp tutuştu sanki. Sunny kaslarımı canlandırmaya çalışıyordu. Gırtlığımdan boğuk bir hırıltı yükseldi. Öyle acayıpti ki kendi sesi mi tanıyamadım. Tüm bedenim acıyla kasılıp bükülüyordu ama kaçacak yer yoktu.

Kulaklarımın içinde bir hışırtı oldu. Kapsüldeki son jel kalıntısı da emiliyordu. Hortumlar sökülürken tenimde rahatsız edici çekiştirmeler hissettim. Sonra saç kurutma makinesini andıran bir ses geldi. Vakum kabine sızmasın diye son zerresine kadar giysimdeki jeli temizliyordu.

Kapak bir tıslamayla açıldı. Kolumu kırırdatabilecek durumda değildim. Yere düşmek üzereydim.

Birinin kucağına kapaklandım.

Nazikçe yere yatırıldığımı hissettim. Bu iki sebepten imkânsızdı: İlk uyanan kişiydim. Ayrıca hâlâ uzaydaydık.

Bu imkânsızlıkları düşünmenin sırası değildi. Yerde tek bir kasımı oynatamıyordum. Karaya vurmuş balık gibi soluyor, göğüs adalelerim hamlıktan kasılıyordu. Her yerim ağrıyordu, her kas, her tendon. Sinir uçlarım kendine geldikçe tenime kızgın iğneler batıyordu sanki.

Gözlerimi kırpıştırdıkça etraf yavaşça netleşmeye başladı. Kaslarımdaki ağrılar dindi. Biraz kaykılıp iki büküm oturmayı başardım. Kaskın içindeki kafam hâlâ kazan gibiydi ve kaldıramıyordum. Çelik zemine bakmaktan başka seçeneğim yoktu.

Kaskımın iki yanındaki mandallar açıldı. Nazikçe omuzlarımdan kaldırıldı. Örgülü uzun saçım omuzlarıma döküldü.

Beni kucaklayan kişiye nihayet kafamı kaldırıp baktım. Gözlerimi yavaşça bacaklarından yukarıya kaldırdım, önümde diz çökmüştü. Göğsüne, benimki gibi siyah petek dokulu daracık giysisine, son olarak da yüzüne.

Onun yüzü. Rüyalarımda seslenen kişinin yüzü.

Dudaklarım kımıldadı ama sesim çıkmadı.

“... Luka?”

30. BÖLÜM

Yüzü kaygılıydı. Saçı anımsadığımdan uzundu, karman çorman, koyu sarı. Göz kenarları kırışıklı. Daha yaşlı görünüyordu.

Dudaklarıma bir paket su uzattı. *Odysseus* stoğundaki keselerden biri. Sıvı kurumuş gırtlığımı yumuşattı.

Konuşabileyim diye elini ittim. “Luka?” Sesim hırıltılı, kısıktı. “Ne... nasıl?”

“Kendini yorma lütfen.”

Başımı iki yana sallamaya kalkınca zar zor sağladığım eğreti dengemi de kaybettim. Kafam biçimsiz bir şekilde omuzuma düştü.

Luka kafamı dikkatlice tutarak beni dik oturttu.

“Gerçek değilsin,” diye fısıldadım. Sesimin üzerinden kamyon geçmiş gibiydi, sestem çok cızırtıydı.

“Gerçek görünmüyor muyum?” Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Şey olabilirsin... sen değilsin ama. Başka bir şeysin, belleğimden ayıklanmış verilerin bir ürünü. Tanıdık

görünyorsun... güvenimi kazanmak için.” Çok fazla laf sarfetmişim. Gırtlığımı nemlendirmek için birkaç kez yutkundum. “Bana sen olduğunu söyle.”

Gülümsemesi soldu. “Benim.”

“İspatla.”

“Tamam. Sadece benim bilebileceğim bir şey anlatacağım. Senin uyduramayacağın bir şey.”

Kafamı tutan elini çekti. Yardımsız dik tutabilmeyi başarinca rahatladım. Benimkilere kenetlediği bakışları ciddi, kararlı ve metanetliydi. “Bu göreve asla seçilmeyeceğimi biliyordum. Elemelere katılmadaki tüm amacım diğer adayları gözlemlemektir. Beyin dalgalarını güdümlerime becerini gördüğüm an senin uygun olduğunu anlamıştım.” Sesi alçaldı. “En başından beri senin seçilmeni diliyordum Cassie.”

Ciğerlerim oksijen almakta fazlaca zorlanıyordu. Sesim bir fısıltıdan farksızdı. “Sen neden bahsediyorsun kuzum?”

“Cassie. Crane’in uydularına gelen mesaj var ya? *Odysseus* şemaları? O mesajı biz gönderdik. Bu gemiyi babam tasarladı. Sizi buraya *biz* davet ettik. Burası bizim yurt gezegenimiz.”

Sustu. Sonra ekledi, sesinde ondan beklemediğim öyle bir öfke vardı ki ürperdim, “Ondan geriye ne kaldıysa.”

Gözlerimi sımsıkı yumdum, sussun istiyordum. Bunun gerçek olduğunu kabullenemedim. Hazmedemedim.

Gözlerimi tekrar açtığımda dünya daha anlamlı hale gelmedi. Yüzüne bakamadım. Normal görünen bir şey, bunları mazur gösterecek bir şey arayarak içeriye göz gezdirdim.

Dört tane gümüş kapsülün içinde mürettebatın diğer üyeleri hâlâ uyuyordu. Kontrol panellerindeki kalp göstergeleri gayet düzgün bir şekilde bipliyordu. Herkes hâlâ yerli yerindeydi. Hâlâ nefes alıyorlardı. Copeland'in kısa saçı en az on santim uzamış, kafasının etrafında kara bir hale gibi dalgalanıyordu. Bolshakov'un boz sakalı upuzundu. Onu son gördüğümde sinek kaydı tıraşlıydı.

Elimi saçıma götürdüm. Ensemde, kaskımın giysimle birleştiği noktada düzgünce at kuyruğuydu hâlâ. Tokayı çözüp serbest bıraktım. Saçım zaten uzundu ama artık belime kadar iniyordu.

Gözlerimi tekrar Luka'ya çevirdim. Kabullenmemi bekliyordu. Yüz ifadesi donuktu. Kötü karşılayacağımı bekliyor gibiydi.

Aylarca uyumuşum gibi gelen mahmurluğu üzerimden atınca yüzünün ayrıntıları yüksek çözünürlüklü netliğe kavuştu. Yanağında, kulağının dibindeki ben. Al al yanakları. Alnındaki yorgunluk emaresi ter. Hepsi imkânsızdı, imkânsız.

"Ne kadar sürdü?" diye fısıldadım.

"Altı ay. Patavatsızlığım için lütfen beni affet," dedi. "Hâlâ toparlanmaya çalıştığının farkındayım. Ama sana anlatacak çok şeyim var ve çok az zamanımız kaldı. Mürettebatın diğerleri için yakında uyandırma işlemi başlayacak."

Ona ağzım açık baktım.

Neler olduğunu anlamıyordum. Hani kaslarım aylardır kullanılmamaktan hamlamış olmasaydı bile, Yerküre'den binlerce ışık yılı uzaktaki bir uzay gemisinde Luka'nın tam önümde oturuyor olmasının imkânsızlığı bir yana, buna inanmam mümkün değildi.

Onunla beraber geçirdiğim aylar gözümün önünden geçti.

Son raunda kadar yerini kimseye kaptırmamış, hep bir numarada kalmıştı. Derslerdeki her konuyu benden daha iyi ve hızlı kavramıştı. Beyin dalgalarını yönlendirmeyi asla başaramamıştı. Diğer insanlardan biraz kopuktu hep, biraz yabani. O sudan çıkmış balık halini yabancı oluşuna yormuştum.

Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı, hızlı hızlı. Bu kadar uzun cümleler kurduğuna hiç şahit olmamıştım. “Mürettebatının diğerleri uyanınca bir yeraltı sığınağında olduğunuzu göreceksiniz. Gezegenin yüzeyi boş, çorak ve uzun zamandır terk edilmiş durumda. Yüksek radyasyon nedeniyle canlı barınamıyor. Şu anda, tüm sistemdeki tek canlı varlıklar biziz. Halkım sadece iyi niyetli olduklarını göstermek, size gerçeği anlatmak üzere buraya döndü. Cassie, yardımınıza ihtiyacımız olduğu için buradayız.”

En kısa sürede mümkün olduğunca çok şey anlatma gayretiyle seri konuşuyordu. Bir tek dudaklarının kıpırdadığını görüyordum. Sarf ettiği sözcükler kulağıma akordu bozuk bir piyanonun notaları gibi geliyordu. Gürültü. Rastgele, anlamsız sesler.

Beynim ilk imkânsızlığa saplanıp kalmıştı. “Sen... Luka değilsin, insan suretindesin. İngilizce konuşuyorsun.”

Kızgınlıkla içini çekip saçını geri itti. İyice karman çorman oldu. “Evet. Biz elçiler insan görünümünü seçtik. İletişim kurabilmek ve tehditkâr görünmemek için geçici olarak sizin suretinize büründük. Benimsemek istedik.”

“Tüm bunları siz tezgâhladıysanız neden elemelere katıldın? Orada ne yapıyordun ki?”

Yüzü asıldı ama görev icabı yanıtladı. “Benim işim adayların gelişimini gözlemlemektir, aralarından öne çıkan amacımıza en uygun adayı belirlemek ve elemeyi lehimize olacak şekilde yönlendirmektir.”

“Sen...” Öksürerek biraz geri çekildim. Olayı kavradıkça hayret duygum öfkeye dönüşüyordu. “Kendi çıkarın için terazinin kefesiyle oynuyordun.” Birden tamamen kavradım. “Beni kendi tarafına çekmeye çalışıyordun! Onca zaman, yaptığın her şey, beni kazanmaya çalışmanın tek sebebi...” İçime kurt düştü. “Bu yüzden mi birisi görevi baltalamaya kalkıştı? Yerküre’de sizi... bilen birileri olabilir mi?”

Yüzünden kara bir bulut geçti. “Bilmiyorum. Bizimle ilgisi olmayabilir, tamamen alakasız da olabilir.”

O kadar kızgındım ki düşüncelerimi dile getirmekten acızdım. Öpüşmemizin anısı içimi sızlattı. Kırsalda, TYO’da beraber geçirdiğimiz her ana artık başka bir gözle, şüpheyile bakıyordum. Zihnim idrak etmekte zorlanıyordu. “Kasten seni... *seveyim* diye mi uğraştın? Güvenilir olduğuna dair diğerlerini ikna edeyim diye. Bir satranç taşıymışım gibi benimle oynadın.”

İncindiği bakışlarından belliydi, saklamaya da çalışmıyordu. “Amacım o değildi.”

“Ya, bal gibi öyleydi.” Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kayıp yere kapaklandım. Yardım etmek için uzandım ama tersledim. Karşı koyduğumu ilk hissettiği anda ellerini çekti. “Çekil. Dostmuşuz ayağına yatma. Değilsin... Seni tanımıyorum.”

“Cassie, başka ne diyebilirim?” Sesinde yılgınlık tınlıyordu. “Başka seçeneğim yoktu. Gerçeği sana nasıl söyleyebilirdim?”

“Kes şunu.” İncinmişim, öfkeliydim, mantıksız davranıyordum.

Uzanıp nazikçe kolumdan tuttu. “Niçin burada olduğunuzu açıklamama izin ver. Ondan sonra seni rahat bırakacağım.”

Onunla göz göze geldim. Başımınla onayladım.

“Evrende yalnız olmadığınızı keşfetmeniz sizin için bir sürprizdi. Halkım içinse değildi. Aylarımızdan biri kendi gezegenimiz gibi hayat doluydu. Baskın türlerin zeki olduğunu anlamama hatasına düştük. Hatta felaketimiz oldu. Onları küçümsedik; zekâlarını, niyetlerini. Söz konusu yaratıklar –vrag– bize karşı ayaklandı. Bilimcilerimizi öldürüp uzay gemilerimizi çaldılar. Göz açıp kapayıncaya dek gezegenimizi talan etmeye başladılar.”

Bir şey söylemek üzere ağzımı açtım ama kafasını iki yana sallayarak devam etti.

“Bunlar yaşandığında ben doğmamıştım. Ailem gezegenimizin yıkımından kıl payı kaçabilmiş. Uzun vadede hayatta kalabilmek için tek şansımız koloni kurabileceğimiz yaşanabilir bir gezegen bulmaktı. Yıllarca yolculuk ederek aramışlar. Tam ümidi kesmek üzereyken Yerküre’ye rastlanmış.”

Konunun nereye bağlanacağını anlamaya başlıyordum. “Ama orada yaşam zaten vardı.”

Başını sallayarak kolumu bıraktı. “Halkım çaresiz. Bilgi birikimimizi paylaşmaya, insanlara iyi niyetli yaklaşıp sığınma istemeye razıydık.”

“Yerküre’den... *pay* mı istiyorsunuz?” Birden fark ettim. “Geçmiş zaman kipi kullanıyorsun.”

“Sayıca azız; başarabilirdik. *Odysseus*’u bir iyi niyet göstergesi olarak sunup sizi buraya davet etmeyi ve yitirdiklerimizi göstermeyi tasarlıyorduk. Fevri bir tepkiden kaçınmak amacıyla burada, doğal ortamımızda buluşmak istedik.”

Gözlerimi kısıtım. “Ne demek *başarabilirdik*? Geldik ya işte? İsteddiğiniz tam da bu değil miydi? Koşullarınızı kabul edene dek bizi burada rehin mi tutacaksınız?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hayır, hayır, kesinlikle.” Kapsüllere hızla göz atıp bana döndü. “Cassie, koşullar değişti. Gezegenimi ve halkımı yok eden uzaylı varlıklar bizi buldu. Yerküre’yi keşfettiler. Yakında Yerküre’nin gezegenimizle aynı akıbeti paylaşmasından korkuyoruz.” Omuzlarımdan tuttu. “Halkım kaçabildi çünkü galaksi yolculuğu imkânları vardı. İnsanlık için böyle bir kaçış imkânı yok.”

Mideme külçe gibi bir şey oturdu, içimde kara delik açılmaya başladı.

Yerküre gözümün önüne geldi, karanlık boşluktaki yegâne renk. Tek başına ve kırılğan.

“Ne yapabiliriz?” diye fısıldadım.

Luka omuzlarımı sıktı. Yakışıklı yüzünde kararlılık vardı. “Ailem bu sığınakta vrag’ı geri püskürtecek bir silah barındığını düşünüyor. Halkımın kullanma fırsatı bulmadığı bir şey. Onu ele geçirmeyi, Yerküre’ye geri dönmeyi ve müttefikimiz sizlerle gezegeni savunmayı planlıyoruz.”

Ellerini indirdi, bakışları daldı. “Ekip arkadaşların uyandığında gitmiş olacağım. Gücünü toplaman gerek. Za-

man alacaktır. Ama burada güvendesin, şimdilik.” Giysisinin bileğine entegre edilmiş ekrana göz attıktan sonra bana baktı. “Hazır olduğunuzda ortak kurtuluşumuzu tartışmak üzere toplanacağız. Senden tek ricam anlattıklarımı düşünmen. Beni nasıl tanıyorsan öyleyim, Cassie. Kendimi korumak dışında hiç yalan söylemedim. Tek amacım sana yardım etmektir. Lütfen, sen de şimdi bana yardım et.”

Sesim temkinli bir fısıltıdan ibaretti. “Benden istediğin nedir?”

Yarım adım yaklaştı, sesi yumuşadı. “Bizden yana olmanı istiyorum.”

Bunu kafamda tarttım. İlk başta ona nasıl da önyargılı yaklaşmıştım. İlk bakışta herkesi nasıl da tam anlamıyla yargılamış ve yanılmıştım.

Haklıydı. Bana sadece dostluk etmişti. Şimdi de ona güvenmemi rica ediyordu.

“Son bir şey.” Gırtlığımı temizledim. “Senin... adın ne?”

Başını yana eğdi. Sonsuz seçeneğin arasından soru olarak bunu seçmeme şaşırmış gibiydi. “Adımı biliyorsun.”

“*Gerçek* adını.”

Biraz daha yaklaştı. Artık aynı havayı soluyorduk. Kulaklarım zonkluyordu. “Ben hep Luka’ydım. Yerküre’de doğdum. Kendimi bildim bileli insandım.” Buruk gülümsedi. “Galiba sana bir keresinde söylemiştim. Doğduğun topraklarda hep yabancı gibi hissetmekten bahsetmiştim.”

Anlam veremediğim bir şekilde gözlerim doldu. Ağlamamak için gözlerimi kırptırdım.

“Ama halkım, ailem, kendilerini megobari adıyla anar.”

Her şeye rağmen, perde arkasındaki gerçeği bilmeme rağmen, o hâlâ Luka’ydı. Yüz hatları öyle tanıdık, öyle

içtendi ki. Duyduğum öfkeye, şaşkınlığa ve korkuya rağmen onu hâlâ önemsiyordum. Ona hâlâ güveniyordum.

Bir anlık sessizlik oldu. Sonra kapsüllerden biri ötmeye başladı.

“Halkım size yardım etmeye hazır,” dedi Luka, yavaşça geri çekilerek. Beni bölmeye yaslanmış halde bırakmaya hazırlanıyordu. “Senden tek ricam halkını gerçeği söylediğimize dair ikna etmek. Tartışmayla harcanacak vakit yok.”

Gözlerinde hiçbir hilekârlık göremiyordum. “Elimden geleni yapacağım. Ama önce tüm ayrıntıları bilmek istiyorum. Her şeyi. Dalavereye yer yok artık.”

“Anlaştık.” Gülümsedi. Vakumlu bölmenin kapağı açıldı. Dışarıya göz attı, sonra bana döndü. “Seni... tekrar görmek güzeldi.”

Su kaybına maruz kalmamış olsaydım gözlerimden yaşlar boşanırdı. “Bir daha görüşeceğimize ihtimal vermiyordum.”

“Mürettebatın uyandığında gemide olmam abes kaçır. Yine de uyandıklarında bekliyor olacağız.” Gürültülü bir vakum sesi sessizliği bozdu. Bolshakov’un kapsülündeki jel boşalmaya başlamıştı. Luka çabucak arkasına baktıktan sonra tekrar bana döndü. “Yakında görüşürüz.”

Dik oturdum. Eski kuvvetim geri geliyor gibiydi. “Evet,” dedim. Vakur bir edayla başını sallayan Luka kapaktan çıkıp kapıyı arkasından örttü. *Bu yüzden buradayım.*

Kapsüllere baktım. Mürettebatım tek tek uyanmaya başlamıştı.

1. KİTABIN SONU

ARMADA

BAŞLAT: READY PLAYER ONE'İN YAZARINDAN

SADCE

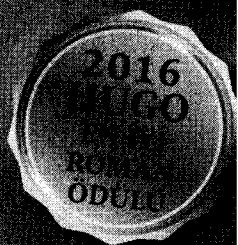
OYUN

OYNAYANLAR

HAZIRLAR.

ARMADA

BESİNCİ MEVSİM

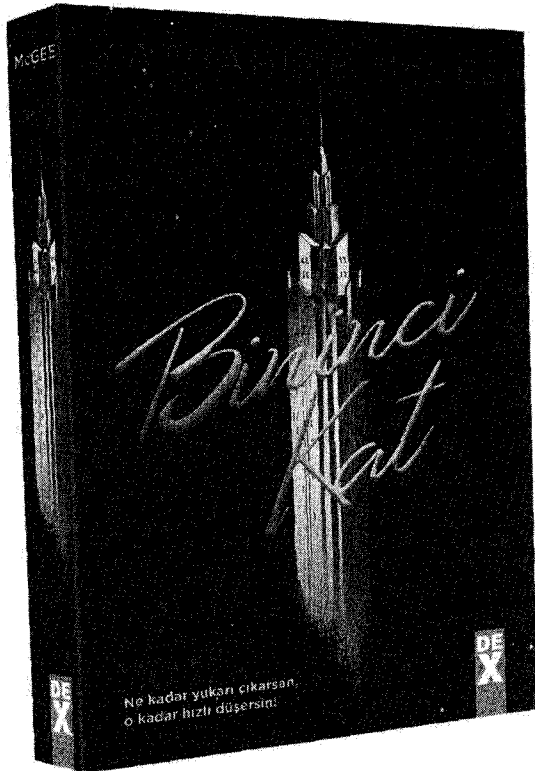
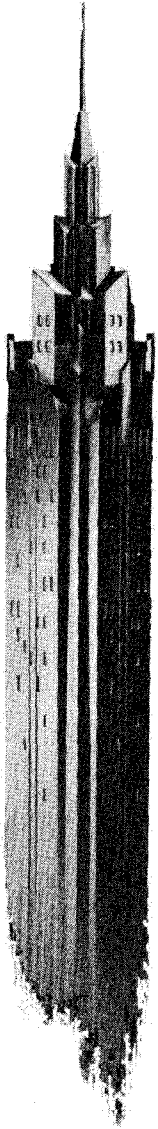
KIRIK DIYAR-BİRİNCİ KİTAP

N. K. JEMİSİN

DE
X

KATHARINE MCGEE

Birinci Kat

Ne kadar yukarı çıkarsan, o kadar hızlı düşersin!

DEX

DÜNYANIN GELECEĞİ BU YARIŞMAYA BAĞLI

Yarışmanın kuralları basit, üstün yeteneklerin olmalı; yaşı yirmi beşi geçmemeli ve her türlü tehlikeye atılabilecek kadar cesur davranabilmelisin.

NASA'da çalışan Cassandra yarışmaya davet edildiğinde hiç şaşırmadı, çünkü yaşamı boyunca buna hazırlanmıştı, uzaya giden o olacaktı.

Cassandra dünyanın dört bir yanından gelen gençlerle gizli deneye katıldığında işlerin tahmin ettiği kadar kolay olmadığını anladı.

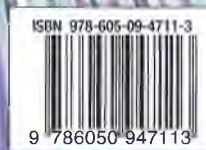
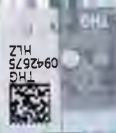
Bir türlü geçemediği tek bir kişi vardı; Luka. Ondaki mükemmelliğin gizemini bir türlü çözemiyordu.

Günler geçtikçe ve yarışmacılar elendikçe, gizemler tek tek çözüldü ve yenileri eklendi.

Ama son kimsenin aklına gelmeyecekti. Tıpkı senin de **asla** tahmin edemeyeceğin gibi.

www.dexkitap.com

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

24